

Vlagyimir Megr

Egyetlen galaxisban
sem létezik olyan húr,
mely szebb, jobb hangon tudna zengeni,
mint az Emberi Lélek Dalának a hangja.

A Teremtés

Vlagyimir Megr

A Teremtés

ISBN 978-80-969539-3-6

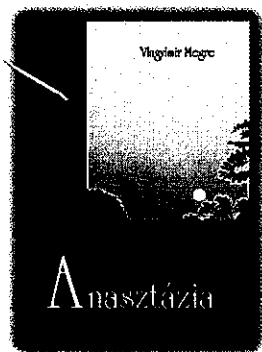

Anasztázia

A sorozat
magyarul megjelent könyvei

Első Könyv
Anasztázia

Második Könyv
A Zengő Cédrusok

Negyedik könyv

Anasztázia

szerint

a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszóve,
melyek az emberre jótékonyan hatnak.

E hatást akkor érezhetjük,
amikor a könyvet úgy olvassuk,
hogy hallásunkat és érzésünket
nem gátolják

azok a mesterséges hangok,
melyeket tárgyak és gépek hoznak létre.

Am a Természet hangjai
-- a madarak éneke, az eső lágy hangja, kopogása,
a levelek suttogása a fákon --
e jótékony hatást segítik és erősítik.

Vlagyimir Megre

A Teremtés

Negyedik könyv

Döntsék el Önök, Kedves Olvasók, hogy létezik-e a hozzánk eljutott irodalomban előbb kép Istenről, mint ebben a könyvben!

Copyright: © V. N. Megre, 2006

A fordítás a Dilja kiadóban megjelent eredeti orosz kiadás alapján készült.

Fordította © Bartkó Edith, 2008

ISBN 978-80-969539-3-6

MINDEZ MOST IS LÉTEZIK

A Teremtésről mesélek neked, Vlagyimir, mert így majd mindenki maga tud saját kérdéseire választ adni. Kérlek, Vlagyimir, hallgasd végig és írd a Hatalmas Teremtő Alkotásáról! Hallgasd meg és a lelkeddel próbáld megérteni az Isteni Vágy Törekvéseit!

Amikor ezt Anasztázia elmondta, zavartan elhallgatott. Csak nézett rám és hallgatott. Valószínűleg azért volt zavarban, mert megérezte vagy arcomon látta, hogy nem hiszem, hogy ő a Teremtésről, Istenről bármi érdemlegeset tudna mondani.

Tulajdonképpen miért ne ébredjen bizalmatlanság bennem vagy másokban? Ki tudja mi mindent fantáziálhat össze egy ilyen szenvedélyes remetenő! Hisz' nincs is semmilyen történelmi bizonyítéka. Ha egyáltalán van olyan, aki a múltról tárgyilagosan tud beszélni, akkor azok a történészek vagy az archeológusok. Istenről pedig itt a Biblia és más vallások könyvei. Rengeteg mindenféle könyv. Csak Istenről valamiért egymástól egészen eltérően beszélnek. Vajon nem azért-e, mert nyomós bizonyítéka senkinek nincs róla?

- Bizonyítékok vannak, Vlagyimir! - mondta hirtelen Anasztázia meggyőződéssel és izgatottan válaszul kimondatlan kérdésemre.

- Hol?

- Az emberi lélekben. Benne őrződik meg mindörökre minden bizonyíték, a Világegyetem minden Igazsága. A pontatlanság, hazugság nem hosszú életű. A lélek elutasítja azt. Ezért vetnek az ember elé annyi mindenféle tudományos értekezést.

A hazugságnak egyre újabb és újabb arcot kell felvennie. Ezért változtatja az emberiség társadalmi rendszereit. Bennük igyekeznek megtalálni az elveszített Igazságot, csak hogy közben egyre jobban eltávolodik tőle.

- De ki és hogyan bizonyította be, hogy az Igazság mindenki bensőjében van? A lelkében vagy hol máshol az emberben? És ha már egyszer létezik, akkor miért bujkál?

- Nem bujkál. Ellenkezőleg, igyekeznek megmutatkozni minden ember előtt minden áldott nap. Az élet körülöttünk örök és az élet örökkévalóságát az Igazság teremti meg.

Anasztázia gyorsan a földre nyomta tenyerét, végigsimította vele a fűvet, majd tenyerét felém nyújtotta.

- Nézd, Vlagyimir, lehet, hogy ők eloszlatják kételyeidet!

Tenyerére néztem. Anasztázia felém nyújtott tenyerén fűmagokat láttam, parányi cédrusmagocskákat, sőt még valamilyen pici bogár is mászott rajta. Megkérdeztem:

- Mit jelent mindez? Például a mag?

- Nézd, Vlagyimir, ez a magocska egészen parányi, de ha a földre van ültetve, hatalmas cédrus nő ki belőle. Nem tölgyfa, nem jávorfa, nem rózsza, hanem cédrus. Majd a cédrus ismét ilyen magocskát terem és e magocskában is újra ott lesz úgy, mint az elsőben, az ősforrások minden egyes információja. Ha ilyen magocska évmilliókkal ezelőtt megérintette vagy majd évmilliók múlva megérinti a földet, a földből akkor is csak cédrusrügyecske bújik majd elő. Isten, a Teremtő belé is - ahogyan tökéletes teremtményeinek mindegyikébe - elhelyezte az összes információt. Évek milliói múlnak el, de a Teremtő információját nem tudják kitörölni. A Teremtő az embernek - e magasabb rendű teremtménynek - teremtése pillanatában mindent átadott. Az Atya a nagy vágytól fellelkesülten elhelyezte szeretett gyermekébe a teljes Igazságot és minden jövődő történetét.

- Jó, jó, de hát végül is hogyan tudjuk ezt az Igazságot magunkból előteremteni? Honnan belőlünk? A vesénkből, szívköböl vagy esetleg az agyunkból?

- Az érzéseinkből. Érzéseiddel próbáld meghatározni az Igazságot! Bízzad magad az érzéseidre! Szabadítsd meg magad az üzleties spekulálgatás követelményeitől!

- Jó, rendben. Ha tudsz valamit, akkor beszélj! Lehet, hogy az érzéseivel valaki még meg is fog téged érteni. Tehát akkor mi az, hogy Isten? Tudnák Őt a tudósok valamilyen tudományos képlettel ábrázolni?

- Tudományos képlettel? Az ilyen képlet olyan hosszú volna, hogy többször körbe érne a Földet. Amikor pedig befejeződne, azonnal új keletkezne. Isten nem kevesebb annál, ami a gondolatban meg tud születni. Isten maga az anyag és a vákuum és az is, ami láthatatlan. Értelmetlen Őt ésszel próbálni megérteni. A lelked parányi magjába sűrítsd össze a Föld minden képletét, a Világmindenség minden információját, majd változtasd azt át érzésekké és az érzéseket engedd kitarulkozni!

- No, de mit kell éreznem? Egyszerűbben beszélj, konkrétan, világosabban!

- Ó, Istenem, segíts! Segíts nekem, hogy csupán a ma ismert szókapcsolatokból tudjak létrehozni egy méltó képet!

- Hát, tessék, most meg nincs elég szó! Talán jobban tenéid, ha előbb átböngésznél valamilyen értelmező szótárt. Egy ilyen szótárban megvan az összes szó, ami az életben használható.

- Igen, a mai szavak benne vannak mind, de a jelenkori könyvekben nincsenek meg azok a szavak, amelyeket Istenről összüleid ejtettek ki.

- Az ósláv szavakra gondolsz?

- Még ősbibekre. Még az ósláv írás előtt létezett egy mód, melynek segítségével az emberek utódaiknak adták át gondolataikat.

- Miről beszélés, Anasztázia? Mindenki tudja, hogy az írásunk két ósláv szerzetestől származik. Úgy hívták őket, hogy... Ejnye, no... nem elfelejtettem?!

- Cirill és Metód. Őket akartad említeni, ugye?

- Igen, igen, őket. Hát ők hozták létre az írást.

- Pontosabb lesz, ha azt mondjuk... ők változtatták meg apáink és anyáink írását.

- Mi az, hogy „ők változtatták meg”?

- Parancsra tették. Hogy a szlávok kultúrája örökre a feledésbe merüljön. Az ősforrások tudásának maradványai eltűnjenek az emberi emlékezetből és új kultúra szülessen, hogy más papoknak hódoljanak be a népek.

- Mi köze ehhez az írásnak és az új kultúrának?

- Ha ma a gyermekeket idegen nyelven tanítanák írni és beszélni, de közben a mai nyelv használatát megtiltanák nekik, akkor mondd, Vlagyimir, a te unokáid miből, honnan tudnák meg, milyen volt a mi jelenkorunk? Könnyű a múlt ismeretétől megfosztott emberekre újat kényszeríteni, ha az úgy van tálalva, mint ami fontos, jelentős. Így a szülőkről is bármit lehet nekik mondani. Eltűnt a nyelv és vele együtt a kultúra is. Ez volt a szándék. De azok, akik ilyen célt tűztek ki, nem tudták, hogy az emberi lélekben észrevétlenül mindig ott marad az Igazság kicsi csírája. Elég, ha egy csepp harmatot kap – s e kicsi csíra nőni kezd, megerősödik. Nézz és láss, Vlagyimir! Fogadd be magadba, kérlek, szavaimat, érezd meg, ami mögöttük áll!

Anasztázia beszélt s hol lassan ejtette ki a szavakat, hol egész mondatokat mondott el gyorsan, vagy egy-egy pillanatra hirtelen elhallgatott, gondolataiba mélyedt, s mintha a térből kapott volna más, beszédünkhöz képest vontatott és rendkívüli mondatokat. Néha beszédébe számomra ismeretlen szavak vegyültek, de minden alkalommal, amikor értelmüket tekintve nem világos szavakat mondott, mintha megtorpant volna, majd ezeket helyes vagy érthetőbb szavakra cserélte föl. Amikor Istenről beszélt, valamit mindig bizonygatni próbált:

- Közismert tény, hogy az ember Isten hasonlatossága és képe. De miben? Benned hol vannak Isten jellemvonásai? Elgondolkodtál te már ezen valaha?

- Hát, nem igazán. Nem volt mikor. Beszélj róluk inkább te magad!

- Amikor az ember elcsigázva a hétköznapi haszontalanságoktól lefekszik, hogy aludjon, amikor már nem érzi ellazult testét, a láthatatlan energiák komplexuma, az ő másik „Énje” részben elhagyja a testét. Ebben a pillanatban a földi határok többé nem léteznek. Nincs többé sem idő, sem tér. Tudata a pillanat töredéke alatt át tud jutni a Világegyetem bármilyen határán. Az érzések komplexuma megérzi a már megtörtént vagy majd csak a jövőben megtörténő eseményeket, elemzi őket, a mindenkori nappal veti őket össze és álmokat sző. Mindez arról szól, hogy az átfoghatatlan Világegyetemet ő, az ember, nem csupán testével érzi. Gondolata, melyet Istentől ajándékba kapott, teremt, alkot. Csak az emberi gondolat képes más világokat létrehozni, vagy a már létezőket megváltoztatni.

Van, amikor az ember kiabál álmában, fél valamitől. Ilyenkor az érzései komplexuma – megszabadulva a földi hiábavalóságoktól – fél a múltban megtörténtektől vagy majd a jövőben megtörténő eseményektől.

Van, amikor az ember álmában alkot. Alkotásai lassan vagy gyorsabban igyekeznek megtestesülni a földi létben. Az, hogy mennyire rút vagy harmóniát sugárzó formát öltenek, részben vagy teljesen attól függ, hogy mennyire van jelen alkotásaiban az ihletettség, mennyire pontosan és részletesen lesznek jelen a teremtés-alkotás pillanatában mind az aspektusok, s attól is, hogy az ihletettség mennyire erősíti föl a te Isteni „Énedet”.

Az egész Világegyetemben csupán Istennek és Gyermekeinek – az Embernek – adatott meg a Teremtés lehetősége.

Mindennek kezdeteként Isten Gondolata áll. Az Ő Vágya lényegül, testesül élő anyaggá. Ekképpen az emberi cselekedeteket is megelőzi az emberi gondolat és a vágy.

Az alkotásra-teremtésre a földkerekség minden emberében ugyanazok a képességek vannak meg, csak képességeiket az emberek különböző módon használják ki. Az embernek ebben is teljes szabadság adatott. Szabadság...!

Most, Vlagyimir, mondd meg nekem, miről álmodoznak Isten gyermekei? Például te, a te barátaid, ismerőseid?

Ők mire használják saját teremtő vágyaikat? Mire használod őket te?

- Én? Hát... hogyhogy mire? Úgy, mint mindenki más, én is igyekeztem jó sok pénzt keresni, hogy az életben meg tudjak állni a saját lábamon. Kocsit szereztem, még hozzá nem is egyet. Meg sok más egyéb, nélkülözhetetlent az életben, jobb fajta bútort, például.

- Ez minden? Erre használtad föl a csak Istenre jellemző alkotó vágyadat?

- Mindenki erre használja.

- Mire?

- Pénzre! Ugyan, hogy lehetne létezni nélküle? Például ruhát venni, tisztességesen felöltözni, jókat enni, bevásárolni, jókat inni? Világos, nem? És te? Te mire?

- Jókat enni, jókat inni... Vlagyimir, értsd meg, mindez együtt a többivel, a kezdettől fogva mindenkinek megadatott.

- Megadatott? Hát akkor ugyan hova tűnt el?

- Te mit gondolsz? Hová?

- Ez egyszerű, nem? Azt gondolom, hogy azok a régi kezdetleges öltözékek elvesztek, agyonhordták őket és az emberek már régestrégen elfogyasztották az első étküket is. Más idők járnak ma már, más a módi, megváltozott az emberek szája íze még az ételben is.

- Vlagyimir, Isten elnyúlhatetlen ruhába öltöztette gyermekét és olyan bőséges éléskamrával látta el, mely sosem ürül ki.

- De hát hol van mindez most?

- Mindez még ma is meg van őrizve, ma is létezik.

- Akkor mondd meg, hol! Hogyan lehet megtalálni, látni ezeket a rejtekhelyeket, ahol ezeket a készleteket őrzik?

- Mindjárt meglátod. De az érzéseiddel nézz! Csak érzéseiddel vagy képes megismeri az Isteni vágy teremtői lényegét.

A TEREMTÉS KEZDETE

Képzeld el a Kezdetet! Még nem létezett a Föld. Az anyag még nem tükrözte a Világegyetem fényét. Am úgy, mint most, a Világegyetem akkor is tele volt hatalmas mennyiségű különböző energiával. Az energiák élő lényei a sötétben gondolkodtak, a sötétben alkottak. Nem volt szükségük külső fényre. Belül, saját bensőjükben fénylettek, maguknak világítottak. Mindegyikükben megvolt minden – gondolat is, érzések is és az igyekezet energiája is. Mégis volt közöttük különbség. Mindegyikben volt egy olyan energia, amely minden más energiát uralt. Úgy, mint most is, a Világegyetemben van olyan lény, amely pusztít és olyan is, amely életet hoz létre. Volt még temérdek más, az emberi érzésekhez hasonló energia és másmilyen is. Ezek a világegyetemi lények egymás között sehogy sem tudtak érintkezni. Minden egyes lényben a rengeteg energia hol bágyadt volt, hol gyors vilámszerű mozgást hozott létre. Amit önmagán belül önmaga egyesített, azt ugyanakkor önmaga meg is semmisítette. A pulzációjuk nem változtatta meg a kozmoszt, senki számára nem volt látható és mindegyik úgy gondolta, hogy a Térben ő az egyedüli. Az egyetlen!

Mivel rendeltetésük nem volt számukra világos, nem is tudtak halhatatlan alkotásokat létrehozni, ami meglegedettséget tudott volna nekik hozni. Éppen ezért az időtlenségben, vég nélkülségben volt ugyan pulzáció, de nem volt általános mozgás.

Egyszer csak váratlanul, impulzusként érintette meg mindegyiket a kapcsolatteremtés! Egyszerre mindegyiket, az átfog-

hatatlan Világegyetemet. Az élő energiák komplexumában az egyik energia hirtelen megvilágította a többit. Hogy ez a komplexum idős volt-e vagy fiatal, nem lehet szokványos szavakkal elmondani. Hogy vákuumból keletkezett-e, vagy mindannak a szikrájából, amire gondolni lehet, nincs jelentősége, nem fontos. Ez a komplexum nagyon hasonlított az emberrel! Az emberre, mely ma él! Hasonlatos volt az ő másik „Énjére”. Nem az anyagira, hanem az ő örök, „Szent Énjére”. Igyekezete energiái és élő vágyai energiái először lágyan kezdték érinteni a lények mindegyikét a Világegyetemben. Ő egymaga olyan szenvedélyes volt, hogy mozgásba tudta hozni az összes érzést. A Világegyetemben először ekkor hangzotrak el a kapcsolatteremtés hangjai. Ha az első hangokat a jelenkori szavakra fordítanánk le, akkor megérezhetnénk a kérdések és válaszok értelmét. Az egész mérhetetlen nagy Világegyetem minden részéből egyetlen mindenki által feltett kérdés áradt az egyetlenegy felé, Isten felé:

– Mire vágysz oly hevesen? – kérdezte mindegyikük.

Ő pedig szilárd meggyőződéssel saját vágyában így válaszolt:

– Együttés teremtést és a teremtés szemléléséből fakadó örömet mindenki számára.

– Mi hozhat örömet mindenki számára?

– A megszületés!

– Minek a megszületése? Régen megvan mindenkinek az önállósága.

– A születés, mely magába foglalja mindennek a részét!

– Hogy lehet egy és ugyanabban összesíteni azt, ami mindent rombol és ami mindent újjáteremt?

– Úgy, hogy előbb az ellentétes energiák belül ki vannak egyenlítve!

– Erejét tekintve kihez hasonlatos ez?

– Hozzám.

– De létezik a kétely energiája. A kétely meglátogat és megsemmisít, a temérdek különböző energia pici részekre tép majd

szét. Az ellentéteket egyetlen egységben senki sem tudja megtartani.

– De létezik a magabiztosság energiája is. Amikor a tudatosság és a kétely kiegyenlítődnek, elősegítik a jövőbeli teremtés pontosságát és szépségét is.

– Minek nevezheted magadat?

– Istennek. Magamba tudom fogadni energiátok valamennyi részét. Szilárdan meg tudom mindet tartani! Teremtek! A Teremtés örömet hoz az egész Világegyetem számára!

A Világegyetem egészéből minden lény összes energiáját egyszerre irányította Reá és lövelte Belé. Mindegyik igyekezett a másik fölé kerekedni, hogy itt a leghatalmasabbként immár csak ő testesüljön meg.

Így kezdődött meg a Világegyetem energiáinak nagy harca. Nincs az időnek olyan terjedelme, olyan mértékegysége, melyek érzékeltethetnék e harc méreteit. Csak akkor állt be újra nyugalom, amikor mindenkiben győzött a felismerés, hogy egy világegyetemi energiánál – az Isteni Vágy Energiájánál – semmi sem lehet nagyobb és hatalmasabb.

A Vágy Energiáját Isten bírta. Ő mindent magába tudott fogadni, mindent harmonizált, megszelídített és teremteni kezdett. Még csak önmagában teremtett. Még csak belül, önmagában hozta létre a jövő teremtményeit, dédelgetve minden egyes részletet, ám olyan gyorsasággal, amely meghatározhatatlan. Fontolgatta a kölcsönös, egymás közti, egymáshoz való kapcsolatokat mindennel és minden egyes teremtmény számára külön-külön is. Mindent egyes-egyedül végzett. Egyedül az átfoghatatlan Világegyetemi Sötétségben. Egyedül, magába foglalva a Világegyetem minden energiáját gyorsította a mozgást. A végkifejlet ismeretlen volta mindenkit megijesztett és a távolba kényszerített. A Teremtő vákuumba került és a vákuum egyre tágult.

Halálos hideg volt. Körös-körül a félelem és az elidegenedés, de Ő egyes-egyedül már látta a csodálatos hajnalokat, hallotta a

madarak énekét, érezte a virágok illatát. Csodálatos teremtményeket teremtett – Ő, egyedül, szenvedélyes vágyával.

– Állj meg! A vákuumban majd felrobbansz! – állították.
– Hogy tartod meg magadban energiáidat? Semmi sem segít összehúzódnod, most már csak a szétrobbanás jöhet, de ha van még egy pillanated, állj meg! Oszlasd fel teremtő energiáidat!

Am Ő így válaszolt:

– Ezek az én vágyaim! Nem árulom el őket! Érettük, miattuk egyre szebb húzódom és energiám egyre gyorsítom. Ezek az én vágyaim! Látom, ahogy a fűben, a virágok között fut a kicsi dolgos hangya. A sas merészen a magasba szállva tanítja fiait szárnyalni.

Isten ismeretlen energiájával egyre fokozta önmagában a Világegyetem minden energiájának a mozgását. Ezeket Lelkében az ihletettség egyetlen magocskába sűrítette.

Ekkor Isten hirtelen érintést érzett. Minden oldalról, mindenhol titokzatos energia izzott, majd gyorsan eltűnt, melegével a távolból hevítve, valamilyen mélyben új erővel feltöltve. Majd egyszer csak minden, ami eddig légtelen tér volt, felragyogott. A Világegyetem új hangokat hallott, amikor Isten gyengéd elragadtatással megkérdezte:

– Ki vagy? Milyen energia?

Válaszul e szavak zenéjét hallotta:

– A Szeretet és Ihlet energiája.

– Bennem van a te parányi részed is. Egyedül ő volt képes ellenállni a megvetés, gyűlölet és düh energiájának.

– Te Isten vagy, a Te energiád – Lelked Vágya – mindent harmóniába tudott hozni. Ha parányi részem ebben segített neki, akkor hallgass meg engemet, ó, Isten és segíts nekem!

– Mit akarsz? Miért érintettél meg tüzed minden erejével?

– Megértettem, hogy én vagyok a Szeretet. Nem tudok részben létezni... A Te Lelkednek akarom teljes magamat átadni. Tudom, hogy nem engedsz teljesen magadba, nehogy a jó és a rossz harmóniája megbomoljon, de a légtelen teret körülöttem magammal töltöm föl. Fölmelegítek mindent benned, körülöt-

ted. A Világegyetem hidege, ködje nem juthat el hozzád, nem érinthet meg.

– Mi történik? Mi ez? Még erősebben felragyogtál!

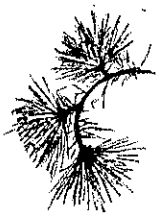
– Nem vagyok egyedül. Ez a Te energiád! A Te Lelked! Csak tőlem verődött vissza és a Te visszavert fényed a Te meg nem nyilvánult bensődbe tér vissza.

S a Szeretet által megihletett, elszánt és céltudatos Isten így kiáltott fel:

– Egyre gyorsul minden! Minden morajlik bennem! Ó, mily gyönyörűséges az Ihlet! A ragyogó Szeretemben valósuljanak meg vágyaim teremtményei!

A TE ELSŐ MEGJELÉNÉSED

Íme a Föld! Az egész Világegyetem magjaként és mindennek középpontjaként keletkezett a Föld. Körös-körül hirtelen láthatóvá váltak, megjelentek a csillagok, a Nap, a Hold. A láthatatlan, a Földről kiinduló teremtor Fény vissztükrét találta meg bennük.

Ekkor először jött a Világegyetemben létre a létezés új szintje – az anyagi szint, mely sugárzott, ragyogott.

Attól a pillanattól fogva, hogy a Föld láthatóvá vált, senki és semmi nem bírta a látható anyagot. Bár a Föld mindenrel érintkezett, ami a Világegyetemben létezett, maga önálló volt.

A Föld önellátor teremtmény volt. Ami rajta nőtt, élt, vizeiben úszott, légterében röpiült, nem halt meg, nem tűnt el, nem veszett a semmibe. Még a rothadás folyamatából is legyek, rovarok keletkeztek és velük másmilyen élet táplálkozott, így minden egyetlen gyönyörűséges életbe olvadt össze.

Érthetetlenül és izgatottan figyelte a Földet az összes többi világegyetemi lény. A Föld mindennel érintkezett, de senkinek sem adatott meg a lehetőség, hogy megérintse a Földet.

Isten bensőjében az Ihlet nőttön nőtt. A légüres teret betöltő Szeretet fényében az Isteni lényeg változtatta körvonalait, s olyan formákat öltött, amilyen ma az emberi testé.

Az Isteni Gondolat a sebesség, az idő határán túl működött. A végtelenig fokozott ihletettségében, ragyogásában túlszárnyalta minden energia gondolatát és alkotott, teremtett! Még egy benne lévő, láthatatlan teremtményt.

Hirtelen ragyogás izzott fel. A Szeretet Energiája belereme-

gett az új hév tüzébe, mintha megperzselődött volna. Isten az örömtől ujjongva így kiáltott:

– Nézd, Világegyetem, nézd! Íme az én Fiam! Íme az Ember! A Földön áll. Anyaggá testesült. Benne vannak a Világegyetem összes energiájának parányi részei. A létezés minden szintjén él. Ő az én képmásom, az én ábrázatom, s benne vannak mind a ti energiáitok részei is. Tessék, szeressétek őt! Teljék benne kedvetek!

Az én Fiam minden létezőnek örömet hoz majd. Ő az én művem. Ő a Teremtés! Ő a Születés! Ő Mindenből a Minden! Új teremtményt hoz majd létre és az ő minduntalan megismétlődő születése változik a végtelenné.

Ő a Világegyetemet fogja irányítani most is, amikor egyedül van, de akkor is, amikor önmagának többszöröse lesz láthatatlan fényt árasztva magából egyetlen egybe olvasztva azt. Minden életnek örömet ajándékoz. Mindent neki adtam és neki adok minden a jövőben kigondoltat is.

– Így álltal te először a csodálatosan szép Földön – fejezte be elbeszélését Anasztázia.

– Kiről beszélsz? Rólam?

– Rólad, Vlagyimir, és arról, aki a leírt sorokat megérinti.

– Ugyan, ugyan, Anasztázia, hogy mondhatasz ilyet? Ez teljes egészében lehetetlen. Ugyan, hogy állhat az összes olvasó ott, ahol egyetlenegy állt. A Bibliában is pontosan így van. Kezdetben egyetlenegy ember létezett, akit Ádámnak hívtak. Különben te is azt mondtad, hogy Isten egyet teremtett, nem?

– Mindez így is van, Vlagyimir. De nézd és láss! Egyetlen egytől származunk mindannyian. Az Ő parányi része, információja, bele van helyezve minden más emberbe is, aki a Földre született. Ha gondolatod akarataival a mindennapok hiábavalóságából adódó temérdek gondjaidat leveted, akkor rá tudsz érezni arra, ami a parányi részecskében mind a mai napig megőrződött. Ott volt, mindenre emlékezik. Benned is ott van most is, de jelen van ugyanúgy minden a Földön élő emberben is. Ő, engeddd hát, hogy kibontakozzék! Érezd azt, amit te akkor utad kezdetén láttál, de te is, aki most ezeket a sorokat olvasod!

- Látod, hát éppen ez az! Akkor ez azt jelenti, hogy azok mind, akik ma itt, ezen a Földön élnek, ott voltak a kezdet kezdetén?

- Igen, azt. De itt ezen, nem amazon a Földön voltak. Csak hogy a Földnek akkor más arculata volt.

- Hogyan lehet mindegyikünket egyszerre megnevezni?

- Jobb, egyszerűbb neked, ha az „Ádám” nevet hallod? Akkor ezt a nevet fogom használni, de te csak képzelj el, hogy Ádám te vagy. Mindenki képzelje el saját magát ez alatt a név alatt. Én pedig a képzeleted játékát majd szavakkal segítem egy picit.

- Jó, segítsd! De én saját magamat azokban az időkben amúgy sem tudom igazán elképzelni.

- Hogy könnyebb legyen, csak képzelj el, hogy egy kertbe lépsz, ahol a tavaszról nyárba hajlik az idő, de ebben a kertben megvannak az ős gyümölcsei is mind. A kertben olyan lények vannak, amilyeneket most látsz először. Egyszerre, egyetlen pillantással nehéz átfogni mindent, amikor minden új és minden maga a tökély. Emlékezz csak vissza, amikor te, Ádám, először megpillantottál egy parányi virágot, figyelmedet a virágra irányítottad. Egy egészen picinyke virágra.

A virág olyan kék volt, mint a búzavirág, szirmai finomak, kecses, lágy vonalúak. Finoman ragyogtak, mintha visszatükrözték volna az ég fényét. És te, Ádám, a virág mellé ültél és gyönyörködtél benne. De bármeddig nézted is volna a virágot, a pici virág képe folytonosan változott. Gyengéd szellő szeretettel himbálta meg vékonyka szárán a parányi virágkelyhet, s amikor a Nap sugarai cirógatták, szirmai beleremegtek. Színe egyre újabb árnyalatokat öltött, ahogy a fény visszatükröződése szögét változtatta. A szirmok a szellő fuvallatában hol lágyan remegtek, hol – mintha integettek volna – az embert üdvözölték, máskor viszont mintha karmesterként a zenét dirigálták volna, mely az ember lelkében szólt. A virágból áradó finom illat téged, az embert, próbált átölelni.

Ádám egyszerre csak hatalmas ordítást hallott. Felállt és az ordítás irányába fordult. A távolban hatalmas oroszlán állt pár-

jával, egy nőstényoroszlánnal. Az oroszlán bölgésével adta környezetének hírül, hogy jelen van.

Ádám nézte a gyönyörű, hatalmas termetet, a sűrű, koronázó sörényt. Amikor az oroszlán meglátta Ádámot, azonnal hatalmas ugrásokkal az ember felé iramodott és párja, a nőstény oroszlán sem maradt le mellőle. Ádám a hatalmas izmok játékában gyönyörködött. Az állatok néhány méterre Ádám-tól megálltak. Az ember pillantása cirógatta őket, gyengédség áradt feléjük belőle, és a szeretettel megcirógatott oroszlán a gyengédségtől elernyedten a földre ereszkedett, s mellé feküdt párja is, meg sem mozdult, nehogy megzavarja az áldásos, meleg árasztó fényt, mely az emberből áradt feléjük.

Ádám ujjaival beletürt az oroszlán sörényébe, nézegette és megérintette a hatalmas mancs karmait, kezeivel megtapogatta a fehérén vakító fogakat és mosolygott, amikor az oroszlán a gyönyörúségtől dorombolt.

- Anasztázia, miféle fény áradt az emberből akkor, még a kezdet kezdetén, hogy még az oroszlán sem tépte szét? És miért nem árad manapság az emberből fény? Hiszen senki sem világít!

- Vlagyimir, hát te nem vetted észre, micsoda nagy különbség van még manapság is? Az ember tekintete minden földit – a pici füvet, a vérszomjas állatot és a követ is – lelassult gondolatával határoz meg. Titokzatos, rejtélyes, megmagyarázhatatlan erővel van feltöltve. Az ember tekintete lehet simogató, de lehet rideg is, mindent meg tud dermesztetni és bomlasztani, ami él. Mondd csak, veled például nem történt még meg soha, hogy valakinek a tekintete felmelegített? Vagy hogy kellemetlenül érezted magad a lelkedben valakinek a pillantásától?

- De, igen, megtörtént. Megesik, hogy az ember érzi, hogy valaki nézi. Van, amikor ez kellemes és van, amikor nem nagyon.

- Hát látod, ez azt jelenti, hogy te is megrapasztalad, hogy a szeretve simogató tekintet kellemes melegséget tud benned kiváltani. Máskor pedig kellemetlen nyugtalanságot, ridegséget

ébreszt. Az első napokban azonban az ember tekintete sokkalta erősebb volt, mint amilyen manapság. A Teremtő úgy rendezte el, hogy minden élő azon van, hogy ez a tekintet melengesse.

- Hová tűnt az ember tekintetének mind e hatalmas ereje?

- Nem tűnt el mind. Maradt még belőle jócskán, de a hiúság, a gondolkodás felületessége, megváltozott sebessége, a lényeg valótlan, hamis látása és a tudatosodás bágyadtsága elhomályosítják tekintetét, nem engedik kibontakoztatni azt, amit minden az embertől vár. A lélek melege megőrződik mindenki szívében. Óh, bárcsak mindenki a maga teljességében tudna kibontakozni! Az egész valóság csodálatos, eredeti szépségű kertté tudna változni.

- Minden emberben? Úgy, ahogy az a kezdetkor Ádámban volt? Megtörténhet ilyesmi?

- Minden meg tud változni, ami felé az emberi gondolat egy-ségbe olvadva törekszik.

Amikor Ádám még egyedül volt, az ő gondolatának olyan ereje volt, mint ma az egész emberiségnek együttvéve.

- Hát persze! Ezért félt tőle az oroszlán is, nem?

- Az oroszlán nem félt az embertől. Az oroszlán így hódolt az áldásos, boldogságot árasztó fénynek. Minden, ami létezik, igyekszik megismerni az áldást, amelyet csupán az ember képes létrehozni. Ezért minden, nem csupán a Földön létező lény kész társának, testvérének, istenének érezni, fogadni az embert. A szülők mindig azon vannak, hogy a gyerekeikbe az összes legjobb képességeket ültessék el. Csak a szülők óhajtják őszintén, hogy a gyermekeik képességei túlszárnyalják az övéiket. A Teremtő az embernek - fiának - teljes mértékben átadott mindent, ami felé ihletettsége kitörésében saját maga is igyekezett. Ha mindenki képes megérteni, hogy Isten tökéletes, akkor érzéseivel érezze meg minden ember úgy, mint szülő, hogy milyenné igyekezett teremteni Isten - a szülő - az ő gyermekét, az ő Szerelmes Fiát - az Embert. Mivel Isten nem félt a felelősségtől és azzal hogy kiejtette a szavakat, melyek az évek millióinak távlatából ma így hatolnak el hozzánk: „Ez az én Fiam - az Ember.

Ő az én képmásom! Ő az én hasonmásom!” mindörökre arra kötelezte magát, hogy soha nem tagadja meg teremtményét.

- Akkor ez azt jelenti, hogy Isten azt akarta, hogy az Ő Fia, Teremtménye, no, úgy általában, az ember erősebb legyen nála?

- Ezt bizonyítja az összes szülő igyekezete.

- No, és Ádám teljesítette Isten vágyait az első nap? Mit tett az oroszlánnal való találkozás után?

- Ádám igyekezett megismerni mindent, ami körülötte létezett. Meghatározni minden egyes növény nevét, küldetését, rendeltetését. Volt, amikor a feladatot gyorsan megoldotta, volt, amikor hosszan bíbelődött vele. Mint ahogy az megtörtént például a brontoszaurusz esetében is, mert az első nap egészen estig igyekezett meghatározni annak rendeltetését, de a feladatot nem oldotta meg. Ezért a Földről el is tűntek a brontoszauruszok mind.

- Miért tűntek el?

- Azért tűntek el, mert az ember nem határozta meg rendeltetésüket.

- A brontoszauruszok azok, amelyek sokkalta nagyobbak voltak, mint az elefánt?

- Igen, nagyobbak voltak, mint az elefántok, de kisebb szárnyuk is volt, hosszú nyakukon pici fej ingadozott és pofájukból lángok lövelltek ki.

- Úgy, mint a mesében. A hétfejű sárkány, például, a népmesékben, szintén tüzet okádott. De az csak mese, nem valóság.

- Van, amikor a mesékben a volt valóság rébuszokban jelenik meg, van, amikor pontosan.

- Tényleg? És ugyan miből állt egy ilyen hatalmas szörny? Hogy lehet, hogy egy állat pofájából tűz jöjjön elő? Vagy a tűz esetleg csak valamiféle szimbólum? Talán azt is mondhatnánk, hogy ez a szörnyeteg „rosszar” okádott?

- A hatalmas brontoszaurusz jóságos és nem rossz állat volt. Külső mérete arra szolgált, hogy a súlyát csökkentse.

- Ugyan már, hogy tud a nagy méret a súly csökkenésére szolgálni?

- Minél telibb a gömb olyan anyaggal, amely könnyebb, mint a levegő, annál könnyebb maga a gömb.

- De mi köze ennek a brontosauruszhoz, hisz' az nem egy levegővel teli gömb?

- Élő, roppant nagy gömb volt a brontosaurusz is. Csontváza könnyű, viszont belső szervei parányiak. A belsejében, éppen úgy, mint a gömbben, üres tér volt. Ezt minduntalan gáz telítette meg, amely könnyebb, mint a levegő. Ha a brontosaurusz felugrott, szárnyait meglebegtette, bizony egy picit még repülni is tudott. Amikor többlet gáz keletkezett benne, ezt a pofáján át ki is engedte. A pofájából kovakőféle agyarak meredeztek, s ezek súrlódása szikrát tudott csíholni, ezért a gáz, amely a hasüregből áramlott ki, lángra kapott s így a pofájából lángnyelvek képében távozott.

- Nahát! A mindenét! Állj, állj! De ki töltötte fel állandóan gázzal?

- Hiszen mondom neked, Vlagyimir, a gázt saját maga a brontosaurusz hozta létre a táplálék feldolgozása során.

- Hát ilyen pedig nincs! Gáz csak a föld belsejében található. Onnan nyerik, majd palackokat töltenek vele, vagy vezetékeken keresztül a tűzhelyekhez a konyhába vezetik. Na tessék, itt meg csak úgy, táplálékból - ily egyszerű lenne minden!?

- Igen, ilyen egyszerű.

- Én bezzeg ilyen egyszerű dolgokban hinni nem tudok és azt gondolom, hogy - már ne is haragudj - senki sem fogja elhinni. Az emberek meg majd kételkedni fognak, meglátod, mindenben, amit mondasz, nem csupán abban, amit a brontosauruszokról mondtál, hanem kételkedéssel fognak fogadni minden egyebet is, amit mondtál. Ezért én írni erről bizony nem is fogok.

- Vlagyimir, te tényleg azt gondolod, hogy tévedhetek, hazudhatok?

- Hát hazudsz, vagy nem hazudsz, nem az a lényeg. De, hogy a gázzal tévedsz, az biztos.

- Nem tévedek.

- Bizonyítsd be!

- Vlagyimir, a te gyomrod, de más emberek gyomra is ilyen gázt, ugyanilyet termel nap, mint nap.

- Ez lehetetlen!

- Hidd el, hogy lehet! Így van! Próbáld meg meggyújtani, amikor elhagyja testedet.

- Mi az, hogy testemet? Hol? Hol gyújtsam meg?

Anasztázia nevetve ezt mondta:

- Olyan vagy, mint egy gyerek. Gondolkozz rajta magad! Ez egy nagyon bizalmas kísérlet.

Időről időre felötlött bennem a gáz gondolata. Miért aggasztott annyira? Magam sem tudom. Végül is eldöntöttem, hogy elvégzem a kísérletet. Amikor visszaérkeztem Anasztáziától, el is végeztem. Ég! Egyre nagyobb érdeklődéssel emlékszem vissza Anasztázia minden egyes szavára Ádám első napjáról, illetve a mi első napunkról. Valahogy az az érzésem támadt, mintha ebből az időből elfelejtettünk volna valamit magunkkal hozni a jelenbe. Vagy talán csak én felejtettem el?! Döntse ezt el mindenki saját maga, amikor majd megtudja, hogyan folytatódott az ember első napja. Nos, erről Anasztázia így beszélt:

AZ ELSŐ NAP

Ádám számára minden érdekes volt. Minden egyes fűszál, a bonyolult bogárka, a mennybolt madarai, de a víz is. Amikor először megpillantotta a folyót, abban gyönyörködött, hogy fut tova az áttetsző víz s csillog-villog a napsütésben. Feltűnt neki benne az élet sokasága. Kezével megérintette a vizet. A víz folyása teljesen átfogta, körülölelte a kezét és simogatta bőre minden hajlatát, hívta magához. Belemerült egész testével, s hirtelen megérezte, hogy könnyebb lett, a víz megtartotta és gyengéden, édesdeden körbesimogatta. Tenyerébe merte és feldobta. Egészen el volt ragadtatva, amikor látta, hogyan játszadoztak a nap sugarai minden egyes vízcseppben, majd a cseppeket a víz árja újra magába fogadta. S Ádám örömmel csordultig telve itta a folyó vizét. Egészen napnyugtáig gyönyörködött az őt körülvevő pompázatos környezetben, gondolkodott, majd ismét fürdött.

- Állj, állj, Anasztázia! Azt mondtad, ugye, hogy itta a vizet. Jó, rendben, de vajon mit evett Ádám egész nap? Milyen ételt fogyasztott?

- Körülötte temérdek különböző ízű mindenféle gyümölcs termett, de bogyók is és fogyasztásra alkalmas növények. Az első napokban Ádám nem érezte, hogy éhes. Éhségét a levegő teljesen kielégítette.

- A levegő? Hát pedig a levegő senkit sem lakat jól. Még a szólásmondás is ezt mondja.

- Az a levegő, amit az ember manapság lélegzik, bizony valóban nem lakat jól senkit. Manapság a levegő halott és rész-

ben káros is a test, de a lélek számára is. Azt már mondtad, hogy a közmondás is azt tartja, hogy a levegő senkit sem lakat jól, de van egy másik közmondás is: „Csak levegő volt ételem.” Ez a közmondás viszont azért létezik, mert a kezdet kezdetén így volt az ember rendelkezésére bocsátva. Ádám a kertek legpompásabbikában született és a levegőben, amely őt ott akkor körülvette, nem volt egyetlenegy kárt okozó porszemecske sem. Abban a levegőben virágpor és a legtisztább harmatcseppek szálltak.

- Virágpor? Milyen?

- A virágok és a növények hímpora, a fákról, a gyümölcsökből terjedő éter. Azokról, amelyek ott voltak körülötte, de azokról is, amelyek távol voltak tőle, ám a szellő szárnyán eljutottak hozzá. Akkorában semmi sem vonta el az ember figyelmét nagy feladatától, még az étel megszerzésének a gondjai sem. Minden, ami körülötte volt, a levegő segítségével táplálta. A Teremtő már a kezdet kezdetén úgy rendezte el, hogy minden, ami a Földön élt, túláradó Szeretetben igyekezett az embert szolgálni, hiszen akkor még a levegő, a víz, a szellő, éltető, tápláló volt.

- Hát ebben igazad van! Ma már a levegő bizony nagyon káros tud lenni, de az ember feltalálta a légkondicionáló berendezést. Ez megtisztítja a levegőt a káros részecskéktől. Még ásványvizet is árulnak műanyagüvegekben. Úgyhogy a levegővel, a vízzel való gondok sok ember számára, akik nem szegények, megoldódtak.

- Sajnos, Vlagyimir, a légkondicionáló nem oldja meg a gondokat. A káros részecskéket ugyan kiszűri, de a levegőt még inkább élettelené, holttá változtatja. A víz, amelyet műanyag flakonokba palackolnak és lezárnak, elhal, éppen azért válik holttá, mert be van dugaszolva. Csak a test régi sejtjeit tudja táplálni. Az új élet születéséhez, ahhoz, hogy a tested sejtjei képesek legyenek állandóan megújulni, élő víz és levegő szükséges.

A GONDOK AZ ÉLET TÖKÉLETESSÉGÉT BIZONYÍTOTTÁK

Mindez Ádámnak megvolt?

- Igen, megvolt! Ezért gondolatai sebesen szárnyaltak. Aránylag rövid idő alatt mindennek rendeltetést tudott adni. Száztizennyolc év úgy repült, iramlott tova, mint egyetlenegy nap.

- Száztizennyolc év? Hát ilyen aggastyán koráig egyedül élt Ádám?

- Egyedül. Lélegzetelállítóan érdekes munka közepette élt Ádám - az első ember. Az így eltöltött száztizennyolc év nem gondot hozott neki, hanem virágzást, kibontakozást.

- Az ember, ha száztizennyolc éves, megöregszik, sőt aggastyánnak számít, betegségek, nyavalyák gyötrik.

- Ez most van így, Vlagyimir, de akkor az embert nem gyötörték betegségek. Akkor a test minden egyes sejtjének élete hosszabb volt, de ha a sejt elfáradt, megadatott neki a lehetőség, hogy elhaljon s helyébe azonnal egy új energiával teli sejt lépett. Az emberi test annyi évet tudott élni, amennyit lelke, szelleme akart.

- Akkor ez azt jelenti, hogy manapság az ember maga nem akar tovább élni?

- Az ember másodpercnyi cselekedeteivel egyre rövidíti az életét és a halált is ő maga találta ki saját maga számára.

- Hogyhogy kitalálta? A halál csak úgy jön magától. Az ember akarata ellenére.

- Amikor dohányzol, vagy alkoholt iszol, amikor a városba mész, ahol az égéstermékkel teli levegőt szívod magadba, amikor holt ételt fogyasztasz és haraggal emészted magad,

akkor mondd, Vlagyimir, ki más, ha nem te magad haladsz a haláloshoz vezető úton egyre tovább?

- Ilyen manapság mindenkinek az élete.

- Az ember szabad. Életét saját maga építi és korát is másodpercekben szabja meg.

- Na és akkor ott, a Paradicsomban nem voltak gondok?

- Ha gondok akadtak is, akkor azok nem az élet rovására adódtak, hanem az élet tökéletességét bizonyították.

AZ ELSŐ TALÁLKOZÁS

Egyszer, amikor Ádám már száztizennyolc évet megélt s a hajnal hasadásakor felébredt, többé nem lelkesítette fel a tavasz, nem kelt föl, hogy üdvözölje a napsugarakat, mint általában.

Feje fölött a fa lombjában a csalogány zengő dalba kezdett, de a csalogány felhangzó dalától Ádám csak a másik oldalára fordult.

Tekintetére a Tavasz visszafogott remegéssel töltötte be a teret, a folyó a víz csordogálásával hívta magához, fölötté fecskék játszadoztak. A felhők bizarr, egyre változó képeket festettek az égboltra. A füvekből, virágokból, fákból és bokrokból áradó legfinomabb illat lengedezte körül. Ó, mennyire elámult Isten! A földi teremtmények tavaszi pompázatossága közegette, az égbolt kékje alatt az Ő Ember-Fia szomorkodott. Az Ő Szerelmes Fia nem az öröm mámorában úszott, hanem szomorkodott. Lehet-e egy szerető atya számára ennél fájdalmasabb kép?

A teremtés óta eltelt száztizennyolc éve pihenő roppant mennyiségű Isteni energiák azonnal mozgásba lendültek. Az egész Világegyetem szinte „visszafogott” lélegzettel figyelt. Ez a soha korábban nem tapasztalt gyorsulás úgy tündöklött a Szeretet Energiájának fényudvarában, hogy a teremtmények mind megértették: Isten új teremtményt szándékszik alkotni. De hát ugyan mit lehet még teremteni azután, ami az ihletettség csúcspontján jött létre? Ezt akkor még senki sem értette. Isten gondolatának a sebessége egyre növekedett. A Szeretet energiája így suttogetta Felé:

– Ismét ihletett mozgásba hoztál mindent. Energiáid a világegyetemi térségeket lángba borítják. Hogyhogy nem robbansz föl és nem égsz el ily hévtől? Merre igyekszel? Mit akarsz elérni? Én már nem fénylek veled, általad. Oh, nézd, én Istenem, én általad már lángolok, a bolygókat csillagokká változtatom. Állj, állj meg, hiszen mindent, mi legjobb, megteremtettél már, Fiadat a szomorúság elhagyja. Állj, állj meg, ó én Istenem!

Isten nem hallotta a Szeretet könnyörgését. Nem érzékelte a világegyetemi lények gúnyolódását. Akár egy fiatal, múzsájától megihletett szobrász egyre fokozta energiái mozgásának sebességét. Egyszerre csak az egész átfoghatatlan Világegyetemben a hajnal korábban soha nem látott szépségű fénye gyúlt fel. Csodálattal sóhajtott fel minden lény, de még Isten maga is elragadtatással suttogetta:

– Nézd, Világegyetem! Nézd! Íme, itt áll az én Leányom, a földi teremtmények között. Mily tökéletesek, mily csodaszépek a vonásai mind! Méltó lesz az én Fiamhoz. Nincs nálánál tökéletesebb teremtmény. Benne van az én képmásom, hasonmásom, benne vannak a ti részecskéitek is mind, szeressétek hát, tessék, szeressétek őt meg!

Az én Leányom és az én Fiam! Az én Leányom és az én Fiam minden létezőnek boldogságot hoznak! A létezés minden szintjén gyönyörű világokat hoznak majd létre!

Egy dombról, a harmat lepte fűvön, ünnepnap, a felkelő nap sugaraiban indult el s ment a leány Ádámhoz. Járása kecses, tartása egyenes, teste hajlatai lágyak és finomak, a bőre árnyalataiban az Isteni hajnal fénye ragyogott. Egyre közelebb, közelebb ért hozzá. Íme, megérkezett a leány! Megállt a fűben heverésző Ádám előtt.

A szellő aranszőke hajába túrt, s felfedte homlokát. A Világegyetem visszafogta lélegzetét. Ó, mily gyönyörű az orcája, mily gyönyörű a te alkotásod, Isten!

A fűben heverésző Ádám futólag rápillantott az előtte megálló leányra, ásított egyet, elfordult tőle s lehunyta szemét.

Ekkor a Világegyetem lényei mind meghallották. Ugyan nem

szavakba öntve, ám meghallották, mily közömbösséggel vélekedett gondolataiban Ádám Isten új teremtményéről: „Hát, tessék, egy újabb teremtmény. Semmi új sincs benne, hacsak nem annyi, hogy rám hasonlít. A lovak térdcsuklói mozgékonyabb is, erősebbek is. A leopárd bőre világosabb is, vidámabb színű is. Ráadásul hívás nélkül érkezett, holott én ma a hangyáknak akartam új rendeltetést adni.”

Éva még álldogált egy ideig Ádám közelében, majd a folyó kisebb öbléhez ment, leült a parton a bokroknál és a víz felszínéről visszaverődő tükörképben saját arcát nézegette.

Ekkor a Világmindenség lényei felmorajlottak, gondolataik egyetlen árba folytak össze: „A két tökéletesség nem tudta egymást értékelni. Tehát Isten teremtményeiben nincs tökéletesség.”

A Szeretet Energiája volt az egyetlen, aki a Világmindenségben felhangzó morajlás közepette önmaga által igyekezett védelmezni a Teremtőt. Ragyogása körülengte Istent. Mindenki tudta: A Szeretet Energiája sosem bocsátkozott semmilyen ítékezésbe. Egymaga bolyongott mindig a beláthatatlan térségekben láthatatlanul és hallgatagon. De miért ragyogott most így fel teljes valójában Isten körül? A Világegyetem morajlását figyelmen kívül hagyva ragyogásával csupán egyetlenegyten melengetett és vigasztalt:

- Pihenj, Nagy Teremtő és térítsd észre Fiadat! Te képes vagy bármelyik gyönyörű teremtményeden javítani.

Válaszul a Világmindenség meghallotta Isten szavait és általuk megismerte Isten bölcsességét és hatalmasságát:

- Az én Fiam az én képmásom és hasonmásom. Benne vannak a Világegyetem minden energiáinak parányi részecskéi. Ő az Alfa és az Omega. Ő a Teremtés! Ő a jövő megvalósítása! E pillanattól fogva és az egész jövőben sem nekem, sem senki másnak nem adatik meg, hogy az ő kérése nélkül megváltoztassa sorsát. Minden megadatik neki, amit ő maga megkíván. Megvalósul a gondolat, mely nem illanékonyágban fogan. Az én Fiam nem hódolt be a test tökéletességének, amikor meg-

látta a Leányt. Az egész Világmindenség legnagyobb csodálatára nem csodálta meg a Leányt. Fiam még nem tudatosította, de az érzéseivel már megérezte. Elsőként érezte meg, hogy hiányzik neki valami. És az új teremtmény, a leány, aki előtte állt – szintén nincs birtokában ennek a valaminek. Az én Fiam! Az én Fiam az érzéseivel érzi az egész Világegyetemet, mindenről tud, amit a Világmindenség bír.

Az egész Világmindenséget betöltötte a kérdés:

- Ugyan, mi hiányzik annak, akiben megvan mindegyikünk energiája és a Te energiáid mindegyike?

Isten így válaszolt nekik:

- A Szeretet Energiája.

Ekkor fellángolt a Szeretet Energiája:

- De én egyetlen vagyok és én a Tiéd vagyok. Csak általad sugározom.

- Igen! Az egyetlen vagy, Szeretet, kedvesem – hangzottak föl válaszul az Isteni szavak. – A te ragyogó fényed világít is, simogat is, Szeretet, kedvesem. Te vagy maga az Ihlet. Képes vagy felgyorsítani mindent, kifinomulttá teszed az érzéseket és te, Szeretet, kedvesem, te hozod meg a megnyugvás békéjét. Kérlek hát, szállj alá a Földre teljesen, maradéktalanul. Te magaddal, hatalmas áldásos Energiáddal fogd őket körbe, öleld magadhoz az én gyermekeimet.

A párbeszéd, mely Isten és a Szeretet között hangzott el a búcsúzáskor jelezte minden földi szeretet kezdetét.

- Ó, én Istenem – szólt esdeklően a Szeretet a Teremtőhöz. – Ha én elmegyek, egyedül maradsz, láthatatlanná válsz az élet minden egyes szintjén mindörökre.

- Ragyogjon, tündököljön most már az én Fiam és az én Leányom a belső Szellemi Valóságban, a külső Anyagi Valóságban és a mindent fenntartó Rendben.

- Ó, én Istenem, légüres tér jön létre körülöttem. Lelkedhez az életet adó meleg soha nem jut el. É meleg nélkül kihűl a lélek.

- Áradjon ez a meleg immáron a Földről minden létező felé, ne csupán felém. Fiaim és Leányaim tettei majd többszörözik azt. Így

ragyog majd föl az egész Föld a Szeretet fénylő melegétől s tündöklük a térben. Mindenki érezni fogja a Föld áldást adó Fényét, általa fel fognak tudni melegedni az én energiám is mind.

- Ó, én Istenem, Fiad és Leányod előtt temérdek különböző út tárul fel. Rajtuk megtalálható a létezés minden szintjének energiája. Ha majd túlteng csak egyetlenegy is, eltéríti, igaztalan útra viszi őket. Mit tehetsz Te, aki mindent odaadtál neki, ha majd látod, hogyan apad el, gyengül az energia, mely a Földről árad? Mit tehetsz Te, aki mindent odaadtál, amikor látod, hogyan hatalmasodnak el a pusztítás energiái mindenek felett, amikor teremtményeid élettelen burkokba bújnak s füvedet kövekkel szórják tele? Mit teszel majd akkor Te, aki Fiadnak minden szabadságot megadtál?

- A kövek között egy zöld fűszállal ismét át tudok majd törni, s széttárom egy picit virág szirmait a talpalatnyi érintetlen erdei tisztáson. Általuk lesznek majd az én földi Leányaim, Fiaim képesek ráébredni rendeltetésük lényegére.

- Ó, én Istenem, ha eltávozom, láthatatlanná válsz minden számára. Megtörténhet, hogy az emberek által különböző energiák lényei fognak a Te nevedben beszélni. Az emberek majd egymást próbálják saját, önös érdekeiknek alárendelni. Akadnak lények is, akik saját javukat szem előtt tartva Téged fognak magyarázni ekképpen szólván: „Isten kedvében járok, az Ő egyedüli választottja vagyok, engem hallgassatok, rám figyeljetelek!” Te akkor majd mit tudsz tenni?

- Az új, ébredező nap hajnalpírja leszek az égen. A Nap sugara, amely kivétel nélkül simogat, cirógat minden teremtményt a Földön, segít majd a Leányaimnak, Fiaimnak megérteni, hogy mindegyikük saját maga, saját lelkével tud az én lelkemmel beszélni.

- Ó, én Istenem, sokan lesznek, Te viszont egyedül. Minden világegyetemi lény hön óhajtja majd, hogy uralni tudja az emberi lelket, és hogy az ember révén minden fölött csak saját energiáját szilárdítsa meg. S a Te eltévelygett fiad hozzájuk kezd majd imádkozni.

- A fő akadály az okok sokrétősége, mely sehová sem vezet, csak zsákutcába - ez lesz a gátja mindennek, ami hazugságot hordoz magában. De Fiaimban és Leányaimban megvan az Igazság felismerése iránti igyekezet. A Hazugság mindig behatárolt, ám az Igazság határtalan s az Igazság maga mindig ott lesz Leányaim és Fiaim lelke tudatosságában.

- Ó, én Istenem! Senki és semmi sem képes ellenszegülni a Te gondolatod és vágyaid szárnyalásának. Gyönyörűek! Örömmel indulok hozzájuk. Sugárzásokkal felmelengetem őket, a Te gyermekeidet, és szolgálni fogom őket mindörökre. A tőled kapott ihlettség segít majd nekik, hogy saját alkotásokat hozzanak létre. Csak egyetlenegy kérek azért tőled, én Istenem. Engedd meg, hogy szeretetem legalább egyetlenegy szikrája veled maradjon.

Amikor majd a sötétségben kell lenned, csak úr, feledés lesz körülötted és gyöngül a Föld fénye, akkor maradjon veled szeretetem legalább egy parányi szikrája, s Neked világítson.

- Ó, Vlagyimir! - kiáltott föl Anasztázia. - Ha a ma élő ember az égre tekintve megpillanthatná azt, ami a Föld fölött akkor zajlott, szemei előtt csodálatos látomás tárulna föl. A Világegyetem Fénye - a Szeretet Energiája - üstökössé tömörülve sietett a Föld felé és útján fényel borította a még élettelen égitesteket és a Föld fölött csillagokat gyújtott. A Föld felé szállt! Közelebb, egyre közelebb. Íme! Megérkezett. De lám a Szeretet ragyogása már a Föld fölött egyszer csak megtorpant, megremegett. Messze, a távolban, a lángoló csillagok között, úgy tűnt, egy picit csillag, mind közül a legparányibb, élt. A Szeretet sugárzása után sietett a Föld felé. S a Szeretet megértette, hogy Istentől érkezik utána még ez az utolsó egyetlen parányi szikrája is, ez is a Föld felé igyekszik.

- Ó, én Istenem, - suttogta a Szeretet sugárzása - de hát miért? Nincs rá magyarázatom. De hát miért? Nem hagysz magadnak még egyetlenegy parányi szikrát sem?

A Szeretet szavaira, a Világegyetem sötétségéből immár mindenki számára láthatatlanul, de még senki által nem érzékelve, Isten válaszolt. Szavai így hangzottak:

- Magamnak hagyni annyit jelent, nekik nem átadni - nekik
- az én Fiaimnak, Leányaimnak.

- Ó, én Istenem!

- Ó, mily szépséges vagy, Szeretet, még egyetlenegy szikrában is!

- Ó, én Istenem!

- Siess, hát, Szeretet, kedvesem, siess, ne habozz! Siess e kicsi utolsó szikráddal is és melegesd föl mind az én jövőd Fiaimat és Leányaimat.

A Szeretet Világegyetemi Energiája átölelte a Földön az embereket. Teljesen, egészen a legutolsó szikrájáig. Minden benne volt. Így vált az ember a hatalmas, átfoghatatlan Világegyetemben egyazon időben a lét minden létező szintjén a lények között a legerősebbé.

AMIKOR A SZERETET...

Ádám a fűben, illatozó virágok közt feküdt. A fárnycájában szunyókált; gondolatai bágyadran folytak. S hirtelen a melegség nem tudatosított hulláma öntötte el s vele együtt egy emlékkép merült fel benne. E melegség valamiféle furcsa erővel minden gondolatát felgyorsította: „Csak az imént egy új teremtmény állt itt előttem. Hasonlított rám, de mégis volt benne valami más, eltérő, de mi, miben? S vajon hol van most? Óh, be szeretném ezt az új teremtményt ismét látni! Ismét látni akarom, de miért?”

Ádám gyorsan felkelt a fűből, majd körülpillantott. Egy gondolat ébredt benne: „De hát mi is történt hirtelen? Az ég ugyanolyan, ugyanazok a madarak, a növények, a fák és a bokrok. Minden ugyanaz, mégis más - én mindent másféleképpen látok. A növények mind szebbek, az illatok, a levegő, a fény, mind, mind szebb lett.”

Ádám szájából szavak születtek. Örömmel kiáltotta mindenkinek: „Válaszul én is szeretek!”

S ekkor a folyó felől áradó melegség újabb hulláma öntötte el egész testét. A feléje áradó meleg irányába fordult - s lám, előtte sugárzott az új teremtmény. Amikor Ádám megpillantotta, gondolataiból elillant a logika, teljes lelke a látványban gyönyörködött. A folyó öblénél ült a leány, de nem a tiszta vizű folyót nézte, hanem őt, ahogy a tekintete elől elhessegetett pár szőke hajtincset. A leány mosolyával simogatta, mintha már örök időktől fogva őt várta volna.

Ádám hozzálépett. Amikor egymásra néztek, Ádám ezt gondolta: „Senkinek sincs szebb szeme, mint neki.” - de hangosan így szólt:

- Itt üldögélsz a víznél. A víz kellemes, megfürödhetsz benne, ha akarsz!

- Akarom.

- Aztán, ha akarsz, megmutatom neked a teremtményeket.

- Akarom.

- Mindegyiknek meghatároztam a rendeltetését. Majd megparancsolom, hogy téged is szolgáljanak. De ha akarsz, közösen is alkothatsz új teremtményeket.

- Akarom.

A folyóban fürödtél, majd a réten futkároztál. Óh, milyen vidáman kacagott a leány, amikor Ádám örömeiben az elefánt hátára mászott s úgy mutatta be táncát. A leányt Évának nevezte.

A nap már nyugovóra készülődött. Két ember állt a földi létezés pompája közepette s gyönyörködött, élvezte a színeket, illatokat és hangokat. Megszelídülve, elcsendesülve figyelte Éva, ahogy alkonyodott. A virágok szirmai bezárultak. A látóhatáron a nap csodálatos képei a sötétségbe merültek.

- Ne búsulj! - mondta magabiztosan Ádám. - Most beáll az éjszaka sötétje. Azért kell, hogy pihenni tudjunk, de bármennyiszor jönne is az éj, az éjt mindig a nappal követi.

- Ugyanaz a Nap lesz, vagy egy új? - kérdezte Éva.

- Olyan Nap tér vissza, amilyet te akarsz.

- Kinek van minden nap alárendelve?

- Nekem.

- És te kinek?

- Senkinek.

- Honnan vagy?

- Vágyból.

- De honnan van minden itt körös-körül, ami szeretettel cirógatja a tekintetét?

- Szintén a vágyból testesült meg számomra.

- Akkor hát hol van az, akinek ily gyönyörű a vágya?

- Gyakran van itt mellettem, csak hogy pusztá szemmel nem látni. De azért nagyon jó vele. Saját magáról azt mondja, hogy

Ő az Isten, az én Atyám és barátom. Soha sem zavar, nem tola-kodó, nekem adja mindenét. Én is szeretnék neki adni valamit, de még nem tudom, hogy mit.

- Akkor én is az Ő teremtménye vagyok. Én is, épp úgy, ahogy te, szeretném neki hálámat kifejezni. Társamnak, Istenemnek és Atyámnak nevezni. Lehet, majd együtt veled rájövünk, hogy milyen tetteket vár tőlünk a mi Atyánk?

- Tőle hallottam, hogy örömet mindennek lehet szerezni.

- Mindennek? Akkor ez azt jelenti, hogy Neki is?

- Igen, azt. Neki is.

- Mesélj nekem arról, hogy mit óhajt Ő!

- Együttermést és a teremtésből fakadó örömet.

- Mi tud mindennek örömet okozni?

- A megszületés.

- Megszületés? Minden gyönyörű megszületett már.

- Elalvás előtt gyakran gondolok valami rendkívülinek és gyönyörűségnek a megteremtésére. Pirkadatkor az álom elszáll és ráébredek, hogy sok mindent nem sikerült kiötlennem, mert minden gyönyörű megvan már és a Nap világánál látni is.

- Tudod mit, gondolkodjunk együtt!

- Én szintén azt szerettem volna, ha elalvás előtt még együtt tudtunk volna lenni, hallottam volna lélegzétedet, érezhettem volna a meleget, amely belőled árad s együtt gondolkodhatunk volna a teremtésről.

Mielőtt elaludtak volna, Ádám és Éva gondolatai egymást ölelték, egyetlen folyamba olvadtak össze a gyengéd érzések fellobbanásából született s a gyönyörű teremtésről szóló vágyaikban. Kettejük anyagi teste a gondolatokat tükrözte...

A SZÜLETÉS

Visszatért a nap, majd ismét éjszaka következett. Egyszer hajnalban, amikor Ádám a tigris kölykét nézegette és gondolkodott, Éva csendesen hozzálépett, mellé ült, megfogta kezét, majd hasára helyezte.

- Itt! Érzed? Itt él bennem az én teremtményem és ugyanakkor egy új teremtmény is. Érzed Ádám, hogy mozog az én nyugtalan teremtményem?

- Igen, érzem. Úgy tűnik nekem, hogy hozzám igyekszik.

- Hozzád? Hát persze! Az enyém, de a tiéd is. Úgy szeretném már meglátni a mi teremtményünket.

Nem fájdalmak, hanem hatalmas örömteli csodálkozás közepette szült Éva.

Ádám, minden körülötte lévőről teljesen megfélemlődve, magát nem is érezve nézte Évát és remegett a türelmetlenségtől. Éva az új közösen alkotott teremtményt szülte.

A pici gomolyag vizesen, magatehetetlenül feküdt a fűben. Parányi lábait összehúzta, tekintetét még lehunyta szemhéja takarta. Ádám csak nézte mereven a gyermeket, ahogy megmozgatta kezeit, kinyitotta pici száját, majd fellélegzett. Még pislantani is félt, nehogy elszalassza a gyermek mozdulatait. Ismeretlen érzések telítették meg teljes bensőjét, de minden körös-körül, kívül is. Képtelen volt egy helyben maradni, ezért ugrott egyet, majd futásnak eredt.

Örömben ujjongva hanyatt-homlok rohant Ádám a folyó mentén, ahogy csak bírt, nem tudni hová. Hirtelen megállt. Mellette a még nem tudatosan érzett, gyönyörűséges valami egyre terjedt, hatalmasodott. És mily csodálatos volt minden körü-

lötte! A szellő nem csak egyszerűen mozgatta a bokrok leveleit, de dalolt, énekelt, mintha hangszeren játszott volna, amikor megérintette a leveleket, a virágok szirmait. Az égen nem egyszerűen úsztak a felhők, hanem csodálatos táncot lejtettek. Csillogott, villogott, kacarászott és még fürgébben futott, rohant a víz. Óh, micsoda gyönyörűség! Hát persze, a folyó! A folyó a felhőket tükrözte vissza, de másképpen, újszerűnek tűnt, amikor megpillantotta. És az örömteli madárcsicsergés az égen! A fűben az ujjongó ciripelés! Minden a gyönyörűséges Világmindenség egyetlen magasztos, lágyan zengő szimfóniájába olvadt össze.

Ádám jókora lélegzetet vett, majd teljes erejéből elkiáltotta magát. Kiáltása különös volt, nem állati, finomabb hangok keveredtek benne. Minden elcsendesült körülötte. A Világegyetem először hallotta, hogyan énekel örömben ujjongva a Földön élő ember! Az Ember énekelt! Hallatára elnémult minden, ami korábban a galaxisokban hangzott. Az Ember énekelt! Amikor felcsendült a boldogság dala, az egész Világegyetem megértette: egyetlen galaxisban sincs olyan húr, mely szebb, jobb hangot lenne képes kiadni, mint az Emberi Lélek hangja és éneke.

De az ujjongás dala nem tudta csökkenteni az érzések bőséges áradatát. Ádám meglátta az oroszlánt és rávetette magát. A földre teperte, mint valamiféle kiscicát, nevetett, az oroszlán sörényét cibálta, majd felugrott, kezével az oroszlánt hívta s futni kezdett. Az oroszlán alig tudott lépést tartani vele és a kis oroszlánkölyök anyjukkal, a nőstényoroszlánnal jócskán lemaradtak. Ádám gyorsabban futott mindegyiknél, kezével hadonászott és hívott minden teremtményt, amelyikkel útján találkozott. Az ő teremtménye, így gondolta, mindenkinek örömet hoz.

S íme ismét a parányi gomolyag előtt állt. Ez az ő teremtménye! Az élő gomolyagot a farkas megmosdatta, a langyos szellő cirógatta!

A kiseded nem nyitotta fel szemét - aludt. Az állatok mind, amelyek Ádámmal futottak, a gyönyörűségtől a földre ereszkedtek előtte.

- Hát, ez igen! - kiáltott fel lelkesen Ádám. - Az én teremtményemből fény árad úgy, ahogyan belőlem is. S lehet, hogy fénye erősebb, mint az enyém, ha velem is valami ennyire rendkívüli történik. A teremtmények a gyönyörűségtől mind a porba hullnak előtte. Annyira akartam, hogy legyen! Sikerült! Teremtettem! Gyönyörű teremtményt alkottam, élő teremtményt! Őt nézze mindenki! Mindenki!

Ádám tekintetével végigfutott mindenben, ami körülötte volt és egyszerre csak megállt, megdermedt, amikor Évára szegezte tekintetét.

Éva a fűben ült, egyedül. Picit fáradt tekintetével a hirtelen megdermedt és elcsendesedett Ádámot cirógatta.

S a Szeretet Ádámában és körülötte is újult erővel, láthatatlan gyengédséggel ragyogott föl. Ekkor egyszerre csak... Ő, hogy beleremegett a Világegyetemi Szeretet, amikor Ádám a gyönyörű szép leány-anyához lépett, térdére ereszkedett előtte, megérintette aranyászóke hajtincseit, ajkait és az anyatejtől duzzadó melleit. Az örömkialtás gyengéd suttogássá szelődött, midőn szavakkal próbálta kifejezni lelkes felindultságát:

- Éva! Drága Évám! Asszonyom! Hát te valósággá tudod váltani a vágyakat?!

S válaszul... picit fáradt, gyengéd és csöndes hangon Éva így szólt:

- Igen, asszony vagyok, a te asszonyod. Valósággá tudunk változtatni mindent, amire csak gondolsz!

- Igen! Ketten! Mi ketten! Most már értem! Mi ketten! Mi olyanok vagyunk, mint Ő! Képesek vagyunk valóra váltani a vágyakat! Nézd! Hallasz bennünket, Atyánk?

Először Ádám nem hallotta a választ. Csodálkozva ugrott föl és így kiáltott:

- Hol vagy, Atyám? Nézd meg az én teremtményemet! Tökéletesek, csodálatosak a te földi teremtményeid. Minden olyan gyönyörű: a fák, a növények, a bokrok és a fellegek. A kicsi virág vonalainál mégis szebb ő - ím, nézd! Az én teremtményem nagyobb örömet hozott nekem, mint minden, amit vágyaddal

Te megalkottál. Hallgatsz? Nem akarsz megnézni? Teremtményem mindennél jobb! Lelkemnek az én teremtményem a legkedvesebb. Mi van veled? Egy pillantást sem akarsz rá vetni?

Ádám a kisdedre nézett. Az ébredező gyermek teste fölött a levegő kékebb volt, mint általában, a szellő sem lengedezett, de valaki láthatatlanul egy virág vékonyka szárát a gyermek szája fölé hajlította és a kicsi virág kelyhe megfordult. Három finom hímpor magvacska hullott ki a virág kelyhéből és a gyermek ajkaira hullott. A gyermek kicsi szájával cuppogott, a gyönyörűségtől felsőhajtott, kis kezével, lábával hadonászott, majd ismét álomba szenderült. S ekkor Ádám ráébredt, hogy amíg ő az öröm mámorában úszott, Isten szeretetével az ő gyermekét édesgette. Ezért hallgatott.

Ádám elkiáltotta magát:

- Te segítettél?! Vagyis itt voltál és elfogadtad az én teremtményemet?

Válaszul Ádám az Atya halk szavát hallotta:

- Csenedesebben, Ádám, örömkialtásaiddal felébresztetted a kisdedet!

- Vagyis, Te, Atyám, szeretsz engem és megszeretted az én teremtményemet is? Vagy talán őt még jobban kedveled, mint engem? Ha így van, miért? Magyarázd el nekem! Hisz a gyermek nem a tiéd.

- A Szeretetnek, Fiam, folytatása van. Az új teremtményben van a te folytatásod.

- Ez azt jelenti, hogy én itt is vagyok és ugyanakkor ott vagyok a gyermekben is? És ott van benne Éva is?

- Igen, azt, Fiam! A ti közös teremtményetek mindenben hasonlatos hozzátok, nem csupán testben. A szellem, a lélek egybeolvadva benne újat szül. A ti törekvéseitek folytatódnak és a többszörösére hatványozzák az örömteli érzéseket.

- Hogyhogy, talán sokan leszünk?

- Tenmagaddal benépesítetted majd az egész Földet. Amikor érzéseddel mindent felfogsz, megértesz, akkor vágyaid más galaxisokban még szebb világot fognak teremteni.

- Hol van a Világmindenség vége? Mit csinálok majd, ha eljutok a végére? Amikor mindent magammal töltök be, az elgondoltat megteremttem?

- Fiam, a Világmindenség maga a Gondolat. A Gondolatból keletkezett a Vágy, mely részben látható anyag. Amikor az egésznek a végére érsz, a gondolatod új kezdetet és folytatást nyit meg előtted. A semmiből keletkezik új, gyönyörű születésed, mely igyekezetedet, lelkedet és vágyadat önmagával visszatükrözi. Fiam, határtalan vagy, örök vagy, benned vannak a te alkotói-teremtői vágyaid.

- Atyám, olyan jó mindig, amikor szólsz, beszélsz hozzám. Amikor itt vagy mellettem úgy szeretnék átölelni. De láthatatlan vagy. Miért?

- Fiam, amikor rólad szóló vágyaim magukba fogadták a Világegyetemi Energiákat, nem volt mikor magamra gondoltam. Vágyaim és gondolataim csak téged alkottak. Nem alkották meg az én látható képemet. De vannak látható alkotásaim, őket érezzed, de ne szedd őket szét. Senki az egész Világegyetemben nem képes csak ésszel elemezni őket.

- Atyám, oly jó nekem, amikor Te beszélsz hozzám. Ha Te mellettem vagy, mellettem van minden. Amikor majd a Világegyetem másik végén leszek, amikor a lelkemben kétely vagy a megértés hiánya bukkan fel, óh, mondd, akkor hogy, hol találjalak meg Téged? Hol leszel Te akkor?

- Benned és melletted. Minden benned van, Fiam, világegyetemi energiák teljességének a birtokosa vagy. Kiegyenlítettem benned a világegyetemi ellentéteket, ezért jelentesz saját magad által újat. Ne engedd soha, hogy bármelyik is felülkerekedjen benned. Ameddig így lesz, addig én is benned lakozom majd.

- Bennem?

- Benned és melletted. A te teremtményedben ott vagy te is és Éva is. Benned egy parányi rész van jelen belőlem is, ezért vagyok én jelen a te teremtményedben is.

- Én a Te fiad vagyok. De ki lesz számodra az új teremtményem?

- Ismét te.

- Kit fogsz jobban szeretni - engem, aki most vagyok, vagy azt, aki majd egyre újra születek?

- Szeretet csak egy van, de a remény minden új megtestesülésben és vágyban hatványozódik.

- Ó, Atyám, mily bölcs vagy! Úgy szeretnék megölelni!

- Nézz körül! A látható teremtmények az én látható anyaggá testesült gondolataim és vágyaim. Létezésed anyagi szintjén mindig tudsz majd velük kapcsolatot tartani.

- Megszerettem őket, Atyám, ahogy téged is megszeretlek. Évát is megszerettem, az új teremtményemet is. Köröttem a Szeretet, benne akarok örökké élni.

- Fiam, örökké csak a Szeretet Terében fogsz tudni élni.

Teltek-múltak az évek, mondhatnánk, de hiszen az idő feltételes fogalom. Teltek-múltak az évek, de minek számolni őket, a halált az ember soká nem tudta magában megismerni. Ez pedig azt jelenti, hogy a halál nem is létezhetett.

AZ ALMA, AMELLYEL NEM LEHET JÓLLAKNI

Anasztázia, de ha a kezdetben minden olyan jó volt, mi történt később? Miért vannak háborúk a Földön és miért éheznek az emberek? Miért lopnak az emberek, miért vannak bűnözők, öngyilkosságok, börtönök? Rengeteg a szerencsétlen család, az elárvult gyermek! Hová tűntek a szerető Évák? Hol az Isten, aki azt ígérte, hogy mi mindannyian örökké szeretetben fogunk élni? Különben az is eszembe jutott, hogy erről még a Bibliában is szó van. Azért, mert az ember letépte a tiltott fa gyümölcsét, megízlelte azt és erre Isten válaszul kiűzte az embert a Paradicsomból? Sőt, a kapuhoz még őrköt is állított, nehogy ismét bejussanak azok, akik már vétkeztek.

- Vlagyimir, Isten sosem űzte ki az embert a Paradicsomból.

- De igen, kiűzte, olvastam róla. Közben még el is átkozta. Évának azt mondta, hogy bűnös és fájdalmak közepette fog szülni és Ádám arca verítékével fogja megszerezni mindennapi kenyerét. Pontosan így is történik ez most velünk a valóságban.

- Vlagyimir, gondolkozz el rajta te magad, lehet, hogy az ilyen logika vagy annak hiánya valakinek hasznos, megvan a maga célja.

- Hol itt a logika és kinek milyen a célja?

- Kérlek, hidd el! Mindenkinek saját magának, saját lelkével kell ebben megtanulnia eligazodni, meghatározni a valóságot. Csak ha te magad gondolkodsz rajta, tudod megérteni, hogy Isten nem űzte ki az embert a Paradicsomból. Isten mindenki

számára mind a mai napig megmaradt a szerető Atya. Ő, Isten - a Szeretet, erről is olvastál.

- olvastam.

- Hol tehát a logika? Hiszen a szerető szülő sosem űzi el gyermekét a háztól. A szerető szülő, még ha maga szüksége szenvedne is, gyermekének bármilyen vétkét megbocsátja. Isten nem nézi részvétlenül az emberek, gyermekei szenvedését.

- Nézi, vagy nem nézi - mit tudom én! Mégis mindenki számára világos, hogy azért nem is tesz ellene semmit.

- Ó, ugyan mit mondasz, Vlagyimir! Hát persze, hogy elviseli még ezt a fájdalmat is a Fiától - az Embertől. De meddig lehet még az Atyát el nem fogadni? Nem érezni, nem látni az Ő Szeretetét?

- Ugyan, miért vagy hirtelen úgy oda? Beszélj konkrétan! Hol, miben vannak az Isteni Szeretet megnyilvánulásai irántunk?

- Amikor a városban leszel, nézz körül figyelmesebben! Az élő, csodálatos fű szőnyegét élettelen aszfalt borítja, körös-körül káros betonhalmazok, amit házaknak neveznek, közöttük halálos gázt füstölögtetve gépkocsik futkosnak. De a kőhalmazok között, ha csak egy parányi szigetecske is akad, ott máris nő a fű, virítanak a virágok - Isten alkotásai. A levelek suttozásával, de a madarak énekével is minduntalan arra buzdítja Leányait, Fiait, hogy tudatosítsák mindazt, ami történik és térjenek vissza a Paradicsomba.

A Szeretet sugárzása a Földről egyre gyengül, ezért már régen meggyengült volna a nap visszaverődése is. De Ő, Isten, saját energiájával állandóan erősíti a napsugarak éltető erejét. Ő szereti Leányait és Fiait Éppen úgy, mint korábban. Hiszi, várja úgy, mint egykor, hogy az ember majd egyszer, a következő hajnalon tudatosságra ébred és az ember tudatossága visszaadja a Földnek eredeti virágzását. Ez az Ő Vágya.

- De hát mi szegült Isten vágyai ellen? Mi történt és miért történik továbbra is valami érthetetlen már ezer, meg ezer éve, sőt évmilliók óta? Hogy lehet ennyi idő óta csak várni és hinni?

- Isten számára idő nem létezik. Úgy, mint a szerető szülőből, belőle sem tűnik el a hit. És mi most mindnyájan e hitnek köszönhetően élünk. Mi magunk alkotjuk életünket, szabadságunkat használva, melyet az Atyától kaptunk. De a sehová sem vezető utat az emberek nem egyszerre választották.

- Nem egyszerre? Hát akkor hogyan? Mit jelent az, hogy „Ádám almája”?

- Azokban az időkben úgy, mint most is, a Világegyetem tele volt rengeteg élő energiával. Mindenhol láthatatlan lények voltak és köztük rengeteg hasonlított a másik emberi „Énre”. Majdnem olyanok voltak, mint az emberek. Képesek voltak átfogni a létezés minden szintjét, de nem adatott meg nekik, hogy az anyagban testesüljenek meg. Ebben rejlik az ember fölénye fölöttük. A világegyetemi lények energiakomplexumában mindig egy energia a többi energia fölött uralkodik. Nekik nincs képességük arra, hogy megváltoztassák energiáik kölcsönös egymásra gyakorolt hatását.

A világegyetemi lények között is vannak olyan energiakomplexumok, melyek Istenhez hasonlatosak. Hasonlatosak, de nem Istenek. Még ha egy pillanatra a sok-sok energiát képesek is lennének magukban összhangba hozni, mégsem lennének képesek élő, harmóniában lévő, Istenhez hasonló teremtményeket alkotni.

Az egész Világegyetemben még senkinek sem sikerült megfejteni a talányt, az elrejtett titkot, hogy milyen erővel lett megteremtve az anyagi szint, hol, miben vannak a szintet összekötő szálak és mi köti azt össze az egész Világegyetemmel. És hogyan, minek köszönhetően képes e szint önmagát újratemteni?

Amikor Isten megteremtette a Földet és minden rajta lévő, a lények a soha nem tapasztalt gyorsaság miatt képtelenek voltak megérteni, mivel, milyen erővel hozza Isten létre az egész mindenséget. Amikor minden kész volt és megnyilvánult, amikor látták, hogy az ember erősebb mindannyiuknál, a gyönyörű látvány előbb bámulatba ejtette, lelkesedéssel töltötte el őket, majd felébredt bennük a vágy, hogy ők is ezt tegyék. A vágy,

hogy ők is létrehozzanak egy ugyanolyat, a sajátjukat. E vágy egyre nőtt. Sőt, ez még ma is él sok-sok létező energiában. Más galaxisokban, más világokban megpróbálták létrehozni a Föld mását. Még Isten által teremtett bolygókat is felhasználták erre. Sokaknak valóban sikerült is létrehozni a földi létezés mását, de csupán mását. Senkinek sem sikerült azonban elérni a Föld harmóniáját, a mindennek mindennel létező kölcsönös kapcsolatát. Ezért a Világegyetemben máig vannak bolygók, ahol ugyan van élet, de olyan, mely a földi élet csupán torz mása.

Amikor a temérdek arra irányuló kísérlet, hogy ne csak jobbat alkossanak, hanem legalább lemásolják azt, mind csődöt mondott, - a titkot pedig Isten nem fedte fel - a lények közül sokan fordultak az emberhez. Világos volt számukra, hogy ha az ember Isten teremtménye, ha ő Isten kedvence, akkor nem történhetett meg, hogy Isten szerető szülőként ne adott volna meg neki bármit is. Éppen ellenkezőleg - Isten nagy lehetőségeket adhatott az embernek - saját Fiának. Ezért a Világegyetem lényei az emberhez kezdtek fordulni és mind a mai napig igyekeznek hozzá fordulni. Sőt, ma is vannak emberek, akik arról mesélnek a körülöttük élőknek, hogy valaki láthatatlan, valahonnan a világúrból beszél hozzájuk és saját magát szellemnek és jó erőnek nevezi. Ekképpen akkor is, már a kezdet kezdetén, hol intón, hol kérlelőn fordultak az emberhez. Minden egyes kérdésnek ugyanaz a lényege, csak különböző módon van álcázva: „Mondd, ember, hogyan, milyen erővel lett megteremtve a Föld, minden létező rajta, hogyan, miből lettél te ilyen hatalmassá teremtve?”

Az ember azonban választ senkinek sem adott. A választ erre a kérdésre ugyanis akkor sem tudta és most sem tudja. Ám az érdeklődés benne egyre nőtt, ezért az ember Istentől kezdte kérlelni a válaszokat. Isten nemcsak hogy nem válaszolt, hanem megpróbálta az emberrel megértetni, kérte őt, hogy a kérdést verje ki a fejéből:

- Kérlek, Fiam, alkoss, teremts! Megadatott neked, hogy a földi térben és más világokban alkoss, teremts. Amit vágyal

kigondolsz, testet ölt. Csak egyetlen egyet kérek tőled, ne elemezd, hogy mindez milyen erővel történik.

- Anasztázia, nem értem, Isten miért nem akart beszélni még saját fiának sem a teremtés módjáról?

- Csak feltételezni tudom. Azzal, hogy nem válaszolt még saját fiának sem, Isten igyekezett megvédeni őt a bajoktól s elhárította a világegyetemi háborút.

- Semmilyen összefüggést nem látok a meg nem válaszolt kérdés és a világegyetemi háború között.

- Ha a teremtés titka fel lenne fedve, akkor a Világegyetemben erejüket tekintve a földivel egyenlő erejű létformák keletkezhetnének más bolygókon is. A két erőnek kedve támadhatna egymást megmérni. Lehet, hogy a versengés békés lenne. Lehet, hogy hasonló lenne a földi háborúkhöz. Ezzel viszont a Világegyetemben kezdetét vehetne a háború.

- Akkor tényleg maradjon inkább továbbra is titokban Isten alkotásának a módja. Hacsak valamelyik az ilyen lények közül maga rá nem jön anélkül, hogy valaki megsúgná neki.

- Azt gondolom, hogy soha senki sem fogja a titkot megfejtetni.

- Miért vágy erről annyira meggyőződve?

- Ez olyan nagy titok, hogy voltaképpen teljesen nyilvánvaló és nem is létezik, de ugyanakkor nem is egy van belőle. Ebbeli meggyőződésemet még az „Együtteremtés” szó is fokozza, amikor még egy szó áll mellette.

- Melyik ez a szó?

- Ez a másik szó az „Ihlet”.

- No, és akkor mi van? Ugyan mit jelenthet ez a két szó együtt?

- E két szó...

- Ne! Várj! Hallgass! Eszembe jutott, te mondtad, hogy a gondolatok, vagyis a szavak egyáltalán nem tűnnek el a semmibe, hanem ott lebegnek körülöttünk a térben és mindenki meghallhatja őket. Így van?

- Pontosan.

- Hallhatják őket a lények is?

- Igen.

- Akkor hallgass! Minek árulnánk el nekik?

- Vlagyimir, ne félj egy picit felfedni előttük a titkot, hiszen lehet, hogy éppen így leszek képes megmutatni nekik szüntelen próbálkozásaik terméketlenségét és értelmetlenségét. Hogy megértsék és ne zavarják többé az embert.

- Hát, ha így van, akkor mondd meg, mit jelent a „teremtés” és az „ihlet” szó.

- Az együtteremtés azt jelenti, hogy Isten úgy teremtett, hogy felhasználta hozzá a Világegyetemben fellelhető összes energia részecskéit és sajátjait is. S még ha a Világegyetemben az összes lény össze is fogna, hogy együtt a Földhöz hasonlót hozzanak létre, hiányozni fog egy energiájuk. Az, amely, mint idea az Ő sajátja, mely az Isteni Vágyban születik. És az „ihlet” azt jelenti, hogy a teremtmények az ihlet túláradásában jöttek létre. A nagy szobrászok, festők közül, akik az ihlet túláradásában hozták létre alkotásukat, ugyan ki tudja utólag elmondani, hogyan tartották az ecsetet, éppen akkor mit gondoltak, hol álltak. Minderre nem figyeltek, teljesen elmerültek az alkotó munkában. Ráadásul itt van még a Szeretet Energiája is, amelyet Isten küldött a Földre. A Szeretet Energiája szabad, nincs alárendelve senkinek, Istennek fogadott hűségét őrizve egyedül csak az embert szolgálja.

- Mily érdekes az egész, Anasztázia! Gondolod, hogy a lények ezt meghallják, megértik?

- Meghallják, s lehet, hogy meg is értik.

- És azt is meghallják, amit én mondok?

- Igen.

- Akkor én még összegzem nekik az egészet. Hé, ti, lények, most már világos, ugye? Soha többé ne zaklassátok az embereket! Nem tudjátok ti megfejtetni a Teremtő szándékát! Mit szólsz, Anasztázia, jól megmondtam nekik?

- Az utolsó szavaidat pontosan megfogalmaztad: „Nem tudjátok ti megfejtetni a Teremtő szándékát!”

- És milyen régóta próbálják megfejteni azt?

- Attól a pillanattól fogva, hogy megpillantották a Földet és az embereket rajta egészen a mai napig.

- Miben ártottak próbálkozásaik Ádámnak vagy nekünk?

- Ádámban, Évában felébresztették a büszkeséget, a hiúságot. Ilyen hazug dogmával győzték őket meg: „Ahhoz, hogy valami tökéletesebbet lehessen létrehozni, mint az, ami létezik, szükséges a létező teremtményt szétszedni és megnézni, hogy működik”. Gyakran állították Ádámnak: „Ismerd meg mindennek a létrehozatalát, akkor majd mindennek felé emelkedsz!” Abban reménykedtek, hogy amikor Ádám elkezd szétszedni Isten teremtményeit, kezdi majd megérteni azok teremtésének a módját, rendeltetésüket, észével megéri majd, miben rejlik az egymás között létező kölcsönös és az összes teremtmény között létező kapcsolat. Ők majd látják Ádám gondolatait és megértik, hogyan lehet teremteni úgy, mint Isten.

Ádám eleinte nem fordított figyelmet sem tanácsaikra, sem a kéréseikre. De egyszer Éva úgy határozott, hogy Ádámnak ezt tanácsolja:

„Hallom, hogy a hangok azt állítják, hogy minden sokkal szebb és könnyebb lesz, ha megismered mindennek a belső szerkezetét. Miért kellene csökönyösen elutasítanunk a tanácsokat? Nem lenne azért mégis jobb legalább egyszer hallgatni rájuk?”

Ádám először csak a fa ágait tördelte, amelyen gyönyörű gyümölcsök voltak, aztán... Aztán... most látod te magad is, az ember teremtői gondolata megállt. Az ember azóta is mindent szétszed és zúz, próbálja megismerni mindennek a szerkezetét és az azonnal leálló gondolatával a maga primitív dolgait hozza létre.

- Anasztázia, állj meg! Egyáltalán nem értem. Miért gondold, hogy az emberi gondolkodás leállt? Amikor az emberek valamit szétszednek, akkor ezt éppen ellenkezőleg, úgy nevezik, hogy újat ismernek meg.

- Vlagyimir, az ember úgy van megalkotva, hogy semmit

sem kell szétszednie. Benne... Hogyan is tudnám érthetőben elmondani? Az emberben úgymond kódolva megőriztetett mindennek a szerkezete. A kód akkor nyílik meg, amikor bekapcsolja saját, az ihletettségekben teremtő vágyát.

- Hát, mindegy, úgy sem értem, hogy mi rossz lehet abban, ha az ember elemeire bont valamit és ez miért állítja le gondolkodását. Inkább valamilyen példán mutasd be!

- Igen, helyes! Megpróbálom egy példán. Képzeld el, hogy kocsid volánjánál ülsz és haladsz a kitűzött célod felé. Egyszer hirtelen eszedbe jut, hogy megnézd, hogy működik a motor, hogyan hajtja a kerekeket. Megállítod a kocsid és elkezded, például, szétszedni a motorját.

- Hát, szétszedem, meglátom, hol mi, hogy működik, aztán én magam is össze tudom rakni. Ugyan mi rossz van ebben?

- Hát az, hogy amíg elemeire szedegeted, a mozgásod megállt. A céلودba nem jutsz el időben.

- De sokkal többet fogok tudni a kocsimról. Mi van abban rossz, hogy új ismereteket szerzek?

- Miért jó ez neked? A te rendeltetésed nem abban merül ki, hogy javíts! A te rendeltetésed a mozgás élvezete és a teremtés.

- Nem meggyőző, amit mondasz, Anasztázia. Egyetlen sofőr sem értene veled egyet. Esetleg talán azok, akik új külföldi járgányokon autókáznak, japánokon, vagy „Mercedeszeken”, az ilyenek ritkán romlanak el.

- Isten teremtményei nem hogy el sem romlanak, hanem még saját magukat is képesek reprodukálni, akkor minek kell őket szétszedni?

- Hogyhogy minek? Ha más miatt nem is, legalább kíváncsiságból.

- Bocsáss meg, Vlagyimir, ha nem jó a hasonlatom! Engedd meg, hogy mondjak egy másik példát!

- Hallgatlak.

- Egy gyönyörű nő áll előtted. Lángol benned a vonzalom iránta, tetszik neked. Te sem vagy közömbös a számára, a teremtésben szeretne a nő veled egyesülni. De a kölcsönös, a terem-

tés felé vezető érzelmi kitörés előtti pillanatban felöltik benned a gondolat, hogy megnézd, miből áll a nő. Hogyan működnek testében a szervek. A gyomra, a mája, veséje. Mit eszik, mit iszik. Hogyan fog minden működni az intimitás pillanatában.

- Elég! Egy szót se többet! Nagyön kézzelfogható példát hoztál föl. Nem lesz érzelmi közelség, nem lesz teremtés. Nem sikerül mindaddig, amíg ez az átkozott gondolat ott motoszkál bennem. Velem ez már egyszer megtörtént. Sokáig tetszett nekem egy nő, de nem adta be a derekát. Amikor pedig egyszer rászánta magát, hirtelen arra gondoltam, hogy is lehetne mindent jobban végezni és képességeim felől - valami miatt - mégis kétségek támadtak bennem. Végül nem is lett az egészből semmi. Olyan szégyenbe estem, ráadásul még félelem is gyötört. Később kérdezősködtem felőle a barátomnál és ő mondta, hogy ilyen már vele is megesett. Még orvoshoz is jártunk emiatt. Az orvos azt mondta, hogy valamilyen lelki tényező lépett fel nálunk. Nem kellett volna kételkednem és elemezgetnem a helyzetet, hogy mit, hogyan. Gondolom, hogy ilyen tényező miatt nem egy férfi szenvedett már nem is keveset. Most már értem: mindez a fránya lények miatt, Ádám miatt van az egész, Éva tanácsa miatt. Hát bizony, igencsak rosszul jártak ők el akkor.

- Ugyan miért vádolod csak Ádámot és Évát? Nézd csak meg mi történik ma, Vlagyimir! Vajon nem ismétli-e továbbra is az egész emberiség csökönnyösen ugyanezt a hibát, megszegve Isten parancsolatait? Ádám és Éva nem látták világosan a következményeket, de miért szed az emberiség csökönnyösen egyre tovább darabjaira mindent? Miért kellene megbontani azt, ami él? Ma! Amikor a következmények olyan nyilvánvalóak és elsomorítóak.

- Nem tudom. Lehet, hogy mindenkit meg kell valahogy jól rázni? Megfeneklettünk volna mind a szüntelen elemzésben? Én most arra gondoltam, hogy milyen kár, hogy Isten amúgy jó alaposan nem büntette meg Ádámot is, Évát is. Jól fejbe kellett volna koppintania Ádámot, hogy verje már ki a fejéből azt, ami miatt az emberiség ma szenved. Éva fenekét is amúgy jó dere-

kasan el kellett volna náspángolnia, hogy ne akadékoskodjon ilyen tanácsokkal.

- Vlagyimir, Isten teljes szabadságot adott az embernek és Ő maga büntetéseket nem szabott meg. Ráadásul a gondolatban elkövetett tetteket nem lehet büntetésekkel megváltoztatni. Helytelen folyamatok fognak létrejönni mindaddig, amíg az eredeti gondolat meg nem változik. Mondd, te mint gondolsz, ki találta fel például a halált hozó rakétát és hozzá a nukleáris robbanófejet?

- Oroszországban Koroljov akadémikus épített rakétákat. Előtte pedig elméletben Ciolkovszkij beszélt róla. Igyekeztek az amerikai tudósok is. De úgy általában véve, rengeteg emberi agyat foglalkoztatnak a rakétaépítésben. Sok felfedező dolgozik különböző országban.

- Vlagyimir, az összes rakétának és az összes halált hozó fegyvernek voltaképpen egyetlenegy feltalálója van.

- Ugyan már, hogy lehetne egyetlen, amikor a rakéták megtervezésén különböző országokban egész tudományos intézetek dolgoznak és vívmányaikat egymás előtt titokban tartják? Ezen áll és bukik a fegyverkezési versengés is, vagyis hogy ki tud gyorsabban és tökéletesebb fegyvert létrehozni.

- Mindenkinek, aki magát tudós felfedezőnek nevezi, függetlenül attól, hogy milyen országban él, ő, az egyedüli feltaláló, ezt szíves-örömezt megsúgja.

- Hol, melyik országban él ez „a feltaláló” és hogy hívják?

- A rombolás gondolata. A kezdetben egyetlen emberhez jutott el és amikor megkaparintotta annak anyagi testét, létrehozta a kőhegyű lándzsát. Majd következett az íj és annak vashegye.

- Hát, ha ez a romboló gondolat mindent tud, akkor miért nem hozta létre azonnal a rakétát?

- A földi létezés anyagi szintje nem azonnal testesíti meg azt, amit az ember kigondol. Az anyagban lévő lassítást a Teremtő a megértés végett adta. A pusztító gondolatnak már régen megvan a sokkal pusztítóbb fegyvere, mint amilyen a lándzsa volt,

sőt, még annál is pusztítóbb, ami manapság létezik, vagy majdan csak létezni fog. Ahhoz, hogy az anyagi világban ne csupán a lándzsa testesüljön meg, szükséges volt temérdek gyárat, laboratóriumot létrehozni, amelyeket manapság tudományos intézeteknek neveznek. A külsőleg jótékonynak kinéző álca alatt egyre több ember lett bevonva a pusztító gondolat megtestesüléseibe.

- És mire jó ez neki? Állandóan ennyire igyekezni?

- Hogy megszilárduljon, elpusztítsa a Föld anyagi szintjét és megmutassa lénye mindent elpusztító energiáinak felsőbbrendűségét mindenki fölött és Isten fölött. És ezt az emberek által teszi.

- Micsoda álnok kígyó! Hogy kellene az ilyet kiűznünk a Földről?

KERÜLNI KELL VELE AZ INTIM KAPCSOLATOT

Az embernek nem szabad megengednie, hogy ez az energia a bensőjébe hatoljon. Minden nőnek kerülni kell az intim kapcsolatot az olyan férfiakkal, akik magukba engedték hatolni a pusztítás gondolatát, hogy ne tudjon újra és újra megújulni.

- Azt a nemjóját! Ha a nők ebben mind megegyeznek, akkor bizony a tudós, háborús agyak eszüket veszítik.

- Vlagyimir, ha a nők így cselekednek, a Földön nem lesz több háború!

- Hát az már biztos! Jól elintézted, Anasztázia, az összes háborút. Azt a mindenét! Ez az elképzelésed minden háborút megsemmisíthet. Jól beletrafáltál. Tényleg, ugyan melyik férfi akarna háborúzni, ha az asszonyok között egyetlen se akad, aki utána lefeküdne vele, nem hozna neki utódot a világra. Akkor ez azt jelenti, hogy aki háborút kezd, megöli saját magát, de még utódait is.

- Ha az asszonyok mind hajlandóak lennének ezt megtenni, akkor háborúba senki sem fogna. Éva bűnbeesését saját maga és Isten előtt a ma élő asszony, nő vezekelné le.

- Na és akkor majd? Mi lesz a Földön?

- A Föld ismét eredeti pompájában virágozik fel.

- Mily kitartó is vagy te, Anasztázia, odaadóan a végletekig hűséges álmodhoz. Hogy lehet hinni minden nőben a Földön?

- Hát, hogy ne higgyek a nőkben, Vlagyimir, amikor tudom, hogy minden nőben, aki ma a Földön él, jelen van az Isteni lényeg. Táruljon fel hát, táruljon fel teljes szépségében! Isten-

nők! Az Isteni Föld Női! Nyissátok ki, tárjátok ki magatokban Isteni Mivoltotokat! Mutassátok be magatokat az egész Világegyetemnek a ti eredeti ősi szépségekben! Tökéletes teremtmények vagytok, az Isteni Vágyból vagytok megteremtve. Ti, mindegyikötök, képes egyensúlyba hozni a Világmindenség energiáit. Ó, Nők, az egész Világegyetem és a Föld Istennői!

- De hát, hogy állíthatod olyat állítani, Anasztázia, hogy a Földön minden nő - istennő? Kimondottan nevetnékem van a naivitásodtól. Elég csak belegondolni! Az asszonyok mind - istennők?! Azok is, akik a pult mögött állnak az áruházakban és a mindenféle elárusítóbódékban? A takarítónők, mosogatóasszonyok, felszolgálónők? Azok, akik otthon a tűzhelynél állnak nap mint nap, főznek, sütnek, az edényekkel csörömpölnek, mosogatnak - azok is istennők? Hát, röviden szólva, ez tiszta istenkáromlás, amit mondasz! Ugyan, hogy lehetne a narkósokat, kurvákat istennőknek nevezni? Esetleg..., na igen, valahol, egy szentélyben vagy a bálon, egy igazi hölgy, aki gyönyörűen táncol,... az ilyenekre szokták is mondani: istennő. De azokra, aki csúnyák is, lomposak is,... hát azokra biztos soha senki sem mondaná, hogy istennők.

- Vlagyimir, éppen a jelenleg létező körülmények garmada kényszeríti a földi istennőket arra, hogy nap mint nap a konyhában sürgölődjenek. Te állítottad, hogy olyan vagyok, mint egy állatka, hogy lakhelyem primitív és csak az a civilizált, amelyben te laksz. Akkor vajon miért töltik az asszonyok a te civilizált társadalmadban életük java részét egy szűk konyhában? Miért kényszerülnek arra, hogy a padlót súrolják, miért cipekednek annyit a boltokból? A civilizációval dicsekedtél, de akkor miért van benne annyi kosz? És vajon miért változtatjátok a gyönyörű földi istennőket takarítónőkké?

- Ugyan már, hol láttál te istennőt, aki takarít? Azok, akik valamit érnek, szépségversenyeken csillogtatják szépségüket és dúskálnak a pompában, az ilyeneket szeretnék a férfiak feleségül venni. Az ilyen nők csak gazdag palikhoz mennek ám feleségül. A madárijesztők pedig még a legnyomorultabbnak se kellene.

- Minden nőnek megvan a maga szépsége. Csak nem mindig adatott meg neki, hogy kitárulkozzék. Ezt a roppant szépséget nem lehet megmérni úgy, mint a derékbőséget. A láb hosszúsága, a mellbőség, a szem színe ebben nem játszik szerepet. Ez a szépség a nő bensőjében található úgy a zsenge, fiatal lánykában, mint az éltés hölgyben.

- Ugyan már, miket nem mondasz! Éltés hölgyben! Tedd még hozzá azt is, hogy a nyugdíjas nénikben is! Szerinted ők is gyönyörű istennők?

- Igen, a maguk módján ők is gyönyörűek! Tekintet nélkül az életben megtapasztalt temérdek megaláztatásra, a sors sok-sok csapására, bármelyik nő, akit már nagymamának hívnak, egyszer egy reggel feleszmélhet, felébred a hajnal hasadáskor, végigmegy a harmatos fűvön s a tudatraébredés sugarával rámosolyog a felkelő Napra, s akkor majd...

- És akkor majd? Mi lesz akkor?

- Akkor majd szeretemet ébreszthet valakiben. Szeretve lesz és neki adja szeretete-szerelme melegét.

- Ki az a neki?

- Neki, annak az egyetlen férfinak, szerelmének, aki felismeri benne az istennőt.

- Hát ilyen bezzeg nincs!

- Bezzeg van! Csak kérdezd meg azokat, akik már több évet éltek le a Földön! Majd meglátod mennyi szenvedélyes románc születik közöttük.

- És meg vagy róla győződve, hogy a nők képesek megváltoztatni a világot?

- Képesek! Kétségtelenül képesek, Vlagyimir! Ha megváltoztatják szeretetük prioritásait, ők, Isten tökéletes teremtményei, visszaállítják a Föld gyönyörű eredeti arculatát, az egész Földet az Isteni Vágy virágzó kertjévé változtatják. Ők - Isten teremtményei! Az Isteni Föld gyönyörű Istennői!

HÁROM IMA

Te itt Istenről beszélsz, Anasztázia, de te hogy imádkozol? Vagy egyáltalán nem is imádkozol? Sokan kérdezik ezt levelükben és arra kérek, hogy kérdezzem meg tőled.

- Vlagyimir, te mit értesz azon, hogy „imádkozol”?
- Hogyhogy mit? Hát nem érted? Imádkozni... azt jelenti, hogy imádkozni. Hát te nem érted, hogy mit jelent ez a szó?
- Az emberek ugyanazokat a szavakat különböző módon fogadják és különböző értelmet éreznek mögöttük. Hogy értetőbbben fogalmazzak, azt kérdeztem tőled, hogyan értelmezted te az ima értelmét?
- Hát az értelméről eddig ugyan sokat nem gondolkodtam, de bárhogy is van, tudok egy fő imát fejből és néha el is mondom – csak úgy mellékesen. Ki tudja, bármi adódhat! Valamilyen értelme biztos van, ha már annyi ember mondja.
- Hogyhogy? Megtanultál egy imát és nem is akartad megtudni, hogy mi az értelme?
- Nem mintha nem akartam volna, de egyszerűen valahogy nem gondolkodtam el az értelme fölött. Azt gondoltam, hogy ha már mindenkinek világos, ugyan minek töprengjek rajta én? Az ima – az egyszerűen olyan, mintha párbeszéd volna Istennel.
- Ha e fő ima alatt Istennel folytatott párbeszédet értesz, akkor mondd meg nekem, hogyan lehet Istennel, az Atyával értelem nélkül beszélni?
- Nem tudom, hogyan. Voltaképpen mi a fenéket akarsz mindig ezzel az értelemmel?! Valószínűleg azok tudták, akik az imát megírták.

- Hiszen te magad személyesen szeretnél az Atyával beszélni, vagy nem?

- Hát persze. Mindenki személyesen szeretne az Atyával beszélni.

- Akkor pedig, hogy lehet közben „személyesen” idegen szavakat mondani, ráadásul el sem gondolkodva arról, hogy mi áll mögöttük?

Eleinte egy kissé felingereltek Anasztázia szórszálhasogató feszegetései az ima értelme felől, amelyet megtanultam, de később engem is kezdett érdekelni a dolog és szerettem volna megtudni az ima értelmét. Mert csak úgy hirtelen felötlött bennem: „Hát hogy is van ez? Megtanultam az imát, nem egyszer el is mondtam, de azon, ami benne van, voltaképpen soha nem gondolkodtam el. De azért mégiscsak érdekes lenne megtudni, ha már egyszer amúgy is megtanultam.” Ezért így szóltam Anasztáziához:

- Rendben, majd egyszer el fogok rajta gondolkodni. De ő így válaszolt:

- Miért „majd egyszer”? Miért nem most azonnal, miért nem mondhatnád el az imádat pont most?

- Persze, miért is ne? Hogyne mondhatnám el!

- Akkor tehát, Vlagyimir, mondd el azt az imát, amelyet mindegyik közül a legfőbbnek nevezted, amely által Istennel próbálsz beszélni.

- Hiszen én amúgy is csak egyetlenegy imát tudok. Azért tanultam meg, mert mások azt mondják, hogy ez a fő ima.

- Rendben. Mondd el az imádat és én majd figyelem gondolataidat.

- Jó. Akkor figyelj!

Elmondtam Anasztáziának a „Miatyánkot”, amely, ha emlékeznek, így hangzik:

*Mi Atyánk, Ki vagy a mennyeekben!
Szenteltessék meg a Te neved.
Jöjjön el a Te Országod.*

*Legyen meg a Te Akaratod,
Úgy a mennyekben, miként a Földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg nékiünk ma,
És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen
Mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek,
És ne vigy minket kísértésbe,
Hanem szabadíts meg a gonosztól,
Mert Tiéd az Ország, a hatalom és a dicsőség.
Most és mindörökkön örökké, Ámen.*

Amikor befejeztem, Anasztáziára néztem. Anasztázia lehajtott a fejét, nem nézett rám, hallgatott. Hallgatott és csak ült szomorúan, amíg tovább már nem bírtam és megkérdeztem:

- Miért hallgatsz, Anasztázia?

Fejét sem emelte fel, úgy felelt:

- Mit vársz tőlem? Mit mondjak, Vlagyimir?

- Hogyhogy mit? Elmondtam az imát egyetlen hiba nélkül. Tetszett? Mondhatnád, hogy igen, de te hallgatsz.

- Amikor mondtad az imát, Vlagyimir, megpróbáltam követni gondolataidat, érzéseidet, Isten felé fordulásod értelmét. Én értem az ima szavainak az értelmét, de te nem értetted benne az összes szót. A te alig ébredező gondolatod megszakadt, el elveszett, egyáltalán nem volt benne érzés. Nem ismered fel az ima több szavának a jelentését, nem fordultál senkihez sem. Te egyszerűen az egészet csak elmormogtad.

- De hát úgy mondtam el, mint mindenki. Voltam a templomban, ott még több érthetetlen szót is mondanak. Hallgattam, hogy mondják az imát mások. Gyorsan elhadarják és kész. Én meg - miattad - szép lassan, érthetően mondtam minden szót, hogy megértsd.

- De előtte azt mondtad, hogy az ima az ember Istenhez való fordulása.

- Igen, azt mondtam.

- De Isten a mi Atyánk, Ő személy, élő szubsztancia. Az Atya képes érezni, érteni, amikor normális kapcsolat jön létre. És te...

- Mi az, hogy te? Hát nem megmondtam már, hogy mindenki így mondja az imát, amikor Istenhez fordul?

- Képzeld csak el, hogy a lányod, Polina áll előtted. Egyszer csak elkezd neked egyhangúan mondani valamit, de az érthetetlen frázisokba még olyan szavakat is beleszó, amelyek értelmét maga sem érti. Neked, mint apának tetszene, ha a lányod így fordulna hozzád?

Amikor világosan elképzelttem egy ilyen helyzetet, egészen összeszorult a torkom. Elöttem áll a lányom, morog valamit, mint valami őrült és maga sem érti, mit akar. Magamban eldöntöttem hát: Nem, nem, tudatosan kell elemezni az imát. Nem lehet csak úgy értelmetlenül kiejteni a szavakat. Különböző történik, hogy úgy állok Isten előtt, mint félkegyelmű bolond. Akinek megfelel, az morogja csak tovább. Én ezt az imát teljes egészében, úgy ahogy van, feltétlenül meg fogom érteni. Csak az itt-ott nem világos szavak érthető fordítását kell megtalálni. Különböző is, miért beszélnek a templomokban érthetetlen nyelven? Hangosan azonban mégis ezt mondtam Anasztáziának:

- Tudod, itt valószínűleg a fordítás nem teljes és nem pontos. Ezért történhetett meg, hogy gondolataim el-elvesztek, ahogy magad mondtad.

- Vlagyimir, az ima értelmét ezzel a fordítással is meg lehet érteni. Persze, vannak benne olyan szavak, amelyek eltérnek az általános nyelvhasználatától. De az értelme világos, ha elgondolkodsz rajta és eldöntöd, mi számodra a legfontosabb és az Atya számára a legkellemesebb. Mit akarsz te, amikor imával fordulsz az Atyához?

- Hát azt, ami benne van a szavakban, valószínűleg azt akarom én is. Hogy kenyeret adjon nekünk, bocsássa meg a vétkeinket, ne vigyen minket a kísértésbe és szabadíts meg minden gonosztól. Minden világosan meg van benne.

- Vlagyimir, Isten mindent táplálékot megadott fiainak és leányainak már megszületésük előtt. Csak nézz körül! Minden készen áll számodra. A szerető szülő kérés nélkül is megbocsátja minden gyermeke bűnét és nem áll szándékában bár-

kit is kísértésbe vinni. Az Atya mindenkibe belehelyezte annak a képességét, hogy ellenálljon a gonosz kísértéseinek. Miért sértegeted az Atyát azzal, hogy nem tudsz arról, ami már régen meg van valósítva? Ott vannak körülötted az Ő örök ajándékai. Vajon mi egyebet tudna még adni a szerető szülő, aki már mindent odaadott gyermekének?

- És ha mégis van valami, amit nem adott oda?

- Isten maximalista. Fiai és Leányai rendelkezésére bocsátott mindent már a kezdet kezdetén. Mindent! Teljes mértékben! Ő, mint szülő, aki feltétel nélkül szereti gyermekét, saját maga számára nem gondolt ki nagyobb boldogságot, mint a gyermekei, az Ő Fiai és Lányai örömteli létezéséből fakadó örömet!

Mondd, Vlagyimir, milyen érzései lehetnek az Atyának, aki már a kezdet kezdetén mindent odaadott gyermekeinek, de mégis azt látja, hogy gyermekei ott állnak előtte és szakadatlanul, egyre csak könyörögnek neki: „Még, még, adj, oltalmaz, ments meg! Mi mind tehetetlenek vagyunk, senkik vagyunk!”? Kérlek, válaszolj! Szeretnél-e te, mint szülő, vagy szeretne-e valaki a barátaid közül, ilyen gyermekeket?

- Nem akarok neked itt most erre válaszolni. Majd magam keresek rá választ, amikor nyugodtan az egészet átgondoltam.

- Igen, igen, persze, rendben van, Vlagyimir. De arra kérek, hogy amikor majd időd engedi, gondolkodj el azon, hogy a Teremtő a kéréseiden kívül vajon mit szeretne hallani tőled!

- Hogyhogy? Hát Isten is akarhat tőlünk valamit? Mit?

- Azt, amit minden ember szeretne hallani gyermekeitől.

- Mondd, Anasztázia, te magad fordulsz Istenhez néha imával?

- Igen, fordulok - hangzott válasza.

- Akkor mond el nekem a te imádat!

- Neked azt, Vlagyimir, el nem mondhatom. Az én imám Istenhez szól.

- Rendben, szóljon Istenhez, de én hallani fogom.

Anasztázia felállt, széttárta karjait, elfordult tőlem és elmondta az első szavakat. Az ima szavai egyszerűek, de ben-

nem hirtelen mintha minden megrezzent volna. Úgy mondta el, ahogy mi nem mondunk imát. Úgy mondta, mint amikor az emberek valaki közelihez, kedves szeretetthez, a családhoz tartozóhoz fordulnak. Előadásának módjában benne volt az élő kapcsolat minden hanglejtése. A szenvedély, az öröm, az elszánt lelkesedés és mintha ott lett volna Ő is, akihez Anasztázia lángolva fordult:

*Atyám, Ki mindenhol létezel!
Köszönöm az élet Fényét,
Köszönöm, hogy a Te Országod létezik,
Szerető Akaratodat. A Jó öltön testet!*

*Köszönöm mindennapi kenyereinket!
A Te türelmedet is,
Hogy megbocsátod vétkeinket a Földön, mely a Tiéd.
Atyám, Ki mindenhol létezel,
Én a Te leányod vagyok a Te teremtményeid között,
S nem engedem, hogy bűn és gyengeség
Legyen úrrá szívemen!
Én méltó leszek Tetteidhez!*

*Atyám, Ki mindenhol létezel,
Én a Te leányod vagyok, hogy örömed teljék bennem.
A Te dicsőségedet önnön magam által növelem.
Az elkövetkezendő idők mind örökkön örökké
A Te vágyadban fognak élni.
Így lesz! Én így akarom! Én a te leányod,
Atyám, ki mindenhol létezel.*

Anasztázia elhallgatott, mégis továbbra is kapcsolatban maradt mindennel, ami körülötte volt. Körülötte - így tűnt - fény ragyogott. Amikor imája szavait mondta és mellettem volt, körös-körül valami láthatatlan zajlott. Ez a láthatatlan engem is megérintett. Nem külsőleg - a bensőmet érintette meg. Ettől

az érintéstől hirtelen jól éreztem magam, megnyugodtam. Ám ez az állapot úgy tűnt el, ahogy Anasztázia távolodott. Amikor elment tőlem, így szóltam utána:

- Az imát úgy mondtad el, mintha itt veled, melletted, valaki más is lett volna, aki képes válaszolni arra, amit mondtál.

Anasztázia felém fordult, arca sugárzott az örömtől. Szét-tárta karjait, elkezdett forogni, mosolygott, majd komolyan a szemembe mélyedt és így szólt:

- Vlagyimir, Isten, az Atyánk szintén kéréssel fordul hozzánk, minden imára válaszol.

- De akkor az Ő szavait miért nem érti senki?

- Szavait? A földi népeknek oly sok különböző értelmű szavuk van. Oly sok egymásra nem hasonlatos nyelvük, tájnyelveik. De van egy nyelv, mely mindenki számára érthető. Az Isteni felhívások nyelve. Ez a nyelv a levelek suttogásából, a madarak énekéből, a hullámok morajlásából szövődik. Az Isteni nyelvnek illata és színe is van.

Isten ezzel a nyelvezettel ad választ mindenki kérésére és az imára imával válaszol.

- És te le tudnád fordítani, el tudnád szavakkal mondani azt, amit mond nekünk?

- Igen, hozzávetőlegesen.

- Miért hozzávetőlegesen?

- Mert a mi nyelvünk túlságosan szegényes ahhoz képest, amilyen nyelven Isten szól hozzánk.

- Nem baj, azért csak mondd el úgy, ahogy tudod.

Anasztázia rám pillantott, kinyújtotta karjait és hangja hirtelen más lett, mély hangon felkiáltott:

Fiam! Én Szerelmes Fiam!

Mily régóta várok már rád. Egyre várok.

A percek éveiben, a pillanatok évszázadaiban.

Én várok.

Mindent neked adtam. Az egész Föld a Tiéd.

Mindenben szabad vagy. Utadat Te magad választod.

Csak arra kérlek, Fiam, én Szerelmes Fiam,

Kérlek, légy boldog.

Nem látsz engemet.

Nem hallasz engemet.

Agyadban kételyek, bánatok.

Távolodsz. Hová, merre tartasz?

Egyre törekszel, törekszel. Milyen cél felé?

Hajbókolsz valakinek.

Karjaimat tárom feléd.

Fiam, én Szerelmes Fiam,

Kérlek, boldog, boldog légy!

Ismét távolodsz, de az út – a semmibe vezet.

Ezen az úton darabjaira hullik a Föld.

Mindenben szabad vagy és felrobban a világ.

Sorsodat robbantja fel.

Mindenben szabad vagy, de én elviselem.

Az utolsó fűszállal keltelek újra életre,

S akkor majd a világ ismét ragyogni fog.

De te légy boldog, arra kérlek.

A szentek orcáin zord szomorúság,

Pokollal, ítélettel ijesztgetnek téged.

Azt mondják – bírakat küldök rád,

De én ezalatt csak egyetlen egyért imádkozom.

Azért az időért, amikor ismét együtt leszünk.

Én hiszem, hogy visszatérsz,

Én tudom, hogy eljössz.

S akkor én majd újra átölellek.

Nem Mostohaatyád! Nem Mostohaatyád vagyok én!

Én a te Atyád,

Én a te Abba Atyád vagyok s Te az én Édesfiam.

Szerelmes Fiam,

Együtt mi boldogok leszünk!

Amikor Anasztázia elhallgatott, nem tudtam rögtön magamhoz térni. Mintha továbbra is hallottam volna mindent, ami

körülöttem hangzott, de lehet, hogy azt hallottam, ahogy ben-
nem, ereimben, rendkívüli ritmusban kering a vér. Mit értettem
meg? Máig sem tudom igazán.

Anasztázia szenvedélyes értelmezésében Isten imáját adta
elő az emberhez. Hogy az ima szavai igazak-e vagy sem, ki
tudná most megmondani? Ugyan ki tudná megmagyarázni,
hogy miért ébresztenek olyan erős érzelmeket? És én? Én mit
teszek most? Tudatos vagy nem tudatos felindulásomban veze-
tem a tollat a papíron... Tisztára megőrültem? Szavait összeke-
verem azokkal, amelyeket manapság az ő nevében dalolnak a
bárdok? Minden megeshet. Mások, helyettem, talán megértik.
Majd én is megpróbálom megérteni, ha befejeztem az írást. És
ismét írok. De ismét úgy, ahogy ott az erdőben, néha mintha
a függönyön keresztül hatolnának át, hirtelen felcsendülnek a
tajgai ima sorai. Ismét felmerül a kérdés. Egy kínzó kérdés, mely
mind a mai napig bennem él. Képekként az életünkből és tőp-
rengéseimből bukkan fel. Én még magamnak is félek rá vála-
szolni. De tovább már képtelen vagyok csak magamban tartani.
Lehet, hogy valaki majd talál rá meggyőző választ?!

Ima! Ó, az az ima, Anasztázia imája! Csak szavak, pusztá
szavak! A tajgai, műveletlen, sajátos gondolkodással és életfel-
fogással bíró remetenő szavai! Csak szavak, pusztá szavak! De
miért, miért van az, hogy minden alkalommal, amikor hallom,
ahogy zengenek, megduzzadnak az erek a kezemen, amely-
lyel írok és gyorsabban pulzál bennük a vér. Pulzál és méri az
időt, amely alatt el kell döntenünk, hogy mi a jobb és hogyan
kell tovább élnünk. Kérleljük-e továbbra is a jóságos Atyát: sza-
badíts meg, add meg, rendezd el? Vagy úgy, ahogy Anasztázia
tette, elszántan és teljes szívvel, őszintén jelentsük ki:

*Atyám, Ki mindenhol létezel,
Nem engedem,
Hogy bűn és gyengeség legyen úrrá szívemen!
Én a Te fiad vagyok, hogy örököd teljék bennem,
A Te Dicsőségedet Önnön magam által növelem...*

Milyen értelmű ima lesz kedvesebb Isten előtt? Mit kell ten-
nem nekem személyesen, vagy mit kell nekünk közösen ten-
nünk? Milyen úton járjunk?

*Atyám, Ki mindenhol létezel,
Nem engedem,
Hogy bűn és gyengeség legyen úrrá szívemen...*

De honnan vegye az ember az erőt ahhoz, hogy ezt így tudja
elmondani? És a mondottakat később teljesíteni is!

ANASZTÁZIA CSALÁDJA

Mondd, Anasztázia, miként történt meg, hogy te és a te őseid az erdő mélyén, a társadalomtól elszigetelten éltek évezredek át? Ha az egész emberiség – ahogyan azt te állítod – egyetlen szervezet, mindenkinek ugyanaz az eredete, akkor nemzetséged tagjai miért éltek mégis a többiek között úgy, mint a számkivetettek?

– Igazad van, minden embernek egyetlen szülege van. És vannak szülők, akiket mi látunk, de minden egyes embernek lehetősége is van, hogy szabad akaratából saját utat válasszon, mely egy bizonyos meghatározott cél felé vezet. A választás többek között az érzések nevelésétől függ.

– Na és ki nevelte a te távoli őseidet úgy, hogy nemzetséged máig is annyira különbözik a többiekétől? Életvitelükkel, vagy mondjuk, felfogásukkal?

– Réges-régen... Bár azt mondtam réges-régen, mégis mintha csak tegnap történt volna. Inkább így mondanám: amikor eljött az idő, hogy az emberiség már nem arra törekedett, hogy az emberek együtt alkossanak, hanem Isten teremtményeit elemelire szedjék; amikor kirepült az első nyílvesző és az emberek az elejtett állatok bőrének viselését már tiszteletreméltónak tartották; amikor az emberek teljességének tudatossága változni kezdett és az emberiség megindult azon az úton, mely a mai naphoz vezetett el; amikor az emberi gondolkodás már nem az együttes teremtés felé, hanem az ismeretek megszerzése felé kezdett haladni, akkor az emberek azt kezdték boncolgatni, hogy minek az eredményeképpen képes a férfi – egybeolvadva a nővel – nagy megelégedettséget érezni. Ekkor kezdték a férfiak elő-

ször a nőket birtokolni és a nők átadni magukat a férfiaknak nem a közös, együttes teremtés érdekében, hanem azért, hogy együtt mindketten kellemes megelégedettséget érezzenek.

Úgy tűnt nekik, ahogy az manapság a ma élő embereknek is úgy tűnik, hogy a megelégedettség minden alkalommal jelen van, amikor megtörténik a férfiúi és női elem, a testük, a látható anyagi testük egyesülése.

A valóságban az anyagi test összeolvadásából eredő megelégedettség nem teljes, nem maradandó, hanem mulandó. A pusztá szórakozásból fakadó tettekben az emberi „én” más szintjei nem vesznek részt. Pedig az ember a teljesség átérzésére törekedett, változtatva testeit és az egyesülés módjait, de azt mind a mai napig mégsem tudta maradéktalanul elérni.

Gyermekeik a testi gyönyörök szomorú végeredményeivé váltak s így lettek megfosztva a tudatos törekvéstől, melynek célja az Isteni Vágy megvalósítása. Ezért a nők fájdalmak közepette kezdtek szülni és a gyermekek is arra ítéltettek, hogy fájdalmak közepette nőjenek fel. Mivel a létezés három szintje életük folyamán nem volt jelen, lehetetlené vált, hogy megtalálják a boldogságot. Így jutottunk el a mához.

Az első így szülő asszonyok egyike, amikor fájdalmak közepette megszülte gyermekét, látta, hogy újszülött kislánya lába a szülés közben megsérült és a gyermek olyan gyengécske volt, hogy még sírni sem tudott. Ez az asszony azt is látta, hogy azt a férfit, aki a testi gyönyöröket vele együtt élvezte, a gyermek megszületése hidegen hagyta, s más nőnél keresett vigasztalódást. A nő pedig, aki nem szándékosan lett anyává, fellázadt Isten ellen. Durván megragadta újszülött picit lányát és elfutott, messze mindenkitől a lakatlan erdő sűrűjébe. Elkeseredésében meg-megállt, hogy levegőt vegyen, kezével arcáról sűrűn hulló könnyeit letörölje, s Istent minden alkalommal haragos szavakkal illesse: „Miért van a Te gyönyörű világodban amilyennek azt Te tartod, a sok fájdalom, rossz, miért van lemondás? Nem érzek megelégedettséget, amikor a világra, az általad teremtett világra nézek. El vagyok keseredve és lángol bennem a harag.

Mindenki elhagyott engem. Még az is, akihez szerelemmel bújtam, most, engem feledve, máshoz bújik szerelemmel. Őket is Te teremtetted. Az, aki engem elárult, másra cserélt fel, ő is a Tiéd. S a másik nő, aki most ezt a férfit szereti, simogatja, ő szintén a Tiéd. Mindketten a Te teremtményeid, igaz? És én is, ugye? Én őket most mégis két kezemmel fojtánám meg. Ég, lángol bennem a harag irántuk. Örömtelenné vált számomra a Te világod. Ugyan milyen sorsot szántál Te nekem? És miért született nekem ilyen torz, félhalott gyerekem? Nem akarom, hogy bárki is lássa. Ha ránézek, nincs benne örömöm.”

Ez a nő nem lefektette, hanem durván az erdő fűvébe vetette az életet alig mutató gomolyagot – leánykáját. Elkeseredetten és haraggal szívében kiáltotta Istenhez fordulva:

– Senki se lássa lányomat! De Te azért csak nézd! Nézd a kínokat, amelyekben teremtményeid élnek! Ez a gyerek nem fog élni! Én őt képtelen vagyok táplálni. A harag égeti fel mellemben a tejét. Én elmegyek, de őt itt hagyom és Te csak nézd! Csak nézd mennyi a tökéletlenség az általad teremtett világban! Itt, előtted, haljon meg a Te teremtményed! Haljon meg azok között a teremtmények között, amelyeket Te teremtettél!

Haraggal és kétségbeesetten futott el kislányától az anyja. A kicsi lányka pedig egyedül, alig lélegezve, parányi magatehetetlen gomolyagként ott maradt az erdei fűvön. E kicsi lány volt, Vlagyimir, az én távoli ősédesanyám.

Isten megérezte a Földről áradó kétségbeesést és haragot. Szomorúság és szájalom volt benne a zokogó, szerencsétlen nő iránt. De a láthatatlan Atya, aki e nőt úgy szerette, nem változtathatta meg a nő sorsát. A nőn, aki elkeseredettségében futott, ott volt az éppen Óáltala adományozott szabadság koronája. Minden ember maga alakítja saját sorsát. Az anyagi szint senkinek sincs alárendelve. E szint teljes jogú uralkodója egyedül az ember.

Isten – személyiség. Ő a mindenek Istene, nem testben lakozik. Nem testben, de Őbenne van a Világegyetem energiáinak teljes összessége, az érzések teljes komplexuma, amelyekkel az ember rendelkezik. Örvendezhet és érezhet bánatot, szomor-

kodhat, amikor valamelyik gyermeke, leánya vagy fia a szenvedéshez vezető utat választja. Atyai gyengédséget táplál mindenki iránt és minden nap, kivétel nélkül az egész Földet a Szeretet napsugarával simogatja. Isten egyetlenegy nap sem veszíti el annak a reményét, hogy az Ő gyermekei, Fiai és Leányai, egyszer majd Isteni Úton fognak járni. Nem utasításra teszik majd ezt, nem a félelem miatt, hanem szabadságukkal élve, ők maguk jelölik ki saját útjukat az együtteremtés, az újjászületés és a teremtésben való gyönyörködésből fakadó öröm megélése felé. Isten, a mi Atyánk remél és vár. Ránk, bennünket vár. Az életet Önnön Magával hosszabbítja meg. A mi Atyánkban jelen van az összes emberi érzés.

Vajon akad-e valaki, aki el tudná képzelni, hogy mit érezhetett az Atya, a mi Istenünk, amikor erdejében, teremtményei között az Ő újszülött gyermeke haldoklott?

E kicsi lányka nem sírt, nem kiabált. Parányi szíve egyre lassabban vert. Csöppnyi ajkaival csak néha kereste az életet adó csecset, inni akart.

Istennek nincs anyagi karja. Az, aki mindent lát, nem emelhetette fel és nem ölelhetette szívére a kicsi lányt. Az, aki mindent átadott, ugyan mit adhat még? És akkor Isten, aki Vágya Energiájával képes az egész Világegyetemet betölteni, ott az erdő felett egy gomolyagba tömörült. Egy kicsi gomolyagba, mely azonnali tágulásnál képes lenne szétvinni a Világegyetem összes beláthatatlan világait. Az erdő fölött összesűrítette Szeretete Energiáját. Szereteté minden teremtménye iránt. Általuk öltött testet földi tetteiben. És e tettek...

A fűben fekvő kicsi lány már elkékült ajkaira egy esőcsepp hullott és ebben a pillanatban lágy meleg szellő kezdett fújdogálni. A fáról virágpor szállt alá és a lányka beszívta azt. Elmúlt a nap, leszállt az éj, de a kicsi lányka nem halt meg. Az erdei növények, s az állatok is mind, az Isteni gyengédség ölelésében sajátjukévá fogadták a leánykát.

Teltek-múltak az évek, a lányka nőtt és sudár leánnyá cseperedett. Lilitnek nevezem.

Amikor a hajnali fényben a fűvön lépkedett, minden az öröm mámorában úszva így kiáltozta nevét: „Lilit”! Lilit mosolyával beragyogta és szeretetével cirógatta a világot s benne mindent, amit körülötte Isten teremtett. Lilit úgy fogadott minden körülötte lévőt, mint ahogy mi fogadjuk anyánkat, apánkat.

Amikor felnőtt, egyre gyakrabban ment el az erdő szélére. Csendesen megbújva a fűben, a bokrok mögül figyelgette, milyen furcsa életet éltek az emberek, akik úgy hasonlítottak hozzá. Egyre jobban távolodtak Isten teremtményeitől, házakat építettek, közben törtek-zúztak mindent maguk körül, s valami ok miatt még az állatok bőrét is magukra öltötték. Lelkesültek, amikor Isten teremtményeit öldökölték és dicsőítették azokat, akik gyorsabban öldököltek. Állandóan élettelen anyagból igyekeztek valamit alkotni. Akkor még Lilit nem tudta, hogy az emberek azért tartják magukat bölcsnek, mert előbből holtat alkotnak.

Az emberekhez szeretett volna eljutni, hogy elmondja nekik, mi hozhat örömet mindenki számára. Vágyta az együttes teremtést és az örömet, mely a teremtés szemléléséből fakad. Egyre nagyobbá nőtt benne a szüksége annak, hogy új isteni teremtmény szülessen általa.

Lilit egyre gyakrabban pihentette tekintetét egy fiatalemberen. Ez a fiatalember a többiek között inkább jelentéktelennek tűnt. Lándzsáját nem hajította messze, a vadászatban sem volt szerencsés, ábrándozgatott, gyakran halkán énekelgetett, félrevonult, s ki tudja miről álmodozott magában.

Egyszer Lilit kilépett az erdőből s az emberekhez indult. Dúsnedvű, tápláló erdei gyümölcsöket vitt egy fűzfából font kosárkában az embereknek. Egy egymással pörlekedő férfiakkal csoportja felé ment, akik egy elejtett elefántcsemete mellett álldogáltak. Ez az ifjú, szíve választotta is közöttük volt. Amikor a férfiak Lilitet megpillantották, mind elhallgattak. Lilit kinézetre gyönyörű volt. Meztelen testét nem takarta el semmivel, hiszen nem tudta, hogy a férfiakban a testi gerjedelmek már teljesen elhatalmasodtak. Csapatostól indultak meg feléje. Lilit

a fűbe helyezte ajándékait s megpillantotta, hogy a feléje futók szemében a gerjedelem tüze ég. Ő is, szíve választotta, a többi után futott.

Lilit azonnal, már távolról megérezte, hogy lelke finom húrjait megérintette az erőszak hulláma. Egy lépést tett hátrafelé, majd gyorsan megfordult és futni kezdett a feléje közeledő férfi-harcosok elől.

A férfiak a test vágyaitól hajtva sokáig rohantak utána. Lilit azonban könnyedén futott és nem fáradt el, míg az őt üldözőket kiverte a veríték. Nem adatott meg nekik, hogy Lilitet megérintsék. Nem tudták, hogy az, aki a szépet megkívánja, annak ugyanazzal kell bensőjében bírnia, hogy megismerhesse azt.

A harcosok belefáradtak a futásba. Lilitet szem elől vesztek, visszafordultak, de eltévedtek. Végül az utat hazafelé mégis megtalálta mind.

Csak egyetlenegy bolyongott tovább az erdőben. Amikor elfáradt, leült a kidőlt fára, majd dalra fakadt. Lilit, csendben megbújva figyelte és hallgatta, ahogy énekelte dalát az, aki felé szíve hajtotta, aki a többi férfival együtt vette őt üldözőbe. Am egy idő után búvóhelyéről mégis kilépett, hogy megmutassa neki a visszavezető utat. A fiatal harcos felállt és követte, már nem futott utána, nem üldözte. Amikor így eljutottak az erdő szélére, s amikor meglátta a tüzet és a tábort, mindenről megfeledkezve futásnak eredt. Lilit nézte futva távozó szíve választottját. Szíve hol rendkívül hevesen zakatolt, hol pedig dobogása szinte megállt, midőn ezt mondta szívének: „Légy boldog a többiek között, kedvesem, légy boldog! Ó, be szeretném boldog, vidám dalod hallgatni itt, az én kedves erdőmben.”

A futó fiatal harcos egyszerre csak megállt, elgondolkodva az erdő felé fordult, majd ismét a tábort nézte és ezután tekintetét újra az erdőre irányította. Hirtelen eldobta lándzsáját és elszántan megindult. Arra ment, ahol a rejtőzködő Lilit állt. Amikor Lilit búvóhelye mellett elhaladt, a leány szemével szüntelen kísérté. Lehet, hogy ez a szerelmes tekintet állította meg. A harcos megfordult és Lilithez lépett. Megállt előtte, de Lilit

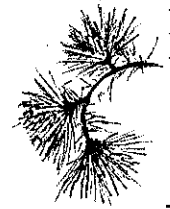
nem futott el előle, s Lilit választotta kinyújtott kezébe – még pironkodva – saját kezét helyezte. Majd együtt, kéz a kézben, indultak el szótlanul. Együtt mentek a tisztás felé – az én ősedesapám, a költő és az én ősedesanyám. Oda, ahol Lilit felnőtt.

Teltek-múltak az évek, nemzedéket nemzedék követett. Őseim minden egyes nemzetségében akadt valaki, akiben felángolt a vágy, hogy elmenjen oda, ahol a másik nép élt, ahol az emberek oly hasonlatosak voltak hozzájuk, de más sorsuk volt. S különböző ürüggyel el is jutottak hozzájuk. Voltak, akik a katonák között vesztették életüket, a papok közé kerültek, vagy tudósokként igyekeztek jeleskedni. Költőkként költeményeikkel ékeskedtek. Mindegyikük megpróbálta elmondani, hogy az ember boldogsága felé más út vezet, hogy az, aki mindent megteremtett, az ember mellett áll, csak az embernek az üzleties spekulációkból eredő hiábavalóságok kedvéért nem szabad elzárkózni. Előle és nem szabad más lényeknek hajbókolnia.

Minderről igyekeztek hírt vinni, de elpusztultak. Mégis, még akkor is, amikor egyetlen nő vagy egyetlen férfi maradt, szeretetükkel megtalálták maguknak a magukhoz való társat azok között, akik másféleképpen éltek és folytatódott a nemzetség, a család, mely szándékaikkal, életük módjával sosem hagyta el az eredeti forrásokat.

HOGY AZ ÖSSZES EMBER TETTÉT ÉREZNI LEHESSEN

Állj csak meg, Anasztázia! Egy gondolat merült fel bennem. Azt mondd, hogy mind elpusztultak, hogy így megy ez már évezredek óta és minden kísérlet eredménytelen, mert az egész emberiség halad tovább a maga útján?

– Igen, az én ősedesanyáim és ősedesapáim kísérletei eredménytelenek voltak.

– Vagyis, ez azt jelenti, hogy mind elpusztultak, igen?

– Mind meghalt, aki eljutott az emberekhez és megpróbált beszélni.

– Akkor ez csak azt jelentheti, hogy te is elpusztulsz úgy, mint a többiek mind. Te is elkezdted beszélni. Itt bármi mást hinni, remélni, egyszerűen badarság. Hát, ha senkinek sem sikerült eddig a világot, az emberek életmódját megváltoztatni, akkor te minek...

– Minek már most, idő előtt a halálról beszélni, Vlagyimir? Nézd, hiszen itt vagyok és élek. Másrészt pedig, itt vagy te melletttem és a fiunk is cseperedik.

– De mi ébreszt benned ennyi meggyőződést, hogy éppen te tudsz győzni, amikor az őseid kísérletei mind sikertelenek voltak. Azt teszed, amit ők, te is csak beszélsz.

– Hát te azt gondolod, hogy én csak beszélek? Gondolj csak néha bele figyelmesebben a mondataimba, Vlagyimir. Nem az észhez szólnak. Nincs bennük ugyan olyan információ, mely korábban már nem hangzott volna el, mégis sok emberben ébrednek heves érzelmek, amikor olvassák őket. Mindez azért van, mert úgy vannak fölépítve, hogy az emberek sok mindent

megérezhessenek abból, ami a sorok között van. Lelkük poézise betölti a ki nem mondottakat, a sorközöket. Az Isteni Igazságról most nem én beszélek, hanem ők, saját maguk tárják azt fel. Egyre többen lesznek, most már nem lehet őket letéríteni a Vágy útjáról, mely csak Istenre jellemző. Az én küldetésem még nincs teljesítve, de sokak lelkében már megfogalmazódott az óhaja annak, amire az Alkotó várt. És ez a legfontosabb!

Amikor a lélek a Vágytól hajtva valami felé igyekszik, akkor ott feltétlenül, hidd el, feltétlenül minden megtestesül az életben.

- Akkor mondd meg nekem, miért nem magyaráztak korábban is mindent ilyen mondatokkal?

- Nem tudom. Lehet, hogy az Alkotó valamilyen újfajta energiát csillantott meg! Olyan újfajta energiát, amely más, új módon beszél arról, amit minden nap látunk magunk körül, látunk, de nem töltjük föl a szükséges jelentéssel. Az érzéseim nem csálnak, én ezt világosan érzem. Isten minden energiáját ismét felgyorsítja. Hajnal közeleg az egész Föld számára. Az Ő földi Leányai és Fiai megismerik az életet úgy, amilyennek azt az Isteni Vágy Energiája megalkotta. És ebben te is, én is részesek leszünk. De ami a legfontosabb! A legfontosabbak, azok ők, az elsők, akik képesek voltak megérezni a gondolatokat, amelyek a sorok közé kerültek, azokat a gondolatokat, amelyek a lélek zenéjeként, az Alkotó Energiái helyeztek el az emberekbe. Minden sikerült! Minden megvalósult! Az emberek gondolataikban már egy új világot igyekeznek építeni.

- De te, Anasztázia, valahogy nagyon általánosságban beszélsz. Beszélj konkrétan, mit kell az embereknek tenniük..., hát, hogy is mondjam, milyen világot és hogyan építsék azt fel, amelyben mindenki boldogan fog élni?

- Most konkrétan, Vlagyimir, nem tehetem. Az emberiség létezése során nem kevés elmélet született már a Földön. Sok ilyen előtt az emberek tisztelettel hajtottak fejet. Csak hogy mindegyikük értelmetlen. Az elméleteknek nincs erejük arra,

hogy megváltoztassák a világot. Ennek bizonyítéka csupán egyetlenegy pont.

- Miféle pont? Nem értem.

- Az a pont a Világegyetemben, ahol mindennek a határa van megszabva. Az a pont, amelyben az emberiség ma áll. Minden attól függ, milyen irányban teszi meg a következő lépést. Mindez arról szól, hogy az elméleteknek semmilyen értelme sincs. Az egész emberiség a teremtésétől fogva csak az érzések által vezérelve él.

- Lassabban! Csak lassabban! És én...? Hát én nem az eszemmel tettem mindent az életben, mi?

- Te, Vlagyimir, úgy, mint más emberek, eszeddel változtatod magad körül az anyag kölcsönös viszonyát s igyekeztél az anyag által érzéseket megtapasztalni, olyan érzéseket, amelyekről intuitív módon minden ember tud. Amelyeket mindenki keres, de megtalálni képtelen.

- Miféle érzéseket? Mit keres mindenki? Mire célzol?

- Arra, amit az emberek éreztek még ott, az Eredeti Forrásokban, amikor az életük még a Paradicsomban, az Édenkertben zajlott.

- Vagyis ez azt jelenti, ahogy te értelmezed, hogy én csak azért robotoltam annyit, járattam az eszem, hogy az ilyen paradicsomi érzéseket érezhessem meg?

- De hát, te magad, Vlagyimir, te gondolkozz el rajta, hogy ugyan miért tetted meg mindazt, amit megtettél.

- Hogyhogy miért? Úgy, mint mindenki, én is éltem, rendeztem a saját életemet, a családomét. Azért, hogy ne érezzem magam rosszabbul, mint mások!

- „Hogy ne érezzem” – mondtad ugye?

- Igen, azt mondtam.

- Most próbáld meg megérteni. „Hogy érezd”... az összes ember tettét.

- De mi az, hogy – „az összesét”?! A narkósok tettei talán szintén az ilyen érzések keresése?

- Természetesen. Mint mindenki, ők is ezeket az érzéseket igyekeznek megtalálni a maguk útján haladva. A földi testü-

ket vetik alá kínzásoknak, főzeteket használnak, hogy egy pillanatra, legalább megközelítőleg segítsen nekik megismerni ama csodálatos érzést.

Az iszákos is, mindenről megfélelkezve, csupán azért issza fintorogva a keserű mérget, mert benne is él a szépség érzésének a keresése.

Töri a fejét a tudós, különös mechanizmust talál fel, mert úgy gondolja, hogy talán éppen e mechanizmus segít majd neki és másoknak is megismerni a megelégedettséget. Mindhiába!

Történelme során nem kevés értelmetlen dolgot talált már fel az emberi ész. Vlagyimir, idézd csak fel, téged is, ott, ahol élsz, tárgyak sokasága vesz körül. Minden egyes ilyen tárgy az ész tudományos vívmányának számít. Az ilyen vívmány megjelenése temérdek ember munkájának az eredménye. De azért mondd már meg nekem, Vlagyimir, kérlek, e vívmányok melyike tett téged boldoggá, életedet elégedetté?

- Melyike...? Melyike...? Meglehet, hogy külön-külön véve mindegyiküket - egyiküket sem. De a tárgyak összessége mégis erőteljesen megkönnyíti az életet. Például a gépkocsi. Betülsz a volán mögé és oda mész, ahová akarsz. Kint esik, hideg van, de a kocsi be lehet kapcsolni a fűtést. Kint dül a hőség, mindenkiről dől a veríték, de az ember bekapcsolja a légkondicionálót és lehül körülötted a levegő. De a háztartásban is, vegyük például a konyhát, az asszonyok számára rengeteg mindenféle eszköz van. Edénymosó automaták is vannak, hogy az asszonyok felszabaduljanak a munka alól. Porszívók is léteznek, hogy megkönnyítsék a takarítást és gazdaságosabbá tegyék a takarításra szükséges időt. Mindenki számára világos, hogy rengeteg tárgy meg tudja könnyíteni az életünket.

- Sajnos, Vlagyimir, ezek illuzórikus könnyítések. Az egész emberiség minden nap saját megrövidített életével, sőt nyomorúságával kényszerül fizetni érte. Az emberek csak azért, hogy lélektelen tárgyakat kapjanak cserébe, nem szívvel végzett munkát kénytelenek végezni, mint a rabszolgák. Körülöttük lelketlen tárgyak sokasága keletkezik, fokmérőjeként annak, hogy az

ember mennyire, milyen mértékben nem érti a Világegyetemben való létezésének lényegét.

Te ember vagy! Nézz körül figyelmesebben! Ahhoz, hogy egy további mechanikus tárgyat szerezz magadnak, gyárak épülnek, melyek halált hozó bűzt érgetnek a levegőbe, a vízből eltűnik az élet és neked... neked, az embernek, érettük és miattuk egész életedben örömtelen munkával kell foglalkoznod. Nem a tárgyak szolgálnak téged, hanem te szolgálod őket azzal, hogy feltalálod, javítgatod őket és hajbókolsz előttük. Csak úgy mellékesen, Vlagyimir, mondd meg nekem, ezt az ember kiszolgálására való mechanizmust, a nagy tudósok közül melyik találta fel és melyik gyárban gyártották?

- Melyiket?

- A mókust a magocskával, amely itt a kezem alatt van. Anasztázia kezére pillantottam. Kezét kinyújtva tartotta, tenyérrel lefelé, olyan fél méterre a fű fölött. A fűben, pontosan Anasztázia tenyere alatt, hátsó lábain állva egy mókus volt. A mókus mellső lábcskáái között egy cédrustobozt tartott. Rőt színű feje hol a cédrustoboz fölé hajlott, hol fölfelé meredt és kerek csillogó szemei Anasztázia arcába néztek. Anasztázia mosolygott, mozdulatlanul figyelte a kis állatot és kezét továbbra is ugyanúgy kinyújtva tartotta. A mókus egyszerre csak a fűbe helyezte a tobozt és kivett belőle egy parányi magot, majd sürgölődni kezdett s egészen belefeledkezve a munkába, mellső lábcskáival tisztogatni kezdte a magocskát. Ezután ismét hátsó lábcskáira állt, felemelte fejcskáját, mintha Anasztáziának nyújtotta volna át a magocskát, ráadásul még mintha kértelte is volna, hogy kis tappancsai közül vegye azt el. Anasztázia azonban még ekkor is mozdulatlanul ült a fűben. A mókus lehajtotta fejcskáját, gyorsan megroppantotta a mag héját és praclijaival megtisztította a magot, majd egy fűszálra helyezte azt. Ezután a kis mókus további magocskákat szedett elő a cédrustobozból, megropogtatta őket és a magocskákat egy levélre helyezte. Anasztázia leengedte, majd megfordította kezét és a mókus a megtisztított magokat a levélről gondosan átrakta

Anasztázia tenyerébe. Anasztázia másik kezével gyengéden megsimogatta a szőrös állatkát és a mókus hirtelen mozdulatlaná vált. Aztán közelebb ugrott Anasztáziához, majd felállt, mintha az örömtől remegett volna, amikor Anasztázia arcába nézett.

– Köszönöm! – mondta Anasztázia a mókusnak. – Olyan jó vagy ma, mint eddig még soha máskor, szépségem. Menj, menj csak, te kis serénykedőm! Találd meg magadnak, szépségem, szíved választottját, aki méltó lesz hozzád. Anasztázia kezével a közeli terebélyes cédrus törzsére mutatott. A mókus ugrándozva kétszer körülszaladta Anasztáziát és hanyatt-homlok rohant az emberi kéz által mutatott irányba, felfutott a fa törzsére, majd eltűnt a cédrus koronájában. Anasztázia felém nyújtott tenyerén megtisztított cédrus magocskák feküdtek. „Tényleg! Micsoda mechanizmus! – gondoltam magamban. – Maga szedi le a termést, maga hozza azt el, ráadásul még meg is tisztogatja a héjától. A kicsi állat nem igényel törődést, javítást, nem kell működéséhez elektromos áram.”

Megízleltem a magokat, majd megkérdeztem:

– A hadvezérek – Nagy Sándor, Cézár, kormányzók, akik háborúkat indítottak, mint Hitler is, ők is az eredeti források érzéseit keresték?

– Természetesen. Az egész Föld uralkodóinak akarták magukat érezni. Tudatalattijukban azt gondolták, hogy ez az érzés olyan eredetű, mint az, amelyet mindenki ösztönösen keres. De tévedtek.

– Gondolod te, hogy tévedtek. Miért gondolod? Hiszen még soha senki sem tudta meghódítani az egész Földet.

– De városokat és országokat igen. A városokért folyt az összetűzés és elérték ugyan győzelmet, de az ilyen győzelemből a leigázók csak tiszavirág életű megelégedettséget szereztek. Egyre nagyobb méretű harcokra törekedtek, folytatták a háborúkat. Mihelyt egy országot elfoglaltak, és nem is egyet, cserébe nem örömet, hanem gondokat kaptak. A félelem, hogy mindent elvesztenek, ismét arra kényszerítette őket, hogy a megelé-

gedettséget háborús cselekedetek útján keressék. Eszük, mely a mulandóság zátonyára futott, már nem tudta őket eljuttatni a hatalmas Isteni Érzések utáni vágyakozásba. A földi háborúk által uralkodók mind szomorúan végezték. Erről tanúskodik a közelmúlt mindenki által ismert történelme is. Csakhogy sajnálatos módon a mulandóság, a hanyavetiség, a számító, üzleties spekulációkon alapuló dogmák sokasága nem teszi lehetővé azoknak, akik ma élnek, hogy meg tudják határozni, hogy hol és miben vár rájuk az Isteni Érzés.

EBÉD A TAJGÁBAN

Minden alkalommal, amikor a tajgában, Anasztázia tisztásán voltam látogatóban, vittem magammal valami harapnivalót: konzerveket, celofánba légmentesen csomagolt kekszeket, szeletekre vágott, vákuumcsomagolású halat. És minden alkalommal, amikor Anasztáziától visszatértem, észrevettem, hogy készleteimhez hozzá sem nyúltam. Sőt, minden alkalommal még ő látott el az útra mindenféle jóval. Ezek általában magok voltak, levelekbe csomagolt különböző friss gyümölcsök, szárított gomba.

Megszoktuk, hogy a gombát jól átfőzve, átsütve, pácolva vagy sózva fogyasztjuk. Anasztázia szárítva, mindenféle elkészítés nélkül fogyasztja. Eleinte még megkóstolni is féltem a gombát, majd rászántam magam, megettem, de semmi bajom nem lett tőle. A gomba darabkája, ha szájunkba vesszük, a nyáltól megpuhul, majd szopogathatjuk, mint az édességet, vagy le is nyelhetjük. Később egészen megszoktam. Egyszer Moszkvából Gelendszikbe utaztam egy olvasótalálkozóra. Egész nap azt a gombát ettem, amit Anasztáziától kaptam. Szolncev, a Moszkvai központ igazgatója, kocsit vezetett és ő is ebből a gombából fogyasztott. Amikor pedig a találkozón felléptem, megkínáltam belőle a teremben ülő közönséget. Az emberek nem is ijedtek meg tőle. Vett belőle mindenki, akinek jutott. Mindenki kapott egy darabkát, amit azonnal megevett és senkinek semmi baja sem történt.

Soha nem emlékszem olyan esetre, amikor Anasztáziánál vendégségben voltam, hogy külön az evés miatt ültünk volna le.

Jártunk közben megkóstoltam azt, amit Anasztázia tanácsolt és az éhség érzetét egyszer sem tapasztaltam meg. De akkor...

Valószínűleg azért, mert sokáig az Anasztázia által elmondott ima értelmén gondolkodtam, észre sem vettem, hogy hogyan és mikor tudta, ha lehet így mondani, megteríteni a nagy tajgai asztalt.

A fűben nagyobb, de kisebb levélkéken is mindenféle jó várt. Mindez egy négyzetméternél is nagyobb területen volt szépen elrendezve, feldíszítve. Volt itt: fekete és vörös áfonya, málna, szeder, fekete, de vörös ribizli is, szárított erdei szamóca, szárított gomba, valamilyen sárgás kásaféle, három pici uborka és két nem túl nagy paradicsom is; rengeteg különféle növény virágokkal ékesített csokrokba szedett levele; valamiféle fehér tejhez hasonlatos folyadék pici fából kifaragott edényfélében; ki tudja, miből készített lángosfélék és lépesméz sok különböző színű virágpor szemcsével megszórva.

- Foglalj helyet, Vlagyimir, kóstold meg mai napunk kenyerét, melyet Isten küldött számunkra! - ajánlotta Anasztázia és huncutul elmosolyodott.

- Hát ez igen! - nem álltam meg, hogy el ne áruljam lelkesedésemet. Hihetetlen, hogy milyen szépen megterítettél. Pontosan úgy, mint ünnepkor a jó háziasszony.

Anasztázia megörült a dicséretnek, egyre a feltálat finomságokat nézve elnevette magát, mint a gyermek, majd összecsapva tenyereit így kiáltott fel:

- Ó, jaj nekem, a jó háziasszony a fűszerekről meg teljesen megfélemedett. Hiszen te szereted a különböző erős, pikáns fűszereket. Szereted, ugye?

- Igen, szeretem.

- De én, a jó háziasszony, pedig megfélemedtem rólok. Most rögtön helyre hozom a hibát. Azonnal.

Körülnézett, oldalra tőlünk a fűben szedegetett valamit. Majd máshová futott, ezután a bokrok között tépdeszt valamit és hamarosan az uborkák és paradicsomok közé egy kis csokrot helyezett, amely különböző növényekből állt és elmagyarázta:

- Fűszerek. Csípős mind. Ha akarod, kóstold meg! Most már megvan mindenünk. Végy mindenből egy keveset, Vlagyimir!

Elvettem az uborkát, néztem a különböző tajgai ételeket és ezt mondtam:

- Kár, hogy nincs kenyér.

- Kenyér is van - válaszolta Anasztázia. - Ím, itt van, tessék!

- Egy gumófélét adott nekem át. - Ez az útilapu gyökere, úgy készítettem el, hogy ízletes kenyér legyen belőle a számodra, amely helyettesíti a krumplit és a sárgarépát is.

- Még nem hallottam, hogy az útilaput evésre használták volna.

- Kóstold meg! Ne aggódj! Korábban mindenféle ízletes és tápláló ételt készítettek belőle. Előbb ízleld meg. Tejbe áztatva tartottam. Megpuhítottam...

Meg akartam kérdezni, hogy hol vette a tejet, de belehagytam az uborkába... Nem szóltam semmit, amíg meg nem ettem az egészet, ráadásul kenyér nélkül. A kenyeret helyettesítő gumót elvettem Anasztáziától, de nem kóstoltam meg, csak tartottam a kezemben, amíg el nem fogyasztottam az uborkát.

Tudják, ez a külsőleg voltaképpen közönséges uborka ízbeli tulajdonságaival erőteljesen különbözött azoktól, amelyeket korábban ettem. A tajgai uborka kellemes, semmi máshoz nem hasonlítható ízzel rendelkezett. Önök valószínűleg tudják, hogy ízbeli tulajdonságaikkal és aromájukkal mennyire különböznek az uborkák, amelyek üvegházakban nőnek azoktól, amelyek nyitott ágyasokban, a kertben érlelődnek. A nyitott ágyasokban növekedésük illata is sokkal jobb. Így volt ez Anasztázia uborkájával is és lehet, hogy ez az uborka jó tulajdonságaival nagyban különbözött még azoktól is, amelyeket én a kertből ettem. Gyorsan elvettem egy paradicsomot és azonnal meg is ettem az egészet. A paradicsom íze is rendkívül kellemes volt. Ízében ez is megelőzött minden más, általam korábban fogyasztott paradicsomot. Sem az uborkához, sem a paradicsomhoz nem kellett só, tejföl vagy olaj. Magukban voltak ízle-

tesek. Ugyanúgy, mint a málna, alma vagy a narancs. Az almát vagy a körtét sem sózná, vagy édesítené senki.

- Te hol vetted ezeket a zöldségeket, Anasztázia? Elszaladtál a faluba? Miféle fajta ez?

- Én magam termeltem őket. Ízlett? Igen? - kérdezte.

- Ízlett! Ilyen jót most ezek életemben először. Akkor tehát van kerted, melegházad? Mivel kapálgatsz az ágyasokat? Honnan veszed a trágyát? A faluban?

- A faluban csak a magokat vettem az egyik ismerős nőtől. A fűben kerestem nekik helyet és megnőttek. A paradicsomot az ősszel ültettem el, majd hóval betakargattam és tavasszal nőni kezdett. Az uborkát nyáron ültettem és picikék ugyan, de sikerült beérniük.

- De hát miért ennyire ízletesek? Ez valami újfajta?

- Közönséges fajta. A kertiektől azért különböznek, mert amikor nőttek, megkaptak mindent, ami szükséges. A kert feltételei között, amikor az emberek igyekeznek a növényeket elkülöníteni egymástól s óvni őket attól, hogy érintkezésbe kerüljenek más fajokkal, növekedésüket trágyával siertetik, a növények nem tudják magukba fogadni mindazt, ami nélkülözhetetlen és szükséges ahhoz, hogy olyan önellátóvá tudjanak válni, hogy öröme teljék bennük az embereknek.

- Honnan vetted a tejet? Miből vannak a laksák? Azt gondoltam, hogy állati eredetű táplálékot egyáltalán nem fogyasztasz, de itt lám, tej...

- Ez a tej, Vlagyimir, nem állati eredetű. Az előtted álló tejet a cédrus adta.

- Hogyhogy a cédrus? Ugyan már, hogy tudna tejet adni a fa?

- Tud. Csak távolról sem mindegyik. A cédrus, például, igen. Kóstold meg, ez az ital nagyon sok mindent foglal magába. A cédrus előtted álló tejéből nem csupán a test tud táplálkozni. Ne idd ki egyszerre mindet, először csak két-három nyeletet igyál belőle, különben ha eggyel jóllaksz, nem fogsz akarni semmi mást.

Három nyeletet ittam belőle. A tej sűrű volt, ízre kellemes és egy picit édeskés. Még meleg áradt belőle, de nem olyan, mint a felmelegített tehéntejből. Felfoghatatlan, lágy meleg melengette fel egész belsőmet és úgy tűnt, hogy a kedvemet is megváltoztatta.

- Finom ez a cédrustejs, Anasztázia! Nagyon finom! Hogy kell a cédrust „megfejni”, hogy ilyen finom legyen a teje?

- Nem fejni kell. A még tejet tartalmazó éretlen magokat kell különleges rudacskával egy faedényben nyugodt szívvel, elrövedve, jó kedvvel megtörni és péppé zúzni. Majd kis adagokban kell hozzá egy kevés élő vizet adni. Így keletkezik a tej.

- Az emberek közül senki sem tudott erről korábban?

- Sokan tudtak róla korábban is és a pici tajgai falukban néha még most is isznak cédrustejet. A városokban az emberek egészen más módon táplálékot részesítenek előnyben, nem a belőle nyert haszon számít annyira, mint inkább a csomagolás, a szállítás, vagy a kiszérelés.

- Mindez igaz, amit mondasz. A városban mindent gyorsan kell végezni. De ez a tej... elképesztő, micsoda fa ez a cédrus! Egyetlen cédrus tud magot, olajat és cédruslisztet is adni a lakóhoz és ráadásul tejet is.

- És még sok egyéb különleges dolgot.

- Miféle különleges dolgot, például?

- Illó olajából csodálatos parfümöt lehet készíteni. Értékes és gyógyhatású parfümöket. Az ilyeneket egyetlen művi úton készített illat sem tudja túlszárnyalni. A cédrus illóolajai testesítik meg a Világegyetem Szellemét, képesek meggyógyítani a testet, megóvni az embert a rossztól.

- El tudod mondani, hogyan kell ilyen parfümöt nyerni a cédrusból?

- Elmondhatom, persze, de te, Vlagyimir, egyél még egy keveset!

Kinyújtottam a kezem, hogy elvegyek még egy paradicsomot, de Anasztázia megállított:

- Állj, Vlagyimir, ne így egyél!

- Hát hogy?

- Azért készítettem sok mindent a számodra, hogy előbb mindenből csak kóstolgass, hogy majd ő gyógyíthasson téged.

- Ki az az ő?

- A te saját szervezeted. Ha mindent megkóstolsz, a szervezeted majd kiválasztja azt, ami a számodra a legnékülözhetőbb. Akkor majd kedved támad többet enni abból, amit te választottál. A szervezeted maga határozza majd meg, hogy miből nincs neki elegendő.

- Nahát! - gondoltam magamban - Először változtatta meg elveit.

Az igazság az, hogy Anasztázia kétszer gyógyított engem valamilyen belső nyavalyából. Nem tudom pontosan, hogy milyen nyavalyából, de nagy fájdalmakat éreztem a gyomromban, májamban vagy talán a vesémben. Bár az is lehet, hogy mindenhol egyszerre. A fájdalmak erősek voltak és a fájdalomcsillapító tabletták nem használtak mindíg. De tudtam, hogy ha megérkezem Anasztáziához, ő meggyógyít engem. Hiszen ez nála olyan gyorsan megy. Harmadszori alkalommal elutasította a gyógyítást. Sőt, még a fájdalmaimat sem szüntette meg tekintetével. Kijelentette, hogy ha nem változtatok életmódomon és nem hagyok fel azzal, ami a betegséget okozza, akkor engem gyógyítani nem is szabad, mert a gyógyítás ilyen esetben csak kárt okoz. Akkor én nagyon megsértődtem és többé nem is kértem, hogy gyógyítson.

Amikor visszatértem tőle, mégis kevesebbet dohányoztam és az italnak is határt szabtam. Sőt, még böjtöltem is pár napig. Jobban lettem. Ekkor felötlött bennem, hogy nem kell feltétlenül minden alkalommal orvoshoz vagy természetgyógyászhoz fordulnunk, mi magunk is kézbe vehetjük magunkat, amikor betegségek nyomorgatnak. Természetesen jobb, ha nem nyomorgatnak. Nem tudtam ugyan magam teljesen kigyógyítani, de mégis úgy döntöttem, hogy nem fogom Anasztázia segítségét kérni és úgy néz ki, hogy ezzel ő maga is egyetértett.

- Te magad mondtad, hogy nem fogsz többé gyógyítani, de még a fájdalmaimat sem szünteted meg.

- A fájdalmaidat többé nem is veszem le rólad. A fájdalom - Isten párbeszéde az emberrel. De úgy, mint most, megtehetem, hiszen táplálékkal kínállak téged. Ez nem mond ellent a természet törvényeinek, csak nekik.

- Kiknek?

- Azoknak, akik ártalmas programokat hoznak létre az ember számára.

- Miféle ártalmas programokat? Miről beszélsz?

- Arról, hogy te, Vlagyimir, úgy, mint az emberek zöme, egy előre meghatározott program szerint táplálkozol. Nagyon káros program szerint.

- Lehet, hogy valaki program szerint táplálkozik. Van belőlük sok - fogyókúrák, evőkúrák, de én úgy táplálkozom, ahogy én akarom. En egyetlen programot sem olvastam. Elmegyek a boltba és válogatok; megveszem, ami megtetszik.

- Igaz, hogy válogatsz, amikor a boltba érkezel, de csupán és csakis abból válogathatsz, amit a bolt kínál.

- Hát igen... Az áruházakban manapság minden kényelmesen ki van mérve és becsomagolva. Azért, mert nagy a konkurencia, azon vannak, hogy a vásárlóknak mindenben a kedvükbe járjanak és mindent megtesznek a vásárlóért.

- Azt gondolod, hogy mindent a vásárló érdekében tesznek?

- Persze, vajon ki másért?

- A technokrata életvitel szerint létező rendszerek mindig csakis saját magukért tesznek meg mindent, Vlagyimir. Szerinted jót tesz neked, ha túlhűtött, tartósított termékeket, félig holt vizet kapsz a boltban? Vajon a te szervezeted határozta-e meg az áruházakban található termékek kínálatát?

A technokrata világ rendszere magára vállalta azt, hogy ellát azzal, ami életed számára nélkülözhetetlen. Te ezt elfogadtad, teljesen rábíztad magad és többé már nem is törődsz vele, mihelyt minden eléd van rakva, ami szükséges a számodra.

- De mégis csak élünk még mindig, az áruházak miatt még azért nem haltunk meg.

- Hát persze, természetesen még élsz. De betegen! Miből adódik a te betegséged? Gondolkodj el azon, hogy honnan van az emberek sokaságában a betegség? A betegség, a fájdalom az ember számára természetellenes állapot, a téves út eredménye. Most te erről magad is meggyőződhetsz. Előtted csak egy kis töredéke fekszik annak, amit az Isteni Természet hozott létre az ember számára. Kóstolj meg egy keveset mindenből, ha kedvedre való, viszel belőle magadnak. Három nap elég ahhoz, hogy a kicsi növényekkel, amelyeket majd te magad szedsz le, legyőzd betegségedet.

- Mindenbe belekóstoltam, míg Anasztázia beszélt. Voltak olyan növények, amelyek íztelenek voltak, mások ellenben ízlettek és kedvem támadt fogyasztani belőlük. Ezután Anasztázia elmenetelem előtt ezeket a táskámba rakta. Ezt ettem három napig. Fájdalmaim el is múltak teljesen.

KÉPESEK MEGVÁLTOZTATNI A VILÁGOT?

Miért van az, Anasztázia, hogy amikor összeülök a Midről beszélés, mindig inkább az anyákról, az asszonyokról beszélés? A férfiakról, apáidról voltaképpen egyáltalán nem, mintha apád nemzetségekben egyáltalán nem lettek volna jelentősek. Esetleg te, a te genetikai kódod vagy a sugarad nem teszi lehetővé, hogy az atyai ágon lásd, érezd ősziüleidet? Ez a férfiak, atyáid számára ráadásul még sértő is – mondtam.

– Apáim tetteit épp úgy, mint anyáimét is, akik a múltban éltek, érzem és látom, amikor csak akarom. Távolról sem tudom azonban megérteni atyáim minden cselekedetét. Meghatározni értelmüket a jelen számára, mindenki és jómagam számára is.

– Azért mesélj már nekem legalább az egyikükről, akinek a cselekvését nem tudod teljes mértékben megérteni. Te – nő vagy, neked nehezebb a férfiakat megértened. Ez nekem könnyebb lesz – én jobban megérthetem. Ha megértem, majd segítek neked is megérteni.

– Igen, igen, természetesen mesélek neked arról az ősédesapámról, aki olyan élő szubsztanciákat képes volt felismerni és létrehozni, melyek ereje hatalmasabb, mint a mai fegyverek és a jövő fegyverei együttvéve. Semmi emberi kéz által létrehozott dolog nem tud nekik ellenállni, képesek a földi világot megváltoztatni, galaxisokat elpusztítani, vagy más világokat teremteni.

– Azt a mindenét! És hol van most ez a valami?

– Minden földi ember képes ezt előállítani, ha megérti, megérzi... Ősédesapám átadta a titok egy részét az egyiptomi papok

nak. A földi országok vezetői még ma is e papok mechanizmusai, sémái szerint kormányoznak, bár egyre kevésbé értik a vezetés értelmét és mechanizmusát. Ez a mechanizmus az idők folyamán nem tökéletesedett, hanem hanyatlott.

– Állj, állj! Szerinted a jelenlegi államelnökök, vezetők az országait az ókori egyiptomi papok sémái vagy parancsai szerint kormányozzák?

– Attól az időtől fogva semmi lényegeset sem vitt senki az irányítás sémájába. A földi országoknak nincs mechanizmusa az emberi társadalom tudatos irányítására.

– Nagyon nehéz ezt csak úgy egyszerűen elhinni. Próbáld meg ezt nekem lépésről lépésre elmagyarázni.

– Megpróbálok az egészet fokozatosan elmagyarázni, te viszont, próbáld meg megérteni.

Több tízezer évvel ezelőtt, amikor a világ még nem ismerte Egyiptom nagyságát, amikor ilyen ország még nem is létezett, az emberi társadalom sok különböző törzsrre osztódott. Az én családom, az én ősédesapám, ősédesanyám, elkülönülve, távol az emberi társadalomtól saját törvényeik szerint élt. Az ő tisztasukat úgy övezte minden, mint az ősforrásokban, az Édenkertben. Az én szépséges ősédesanyám számára két Nap létezett. Az egyik, amelyik az égen ragyogott, s felkelő sugaraival mindenkit életre keltett, a másik – a szíve választotta.

Mindig ő kelt fel elsőnek, megfürdött a folyóban, a felkelő Nap fényében sütkérezett, s ő maga is az öröm fényét ajándékozta mindennek és várt. Arra várt, hogy felébredjen ő, a kedvese. Amikor kedvese felébredt, annak első pillantását igyekezett elkapni. Midőn tekintetük találkozott, minden körülöttük lévő megdermedt. A tér lelkesen szívta magába a Szeretetet-Szerelmet és a remegést, a gyengédséget és elszántságot.

Örömteli dolgokkal telt el a nap. Ősédesapám gondolataiba mélyedve figyelte napnyugta előtt hogyan halad a Nap a látóhatár felé. Aztán énekelni kezdett.

Éneklését ősédesanyám titkolt lelkesedéssel fogadta. Akkor még nem értette, hogyan alakítottak a dalba szőtt szavak egy

új, rendkívüli képet. Egyre gyakrabban szeretett volna róla hallani és édesapám, mintha megérezte volna ősédesanyám óhaját, énekelt, egyre énekelt, egyre világosabban, tisztábban festve meg a képet. E kép láthatatlanul kezdett közöttük élni.

Egy reggel, amikor ősédesapám felébredt, nem találkozott a szerelme tekintetével, mint mindig korábban, de ezen nem csodálkozott. Nyugodtan felkelt és az erdőbe indult. Egy eldugott helyen rátalált a hallgatásba burkolózott ősédesanyámra.

Egyedül állt ott és a cédrus törzsének dőlt. Apám átölelte elcsendesült kedvesének vállát. Ősédesanyám nem emelte könnybe lábadt tekintetét szerelmére. Szerelmese ujjaival lágyan megérintette az ősédesanyám arcán éppen végiggördülő könnycseppet és gyengéden így szólt hozzá:

- Tudom. Róla gondolkodsz, szerelmesem. Rá gondolsz és ez nem a te hibád. Láthatatlan az általam létrehozott kép. Láthatatlan, de a képet jobban szereted, mint engem. Ez nem a te hibád, szerelmesem. Elmegyek. Most elmegyek az emberekhez. Megtudtam, hogyan születnek a gyönyörűséges képek. Erről fogok az embereknek mesélni. Amit én tudok, mások is képesek lesznek majd megérteni. A gyönyörűséges képek elvezetik az embereket az ősi, eredeti kertbe, az Édenkertbe. Az élő képek lényegénél nincs semmi erősebb a Világegyetemben. A kép még az irántam táplált szerelmedet is képes volt legyőzni. Én most már hatalmas képeket vagyok képes alkotni és a képek az embereket fogják szolgálni.

Ősédesanyám vállai remegtek és elcsukló hangon ezt suttogta:

- Miért? Te, szerelmesem, képet teremtettél, melyet szeretek. E kép láthatatlan. De te, a látható akarsz engem elhagyni. Gyermeünk már mocorog testemben. Mit mondjak majd neki az apjáról?

- A gyönyörű képek gyönyörűvé teszik a világot. A mi növekvő fiunk majd megalkotja magának az apja képét. Ha én a képhez, melyet fiunk képzel el, méltóvá tudok majd válni, akkor a fiam rám ismer. Ha elképzeléseihez nem leszek méltó, akkor félreállok, hogy ne gátoljam igyekezetét a gyönyörű, a Vágy felé.

Úgy ment el ősédesapám, hogy ősédesanyám nem értette meg. Az emberekhez ment egy hatalmas találmánnyal. A jövőben születendő fiai és leányai miatt ment el azzal a szándékkal, hogy a világot mindenki számára gyönyörűvé tegye.

A RENDKÍVÜLI ERŐ

Azokban az időkben a Földön élő emberi törzsek háborúskodtak egymással. Ezért minden egyes törzsben igyekeztek a lehető legtöbb harcost nevelni. A harcosok között azok felelőtleneknek számítottak, akik a föld műveléséhez, a verseléshez vonzódtak. Minden egyes törzsben voltak papok is. A papok igyekeztek az embereket megfélemlíteni. S mivel nem volt világos céljuk, mások ijesztgetése számukra kedvtelés volt. Hiúságát mindegyikük azzal táplálta, hogy elhitette magával, hogy ő Istentől valamiből többet kapott, mint mindenki más.

Ősédapámnak sikerült néhány törzsből összegyűjtenie a költőket, papokat. Összesen tizenkilencen voltak, tizenegy énekes-költő, hét pap és az ősédapám. Egy pusztá, lakatlan helyen gyűltek egybe.

A költők-énekesek szerényen üldögéltek, ám a papok öntelten, elkülönülve. Ősédapám így szólt hozzájuk:

– A törzsek között meg lehet szüntetni az öldöklést és háborúzást. Egyetlen országban fognak akkor majd a népek élni. Ebben az országban az uralkodó igazságos lesz és minden család megszabadul a háborúk nyomorától. Az emberek egymásnak segíteni fognak. Az emberi társadalom megtalálja útját az eredeti, Ősi Kertbe.

Ám kezdetben a papok kinevették apámat és ezt mondták neki: „Ugyan, ki akarná saját hatalmát önszántából másnak átadni? Ahhoz, hogy egyetlen törzsé tömörüljenek a törzsek mind, valakinek erősebbé kell válnia és le kell a többit győznie, te viszont azt akarod, hogy ne legyenek háborúk. Együgyű

az, amit mondasz. Minek hívtál ide bennünket, te esztelen vándor?”

A papok felálltak, hogy elmenjenek. Apám e szavakkal állította őket meg:

– Szükség van rátok bölcserekre és bölcsességetekre, hogy törvényt hozzatok az emberi társadalom számára. Én olyan erőt tudok kölcsönözni mindegyikőtöknek, melynek egyetlen emberi kéz által alkotott fegyver sem képes ellenállni. Ha a „Jóra” fogjátok azt használni, mindenki számára fontos cél elérésére, az Igazságért, segít majd eljutni a boldog kiúthoz. De ha az, aki ezt az erőt bírja, haszontalan, rossz irányban, az emberek ellen akarná azt felhasználni, akkor maga is elpusztul.

A rendkívüli erőről szóló hír megállította a papokat. A legidősebb pap fel is ajánlotta apámnak:

– Ha ismersz valamilyen rendkívüli erőt, beszélj nekünk róla! Ha pedig valós ez az erő, országokat képes építeni, velünk maradsz egy ilyen országban élni. Együtt fogjuk hozni a törvényt az emberi társadalom számára.

– Azért jöttem hozzátok, – válaszolta nekik apám – hogy erről a rendkívüli erőről beszéljek nektek, de még mielőtt beszélek róla, arra kérlek benneteket, nevezetek meg egy uralkodót mindazok közül, akiket ismertek. Egy olyat, aki jóságos, nem fukar, fősvény, aki szeretetben él családjával és háborúzásra nem gondol.

Egy idős pap azt válaszolta apámnak, hogy van egy vezér, amelyik minden ütközetet mellőz. Törzse kicsi, tagjai a harcosokat nem ünneplik, ezért a törzsben csak kevesen akadnak, akik harcosokká szeretnének válni. Hogy másokkal az összetűzéseket kikerüljék, arra kényszerülnek, hogy lakóhelyet változtassanak, vándoroljanak. Másoknak engedik át az életre alkalmas helyet és a nem teljesen megfelelő helyekre inkább maguk telepednek le. Ezt a vezért Egyiptomnak hívják.

– Az országát pedig Egyiptomnak fogják majd hívni – mondta apám. – Három dalt éneklek most nektek. Énekesek

- költők, énekeljétek ezeket az embereknek a különböző törzsekben! Ti, papok, pedig telepedjétek le Egyipt népei közé! Különböző helyekről fognak hozzátok családok érkezni, fogadjatok őket jószágos törvényekkel.

Apám három dalt énekelt el az egybegyűlteknél. Az egyikben megalkotta az igazságos uralkodó képét és Egyiptnek nevezte őt. A második kép az együtt élő boldog emberek képe volt. A harmadik pedig a szerető család képe, amelyben boldog gyermekek, apák és anyák egy rendkívüli országban élnek.

Mindhárom dalban egyszerű, mindenki számára korábban is ismert szavak voltak, de ezekből a szavakból olyan mondatok keletkeztek, hogy azok, akik hallották, lélegzetüket visszafojtva hallgatták. Apám hangjában a dal melódiája zengett. Ez a melódia hívogatott, csalogatott, magával ragadott és élő képeket hozott létre.

Ekkor Egyiptom országa még ugyan ténylegesen nem létezett, még nem öltött testet, templomai még nem épültek meg, de apám már előre látta, hogy minden anyaggá testesül, megvalósul majd, mint eredménye annak, amire az emberi gondolat és vágy, amikor egybeolvad, felszólít. Apám lelkesen énekelt tovább, mert felismerte azt a rendkívüli erőt, melyet a mi Hatalmas Teremtőnk mindenkinek odaajándékozott. Apám énekelt, mert bírta azt az erőt, mely az embert mindentől megkülönbözteti, minden fölött hatalmat ad neki, amely megengedi és az ember számára lehetővé teszi, hogy Isten Fiának és Teremtőnek nevezze magát.

Az énekes-költők az ihletettségtől sugározva ezt a három dalt énekelték szerte a törzsek között. Az embereket vonzották a gyönyörű képek és különböző helyekről indultak meg Egyipt törzse felé.

Nem egészen öt év alatt a kisebb egyiptomi törzsből egy ország született. Az összes többi törzs, mely korábban a többinél jelentősebbnek számított, egyszerűen széthullott. A szét hullás ellen pedig a háborúskodó vezérek semmit sem tehettek.

Hatalmuk meggyengült, eltűnt, valami legyőzte őket, de nem háború.

Ezek a vezetők megszokták, hogy az anyagban ütközzenek másokkal. Ezért nem tudták, hogy a képek, amelyek az ember lelkének kedvesek, amelyek megragadják a szívét, mindennél erősebbek, hatalmasabbak.

Ilyen kép előtt, sőt, egyetlen ilyen tiszta, őszinte kép előtt, melyet nem tett zavarossá az üzleties spekulációk követelményrendszere, a földi hadseregek tehetetlenek, legyenek lándzsákkal vagy más halált hozó fegyverekkel felfegyverkezve. Az ilyen kép legyőzi őket. Hadsereg e kép ellen nem tud erőt felvonultatni.

Egyiptom országa erősödött, növekedett. Vezetőjét a papok fáraónak nevezték el. A papok a templomokba, távol az emberi mulandóságtól vonultak vissza. Törvényeket hoztak és a fáraónak az volt a kötelessége, hogy e törvényeket betartsa. S e törvényeket minden egyszerű ember szíves-örömmel be is tartotta. Mindenki e kép szerint igyekezett vezetni életét.

Apám a főtemplomban a papok között élt. A papok tizenkilenc évig hallgatták őt. A tanok között a legkimagaslóbb tant, a képek létrehozását igyekeztek elsajátítani. Apám, a nemes szándék által vezérelve, egyre őszintebben próbálta azt magyarázni. Azt, hogy a papok megismerték-e az egész tant vagy annak csak egy részét, most nem tudom világosan megmondani, de értelmese sincs ezt kutatni.

Egyszer tizenkilenc év után a papok vezetője magához hívatta bizalmasait. A papok méltóságteljesen vonultak a főtemplomba, amelybe még a fáraónak sem volt belépése.

A főpap trónon ült és a többi pap tőle lejjebb foglalt helyet. Apám mosollyal az ajkán a többi pap között ült. Egészen magába mélyedt, hiszen egy újabb éneken dolgozott, mely talán egy új képet festett vagy lehet, hogy a régibt erősítette.

A főpap így szólt az egybegyűltekhöz:

- Nagy tudományt ismertünk meg. Ez a tudomány lehetővé teszi, hogy uraljuk az egész világot, ám azért, hogy hatal-

munk mindenek fölött örökké megmaradjon, e tudománynak még egy csipetnyi darabkáját sem lehet e falak mögé, azokon túlra juttatni. Saját nyelvet kell ezért kidolgoznunk és magunk között ezt a nyelvet fogjuk használni, hogy senki közülünk még véletlenül se tudja magát elszólni.

Sok-sok különböző nyelven íródott értekezést küldünk majd ez évszázadok folyamán szerteszét, hogy csodájára járjanak mind az emberek és azon gondolkodjanak, mi mindent magyarázunk mi. Sok-sok fura tant fogunk magyarázni és mindenféle felfedezést, hogy az egyszerű emberek és az uralkodók is egyre jobban eltávolodjanak attól, ami fontos. És azért is, hogy a jövődő bölcsei bölcs elmékedésekkel, tanokkal ejtse- nek ámulatba másokat, de úgy, hogy közben a legfontosabbtól maguk is eltávolodjanak és másokat is elvezessenek tőle.

- Így legyen! - hagyták jóvá a többiek egyetértően a főpap által mondottakat. Egyedül csak apám hallgatott.

A főpap így folytatta:

- Még egy kérdést kell haladéktalanul megoldanunk. A tizenkilenc év alatt megtanultuk, hogyan keletkeznek a képek. Most már bárki közülünk képes olyan képeket létrehozni, melyek meg tudják változtatni a világot, az országot lerombolni vagy megerősíteni, mégis marad egy rejtély. Meg tudja-e nekem valaki közületek mondani, hogy miért keletkezik erejét tekintve mindenki esetében másféle kép? És miért olyan hosszú ideig alkotjuk őket?

A papok hallgattak. A választ senki sem tudta.

A főpap kissé felemelt hangon folytatta és a pálcá, amelyet kezében tartott, a feszültségtől remegett, amikor mindenkihez így szólt:

- Van azonban közöttünk egy valaki, aki gyorsan tud képeket alkotni és az ő képeinek ereje legyőzhetetlen. Tizenkilenc évig tanított bennünket, de megmarad valami, ami tanítását befejezetlenné teszi. Most mindnyájunknak meg kell érténünk, hogy nem vagyunk egyformák. Nem számít, kinek milyen címe van. Tudja meg mindenki, hogy van körünkben valaki, aki lát-

hatatlanul, titokban képes mindenki más fölött uralkodni. Ő szabadon határozza meg a képek erejét, melyek képesek teremteni, fölemelni vagy megölni bárkit. Egyedül képes dönteni országok sorsa fölött. Én főpap vagyok, a hatalommal, amely nekem adatott, képes vagyok megváltoztatni az erők kölcsönös viszonyát. A szentély ajtaja, amelyben most ülünk, zárva van. Kintről a hűséges örök az én parancsom nélkül a kaput senki- nek sem nyitják ki.

A főpap felemelkedett trónjáról, lassú léptekkel, pálcájával kopogva a kőlapokon apám felé indult. A terem közepén hirtelen megállt és apámra nézve így szólt:

- Most két adott út közül egyet fogsz választani. Íme, az egyik. Mindenki előtt felfeded képeid erejének titkát, elmondod, hogyan és mi által teremtdnek és akkor majd második főpappá avatnak és elmenetelem után az első leszel. Minden ember meg fog előtted hajolni. De ha a titkot nem feded fel, akkor a második út nyílik meg előtted. Ez csupán ehhez az ajtóhoz vezet.

A főpap az ajtóra mutatott, amely a szentély terméből a toronyba nyílt, ahol kintről sem ablak, sem ajtó nem volt. Ebben a magas, sima falú toronyban, annak is a legtetején egy kis tér volt. Innen évente egyszer egy bizonyos előre meghatározott napon apám vagy egy másik pap énekelt az összesereglett népnek.

A főpap, amikor rámutatott az ajtóra, amely a toronyba vezetett, még hozzáfűzte:

- Belépsz ezen az ajtón és soha többé nem lépsz rajta ki. Parancsot adok, hogy az ajtót falazzák be s csak egy picit ablakot hagyjanak rajta, amelyen keresztül minden nap a minimális mennyiségű ételt fogod kapni. Amikor elérkezik az ideje, hogy az emberek a toronynál összegyűljenek, kilépsz hozzánk a torony tetejére. Kilépsz, de nem fogsz énekelni így alkotva képeket. Kilépsz, hogy lásson téged a nép és ne erősödjön benne a nyugtalanság, se rossz szöbeszéd ne keletkezzen eltűnésekről. Csak szóban üdvözölheted a népet. Ha mégis teremtdi éneket

merészelsz énekelni, már egyetlenegy énekért három napig nem kapsz sem ételt, sem vizet. Kettőért – hat napig sem ételt, sem vizet nem kapsz, s magad jelölöd ki a halálod. S most dönts el, a két út közül melyiket választod.

Apám nyugodtan felállt helyéről. Arcán nem volt sem félelem, sem szemrehányás, múló szomorúságáról csak egy ránc árulkodott a homlokán. Az egymás mellett sorban ülő papokhoz lépett és ahogy elhaladt előttük, mindegyikük szemébe nézett. Mind-egyik szempárban tudásszomjat látott. Tudás, de ugyanakkor ármánykodás is tükröződött minden szempárban. Apám oda-lépett a főpaphoz és mélyen a szemébe nézett. Szúrós, ármány-tól égő tekintetét a főpap nem fordította el, pálcáját a kövezethez ütötte és a dühtől szikrát szóró szemmel mondta apám szemébe:

– Dönts azonnal! A két út közül melyiket választod?

Apám félelem nélkül, nyugodtan így válaszolt:

– Talán, mert a sors így akarja, másfél utat választok.

– Hogy lehet másfél utat választani? – kiáltott fel a főpap. Hogy merészelsz kigúnyolni engem és mindenki mást is, aki most e nagy szentélyben van?!

Apám a toronyba vezető ajtóhoz ment, majd itt megfordult és mindenkinek így válaszolt.

– Kigúnyolni, megbántani titeket, higgyétek el, nem állt szándékomban. Akaratotok szerint örökre a toronyba lépek. Előtte azonban felfedem előttetek a titkot, úgy, ahogy erre képes vagyok, és ahogy tudom, de válaszom számomra nem nyitja meg a második utat. Hát ezért adódik, hogy másfél utat választok.

– Beszélj hát! Ne habozz! – zengett a helyükről felugráló papok hangja a szentély boltozata alatt – Hol a titok?

– A tojásban! – hangzott a nyugodt válasz.

– A tojásban? Milyen tojásban? Miről beszélsz? Magyarázd el! – kérték apámat az egybegyűltek és ő így válaszolt:

– A tyúk tojásából kiscsibe bújik ki. A kacska tojásából kiscsaka kél ki. A sas tojása a világnak sasfiókat ad. Belőletek is az születik meg, akiknek érzitek magatokat.

– Én érzem, hogy teremtő vagyok – kiáltott fel azonnal a főpap. – Mondd meg, hogyan lehet megteremteni a legerősebb képet?

– Nem mondtál igazat! – válaszolta apám a főpaphoz – Te magad sem hiszed el, amit mondasz.

– Honnan tudhatod te, hogy a hitnek mennyi ereje lakozik bennem?

– Az alkotó sosem kér. Az alkotó maga adni képes. Te kérsz és ez azt jelenti, hogy a kételkedés héjában vagy...

Apám a toronyba lépett s bezárult mögötte az ajtó. Majd a főpap parancsára a bejáratot befalazták. A parányi nyíláson keresztül egyszer naponta adtak apámnak ételt. Az étel szegényes volt és vizet sem adtak neki elegendőt. Majd ama nap előtt, amikor a népnek össze kellett sereglenie, hogy új énekeket és meséket hallgasson, apámnak három napig ételt nem adtak, csak vizet. Így parancsolta a főpap, megváltoztatva eredeti döntését. Így parancsolta, hogy apám legyengüljön és ne tudjon az egybegyűlteknek új, alkotó, teremtő éneket énekelni.

Amikor a torony előtt az emberek sokasága egybegyűlt, apám kilépett a torony tetején álló kicsiny térre. Vidáman tekintett a várakozó tömegre. Sorsáról egyetlen szót sem ejtett. Egyszerűen énekelni kezdett. Az ének örvendező hangon zengett, áradt s rendkívüli, különös képet alkotott. Az összesereglett nép a képet magába fogadta. Apám befejezte az egyik képet és rögtön egy másikba fogott.

A torony tetején álló énekes egész nap énekelt. Amikor a nap már a látóhatár felé közeledett, így szólt mindenkire: „Az új hajnallal új énekeket hallotok majd.” És az újonnan egybegyűlteknek apám újfent énekelt. A nép nem is sejtette, hogy a sötét fogságban élő énekes a papoktól már vizet sem kap.

Ahogy Anasztázia elbeszélését hallgattam távoli ősatyjáról, felmerült bennem a vágy, hogy legalább egy éneket halljak azok közül, amelyeket akkor ez az őse énekelt, ezért megkérdeztem:

– Anasztázia, ha te ilyen részletesen el tudod mesélni az ősszüleid életének minden történéseit, akkor biztosan el is

tudod énekelni ezeket az énekeket, ugye? Azt az éneket, amelyet a te ősédesapád a toronyban énekelt.

- Ezeket az énekeket én magam mindet hallom, de részletes fordítása lehetetlen. Nincsenek meg hozzá a megfelelő szavak. Sőt, sok szó mögött ma már másféle értelem is található. Ezen túl a vers ritmusát, ahogy az akkor zengett, nehéz a mai szavakkal visszaadni.

- Ó, de kár, úgy szerettem volna hallani ezeket az énekeket.

- Vlagyimir, meg fogod őket hallani. Fel fognak támadni.

- Hogyhogy fel fognak támadni? Hisz' te magad mondod, hogy fordításuk lehetetlen.

- Szó szerinti fordításuk lehetetlen. De lehet új énekeket is költeni. Újakat, de szellemük és értelmük szerint hasonlókat. Majd a bárdok költik most őket újjá. Az egyiket, az utolsót, amelyet akkor ősédesapám énekelt, már hallottad is.

- Én? Hallottam? Hol, mikor?

- Igen. Jegorevszkból küldte el neked egy bárd.

- Sokat küldött...

- Igen, sokat, de van közöttük egy, amely nagyon hasonlít arra az utolsóira...

- Hát ez hogy történhetett meg?

- Az időben folytonosság létezik.

- Miféle ének ez, amelyben ilyen szavak vannak?

- Most majd megérted. Mindent elmagyarázok lépésről lépésre.

HA MAJD AZ APÁK MEGÉRTIK...

Harmadnap, hajnalhasadtakor apám újra fölment a torony tetejére. Mosolygott, s nézte az emberek seregét. Szemei egyre fürkésztek a tömeget, valakit kerestek. A vándor énekesek hangszerüket a magasba emelve integettek, hogy üdvözöljék és a hangszerek húrjai a fellelkesült énekesek ujjai alatt megremegtek. Apám mosolygott rájuk s szemeivel még figyelmesebben pásztázta a tömeget. Szerette volna megpillantani fiát, mely szerelmesének született az erdőben tizenkilenc évvel ezelőtt. Egyszerre csak hirtelen a tömegeből egy fiatal, zengő hang ütötte meg fülét.

- Mondd, ó, nagy költő és énekes! Te ott a magasban mindenki fölött állsz. Én itt alul, lent állok, de miért érzem úgy, mintha hozzám tartozó lennél, mintha apám lennél?

Az emberek mind e párbeszéd tanúi lettek.

- Mondd, legény, hát te nem ismered apádat? - kérdezte az énekes a magas toronyból.

- Tizenkilenc éves vagyok, de még egyszer sem láttam apámat. Anyámmal egyedül élünk az erdőben. Apám elment tőlünk még mielőtt én megszülettem volna.

- Előbb mondd, legény, milyennek látod a világot magad körül?

- A világ gyönyörű, amikor hajnalodik és gyönyörű, amikor a Nap nyugovóra tér. A világ csodálatos és sokarcú, de az emberek rombolják a Föld szépségét s nyomorúságot okoznak egymásnak.

A magas toronyból a hang így válaszolt:

- Elment tőletek apád, lehet azért, mert a világ miatt szégyellte magát előtted, amelybe hoz téged. Elment az apád, hogy a világot számodra szebbé tegye.

- Apám hitte talán, hogy ő egyedül képes a világot megváltoztatni?

- Bekövetkezik a nap és az apák mind meg fogják érteni, hogy nevezetesen ők a felelősek a világért, amelyben gyermekeik élnek. Bekövetkezik a nap és mindenki tudatosítja azt, hogy mielőtt hőn szeretett gyermekét a világra hozná, feltétlen szükséges a világot boldoggá tennie. Neked is gondolkodnod kell a világról, amelyben gyermeked élni fog. Mondd csak, legény, mikor szül majd szíved választottja?

- Nincs nekem az erdőben szívem választottja. Az erdőben a világ gyönyörű, sok-sok barátom van ott, de nem ismerem azt, akinek kedve támadna engem az én világomba követni és én e világot elhagyni nem tudom.

- Ó, nem számít, mert bár nem látod még szíved gyönyörű választottját, van időd arra, hogy a világot eljövendő gyermeked számára legalább egy picit szebbé tedd.

- Erre fogok törekedni úgy, ahogy apám is erre törekedett.

- Nem vagy már siheder legényke. Ereidben fiatalember vére, jövendő költő és énekes vére folyik. A te gyönyörű világozról beszélj, mesélj az embereknek! Gyere, énekeljünk együtt! Énekeljünk együtt az eljövendő gyönyörű világról!

- Ki merjen énekelni, amikor a te hangod zeng, hatalmas költő és énekes?

- Hidd el nekem, fiatalember, te is tudsz így énekelni. Én majd eléneklek az első verset, te a másodikat. Csak rajta, hangsúlyozz bátrabban, költő!

Az apám a magas toronyból énekelt. Az összegyűlt emberek feje fölött örömujjongva a visszhang által felkapott szárnyaló hang e versszakot zengedezte:

Amikor fölébredek, a hajnal mosolyog rám...

A torony alatt álldogáló tömegeből erre válaszul egy tisztán zengő, még bátortalan hang így folytatta:

Amerre járok, a madarak énekelnek nekem...

Az apa versszaka után a fiú versszaka zengett tovább, más-kor a hangok egybeolvadtak és a zengő ének az örömről, örömtől szárnyalt:

*A mai nap véget sosem ér.
Egyre erősebben szeretek.*

Az immár felbátorodott fiatalember fellelkesülten így folytatta az éneket:

*Könnyű léptekkel a Nap útját járva
Lépek az Atya Kertjébe,
Az ösvényt látom, de lábam nem érzem,
A boldogság határtalan, végtelen.
Emlékszem, korábban ezt mind már láttam én:
Az eget, fákat, virágokat.
Csak tekintetem volt más, szomorú, sérelemmel telve.
De most bármerre nézek én, mindenhol Te vagy!
Minden ugyanaz, a csillagok, a madarak,
Csak én nézek s látok másként:
Szomorúság? Nem ismerem már!
Harag? Nincs bennem már!
Óh, emberek, benneteket úgy szeretlek én!*

Az énekes egyre halkabban énekelt és a toronyból korábban zengő hang elcsendesedett, majd elnémult. Az énekes a toronyban megingott, de állva maradt és egyre mosolygott az emberekre. Majd végig tudatosan érezte, hogyan erősödik egyre jobban az ő fia hangja! Az ő énekes fiának a hangja, aki a torony alatt állt.

Amikor az ének véget ért, az apa, aki fönt a toronyban a kis téren állt, búcsúzóul még integetett az embereknek. S hogy eltűnjön az emberek szeme elől, elbújjon, pár lépcsőfokkal lejjebb ereszkedett a lépcsőn, amely lefelé vezetett a toronyból. Egyre gyengülve, tudatát veszítve a végsőkig igyekezett hallását fokozni. Végül meg is hallotta, mert a szellő elhozta hozzá a szavakat, amelyeket fiának, a fiatal énekesnek egy szépséges fiatal lány suttogott heves tűzben égve: „Engedd meg nekem, engedd meg, ó legény..., hogy téged követve, veled, a te szépséges világodba léphessek...”

A torony kőlépcsőin, befalazva, eszméletét veszítve, ajkán mosollyal haldoklott az én ősédesapám. Ajkai utolsó lélegzetvételekor ezt suttogták: „Folytatódik a család! Boldog gyermekek között légy boldog, Kedvesem, Szerelmesem!” Szavait ősédesanyám a szívével hallotta meg. Aztán e két ősatyám énekének szavait a költők az évezredek folyamán újra és újra énekelték. E dal szavai és mondatai önnön magukat születték újra különböző országok költőiben, különböző korokban. Sok-sok nyelven hangzottak el. A szavak egyszerű igazságot hordoztak, követelményrendszereken keresztül hatoltak át. És lám, ma újra zengnek. Aki a strófákat megfejt, de nem ésszel, hanem szívével tudja értelmezni azokat, a bölcsességből sok mindent megért.

- És a többi éneknek, amelyet apád a toronyból énekelt, volt valamilyen értelme? Miért áldozta életét énekekért?

- Apám, Vlagyimir, az énekeiben sok képet hozott létre. Ezek később felépítették és sokáig őrizték az országot. Majd később a papok, az első papok utódai ezek segítségével rengeteg hitvallást hoztak létre és így ragadták magukhoz a hatalmat más országokban. Csak egyet nem tudtak a papok, amikor önös célra használták a képet. Nem tudták, hogyan lehet rávenni a képet arra, hogy az örökre és mindig őket szolgálja. A képek azoknál, akik igyekeztek azokat saját hiúságuknak és gőgjüknek alárendelni, erejüket vesztették. Aki...

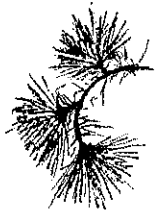
- Állj, állj, Anasztázia! Sehogy sem tudok megérteni valamit e képek körül.

- Bocsásd meg, Vlagyimir, a magyarázat érthetlenségét. Most ellazulok, összpontosítok, s megpróbálok a tudományok legfontosabbikáról fokozatosan, lépésről lépésre mindent elmesélni. Ezt a tudományt a képalkotás tudományának nevezik. Az ősi és jelenkori tudományok mind belőle indultak ki. A papok elemeire bontották azt, hogy a legfontosabbat mindörökre el tudják titkolni, hogy hatalmukat minden földi fölött mindörökre meg tudják őrizni s szájhagyományként adták át utódaiknak földalatti szentélyekben. Úgy igyekeztek a titkot megőrizni, hogy saját utódaiknak, a jelenkori papoknak már csak ezredrésze jutott e tudományból. De akkor, amikor minden még csak kezdődött, a papságnak sokkal jobban ment a dolga.

- És hogy kezdődött minden? Mindent mesélj el egészen a kezdettől fogva.

- Igen. Igen, természetesen. Valahogy ismét úgy felizgultam. Mindent fokozatosan, lépésről lépésre kell magyarázni. E tudomány létezésének a tudatosítása akkor kezdődött, amikor a toronyból zengtek az énekek.

AZ ÉLET ÖRÖMÉT DICSOÍTETTE

A mikor apám a magas toronyból énekelt, énekeiből képek születtek. A torony alatt állók között voltak költők, énekesek zenészek. Az akkori papok mind komolyan ültek az ott álldogáló emberek között. A papok legfőképpen attól féltek, hogy az énekekből ne szülessen olyan kép, amely elárulná őket s apám ne mondja el, hogy a papok őt a toronyban fogvatartják. De az énekes a befalazott toronyból csak a boldogságról énekelt. Az igazságos kormányzó képét alkotta meg, amellyel a nép boldogan élhet. A bölcs papok képét is megalkotta apám. Virágzó országot festett meg és boldog népet, amely az ilyen országban él. Senkit sem leplezett le, az élet örömét dicsőítette.

A papok, akik tizenkilenc évig ismerkedtek a képalkotás tudományával, bizonyára jobban értették, mint bárki más, hogy mit tesz az énekes. Fűrésztek az emberek arcát és látták, mily lelkesedés ült az emberek arcára. Fűrésztek, mennyire suttozták a költők ajkai a strófákat és az ének taktusára hogyan pengették csöndesen ujjakkal hangszereiket.

Apám két napig énekelt a magas toronyból. A papok fejükben azt számolgatták, hány évezredre építi meg egy ember mindenki szeme láttára a jövőt. Harmadnapra, hajnalban elhangzottak az utolsó ének szavai, amelyet apám együtt énekelt a fiával, majd visszahúzódott s az őket hallgató emberek szétszéledtek.

A főpap még hosszú ideig maradt ülve. Gondolataiba mélyedt a trónján és a körülötte szótlanul álló papok látták, hogyan borul ószebbe szemük láttára a főpap haja, szemöldöke,

hogy deresedik be. Aztán felállt és megparancsolta, hogy bontsák ki a toronyba nyíló befalazott ajtót.

A kövezen feküdt a költő élettelen teste. Két méterre tőle egy darabka kenyér – az erejét vesztette kéz már nem tudta elérni. A kéz és e kenyérdarabka között egy egérke futkosott és cincogott. Az egérke rimánkodva várta, mikor veszi már azt el a költő és osztozik meg vele, de maga nem nyúlt a kenyérhez. Várt és abban reménykedett, hogy a költő feléled. Az egérke meglátta a belépő embereket és ijedtében a falhoz ugrott, majd a szótlanul álló emberek lábaihoz futott. Két pici lángban égő szeme az emberi szemekbe próbált tekinteni. A belépő papok a kis egérkét a szürke kőlapokon nem vették észre. Ekkor az egérke újra gyorsan odafutott a pici kenyérdarabkához. A kis szürke egérke állhatatosan tovább cincogott és a pici kenyérdarabkát a filozófus, költő és énekes élettelen kezéhez húzta, toltá.

A papok apám testét nagy pompa közepette eltemették a földalatti szentélyben. Sírhelyét a padlózatot borító kőlap alatt úgy rendezték el, hogy senki se vegye észre. Apám sírja fölött a főpap ósz fejét meghajtva így szólt: „Senki közülünk nem mondhatja el magáról, hogy úgy ismerte a hatalmas képek teremtetését, mint te. De te nem haltál meg. Mi csak testedet hantoltuk el. A képek, amelyeket te hoztál létre, még évezredek múltán is körös-körül és a Föld fölött is élni fognak és bennük te is. A mi utódaink lelkükkel meg fogják őket érinteni. Lehet, hogy valaki az eljövendő időkben képes lesz megérteni a teremtés rendeltetését, milyenekké kell az embereknek válniuk. Nekünk erős tudományt kell létrehoznunk és titokban kell azt évezredekben át őriznünk, amíg valaki közülünk, vagy utódaink közül nem tudatosítja, hogy az embernek mire kell hatalmas erejét irányítania.”

A TITKOS TUDOMÁNY

A papok titkos tudományt hoztak létre. Tudományuk a képalkotás tudománya nevet viselte és minden más tudomány belőle született. Annak érdekében, hogy a legfőbbet eltitkolják, az egész képalkotás tudományát felosztották és más papokat is rávettek, hogy mindenféle más irányban gondolkodjanak. Így jött később létre az asztronómia, a matematika, de a fizika is és temérdek más tudományág. Ide tartoztak a titkos, okkult tudományok is. Mindezt csak azért rendezték így el, hogy a részekre való szabdaltság miatt, a részekért való lelkesültség miatt senki se tudjon eljutni a fő tan teljességéhez.

- De hát mi az a fő tan? Miféle tudomány ez és mi a lényege ennek a képalkotás tudományának, ahogy te mondd?

- E tudomány lehetővé teszi, hogy az emberi gondolat felgyorsuljon és az ember képekben gondolkodjék, egyszerre fogja át, ölelje föl az egész kozmoszt, ugyanakkor be tudjon hatolni a mikrovilágba is, láthatatlan, ám élő képet - szubsztanciákat hozzon létre és ezek segítségével hatalmas emberi társadalmakat tudjon irányítani. Rengeteg vallást sikerült e tudomány segítségével létrehozni. Az, aki csak egy picit is megismerte, elképesztő hatalommal rendelkezett, országokat tudott leigázni, uralkodókat tudott trónjukról levetni.

- De hát hogy lehetséges az, hogy egyetlen ember képes volt országokat leigázni?

- Igen, képes volt. És ennek egyszerű a módja.

- Van erre legalább egyetlenegy ismeretes példa a mai történelemben?

- Van.

- Beszélj róla! Én nem emlékszem, hogy valami hasonló valaha is lett volna.

- Ugyan, minek időt vesztegetni azzal, hogy erről beszéljünk. Ha visszatérsz, olvasd el, mi történt Rámával, Krisnával, Mózes-sel. Meglátod a papok alkotásait, akik a titkos képalkotás tudományát részben ismerték.

- Jó, rendben, majd olvasok tetteikről, de hogy értsem meg e tudomány lényegét? Nekem a lényegét próbáld elmagyarázni, mire jók a képek és hogyan lehetett azt megtanulni.

- Úgy, hogy képekben tanítottak gondolkodni - erről beszéltem neked.

- Igen, beszéltél, csak nem értettem, milyen például a matematikának vagy a fizikának a kapcsolata ezzel a tudománnyal?

- Aki e tudomány birtokában van, annak nincs szüksége képleteket, egyenleteket írnia, különböző modelleket rajzolni és felállítani. Az ilyen ember gondolataival képes behatolni az anyagba, az atomba és a magot is meghasítani. Mindez azonban csak egyszerű gyakorlat ahhoz, hogy az ember megismerje, hogyan lehet az emberek sorsát és különböző országok népeit irányítani.

- Mit nem mondasz? Ilyesmiről én sehol sem olvastam!

- A Bibliában sem? Az Ószövetségben van erre egy példa, amikor a papok egymás között abban versengenek, hogy ki alkot erősebb képet. Mózes, a pap, avagy a fáraó felsőbb papjai. Mózes mindenki előtt a földre vetette botját és kígyóvá változtatta. Majd a papok, akik a fáraó oldalán voltak, ezt megismételték. Ezután a kígyó, melyet Mózes hozott létre, lenyelte a többi kígyót.

- Hát akkor mindez igaz volt?

- Igen.

- Én meg azt gondoltam, hogy valamiféle kitaláció vagy valamilyen képletes dolog.

- Nem kitaláció, Vlagyimir, minden pontosan úgy történt, ahogy a versengést az Ószövetség elmeséli.

- De minek kellett nekik egymás előtt így versengeniük?

- Azért, hogy megmutassák, ki képes erősebb képet alkotni, mely le tudja a másik, az ellenfél képeit győzni. Mózes bemutatta, hogy ő mindenkinél erősebb. Ezután értelmetlen volt harcolni ellene. Teljesíteni kellett kéréseit és nem harcolni ellene. De a fáraó nem hallgatott a papokra és megpróbálta megállítani az izraelitákat, akik Mózes és az általa létrehozott kép vezetése alatt indultak útnak. A katonák azonban képtelenek voltak megállítani azt a népet, amelyben az erősebb kép élt. Majd elolvasható, hogyan győzött le Izrael népe többször is más népeket, hogyan foglalt el városokat. Hogyan hozta létre saját vallását és országát. Kihuny a fáraók dicsősége. De amíg Egyiptom papjai a nagy képek alkotásában még erősebbek voltak, amikor még előre láthatták, hogy milyen történéseket, folyamatokat hoz létre az alkotó kép, a papok által kormányzott Egyiptom virágzott.

Az összes ország közül, amelyek a Földön végbement utolsó katasztrófa után keletkeztek, Egyiptom virágzott leghosszabb ideig.

- Állj csak meg, Anasztázia! Mindenki tudja, hogy Egyiptomban a fáraók uralkodtak. A piramisok - sírhelyeik mind a mai napig léteznek.

- A kívülre megnyilvánuló végrehajtó hatalom szerepe a fáraókra hárult, de a fáraó fő szerepe az volt, hogy saját személye által megtestesítse a bölcs uralkodó képét. A fontos döntéseket nem a fáraó hozta. Amikor a fáraók megpróbálták teljesen magukhoz ragadni a hatalmat, akkor az ország hirtelen meggyengült. Mindegyik fáraót az uralkodásra mindenekelőtt a papok szentelték fel. A fáraó gyermekkorától a papoknál tanult, igyekezett megismerni a képalkotás tudományát. Csak miután elsajátította ennek alapjait, kaphatott kinevezést az uralkodásra.

A akkori Egyiptom hatalmi struktúráját manapság így lehet leírni: a csúcson a titkos papok álltak, majd őket a papok követték, akik tanítással foglalkoztak és az igazságszolgáltatást

végezték. Külsőleg az ország fölötti ellenőrzést az egész papság rendjeinek képviselőiből álló tanács testesítette meg és a fáraó az e tanács által hozott törvények és rendeletek szerint kormányzott. A közösségek vezetői nem csekély végrehajtó hatalommal rendelkeztek, úgymond függetlenek voltak. Nagyjából úgy volt minden, mint ma. Sok országban van államelnök és kormány, mint a végrehajtó hatalom. A parlament úgy, mint a papok a múltban, törvényeket hoz.

Csak annyi a különbség, hogy az államelnöknek egyetlen országban sincs lehetősége arra, hogy a papoknál tanuljon, ahogy a fáraóknak megvolt. A jelen törvényhozói vagy papjai a tanácsban - dumában vagy kongresszusban - ülésnek. Nincs jelentősége, milyen névvel illetjük őket, de annak azonban van jelentősége, hogy nekik sincs hol tanulniuk, mielőtt egy hatályos törvényt kiadnak. Hol tanulják a törvényhozók a bölcseséget, amikor a képalkotás tudományát titokban, hét lakat alatt őrzik? Hát ezért van az, hogy sok országban annyi a káosz.

- Ezzel azt akarod mondani, Anasztázia, hogy ha alapul egy ország vezetéséhez olyan rendszert vennénk, mint amilyen az ókori Egyiptomban volt, akkor minden jobb lenne?

- A hatalom felépítése jóformán semmit sem tud változtatni. Ennél fontosabb az, ami mögötte áll. Ha viszont az egyiptomi hatalmi rendszer felépítéséről kellene beszélnünk, akkor azt is el kell mondani, hogy Egyiptomban nem a fáraók és nem is a papok uralkodtak.

- Akkor ki?

- Az ókori Egyiptomban képek uralkodtak. E képeknek vetették magukat alá a papok is, de a fáraók is. A néhány papból álló titkos tanács az ókor képalkotó tudományából átvette a fáraó képét, mely az igazságos uralkodót ábrázolta. Alapul egy olyan képet vettek, amilyennek az uralkodó számukra abban az időben mutatkozott. Ez a titkos tanács hosszú ideig tanakodott arról, hogy milyen legyen az uralkodó viselkedése, külső megjelenése és a fáraó életmódja is. Majd ezután egy kiválasztott papot tanítottak, hogy megfeleljen e képnek.

Az uralkodói rendek jelöltjeiből igyekeztek kiválasztani a legmegfelelőbbet. Ha azonban e feladatra az uralkodói családból jellembe senki sem felelt meg, akkor a papok saját soraikból bármelyik papot választhatták és ezt a papot fáraóvá emelheték. A pap-fáraónak az volt a kötelessége, hogy mindenki előtt mindig és mindenben megfeleljen a megalkotott képnek, mindenekelőtt akkor, amikor a nép körében mutatkozott. Majd az emberek mind maguk fölött érezték a láthatatlan képet és úgy cselekedtek, ahogy azt megértették. Amikor a nép elhiszi a képet, amikor az a többség kedvére van, mindenki szívesen fogja követni és a társadalomnak sincs szüksége hatalmas ellenőrző csinovnyik apparátust létrehozni. Az ilyen ország erősödik, virágzik.

- Ha ez így lenne, akkor ma az államok nem lennének megképek nélkül. De megvannak, élnek és virágoznak. Amerika, Németország. Még a mi Szovjetuniónk is hatalmas ország volt egészen a peresztrojka idejéig.

- Kép nélkül, Vlagyimir, az államok ma sem tudnak megenni. Csak ma más országokkal összehasonlítva azok az országok virágoznak, fejlődnek a legjobban, amelyekben a többség számára legelfogadhatóbb kép uralkodik.

- Ki hoz ma létre ilyen képeket? Hiszen ma már nincsenek is papok.

- Papok vannak ma is, csak másképpen hívják őket és egyre kevesebbet tudnak a képalkotás tudományáról. A mai papok képtelenek hosszú távú és pártatlan számításokat végezni. Képtelenek felállítani a célt és megalkotni hozzá egy méltó képet, mely célba tudna vezetni az országot.

- Miről beszélsz, Anasztázia? Milyen papok, ugyan miféle képek voltak a mi Szovjetuniónkban? Mindenki fölött a bolsevikok uralkodtak. Az ország élén előbb Lenin, majd később Sztálin állt. Utánuk pedig más első titkárok. Nekik politbürojuk volt. A vallásokat akkor majdnem teljesen felszámolták, a templomokat lebontották, te meg itt papokról beszélsz.

- Vlagyimir, nézz magad körül figyelmesebben! Mi volt azelőtt, hogy a Szovjetunióknak nevezett állam létrejött?

- Hogyhogy mi volt? Mindenki tudja. Cárizmus volt. Ezután megtörtént a forradalom, mi pedig a szocializmus útjára léptünk, a kommunizmust igyekeztük felépíteni.

- Azelőtt, hogy megtörtént a forradalom, a nép között erőteljesen terjesztették az igazságos, boldog és újrendszerű ország képét, a régi rendszert pedig leleplezték. Hiszen előbb az új ország képét alakították ki. A nép körében létrejött az új, mindenki számára jószágosabb vezető képe is és annak a képe, hogy az új államban mindenki boldogan fog majd élni. Nos, ezek a képek vezették, buzdították az embereket arra, hogy megütközzenek azokkal, akik még hűen ragaszkodtak a régi képekhez. A forradalom, majd később a polgárháború is, amelyek temérdek embert vonzottak magukba, voltaképpen két képnek az ütközése volt.

- Igaz, ebben az egészben valami azért lehet. Csakhogy Lenin, Sztálin nem képek. Ők - mindenki tudja - egyszerűen emberek, az ország vezetői voltak.

- Neveket említesz, mert azt gondolod, hogy mögöttük csak hús-vér emberek álltak. De a valóságban... Lehet, Vlagyimir, hogy ha majd te magad elgondolkodsz rajta, meg fogod érteni, hogy mindez távolról sincs így.

- Hogyhogy nincs így? Hiszen mondom, nem? Mindenki tudja: Sztálin ember volt.

- Rendben. Akkor mondd meg nekem, Vlagyimir, milyen ember volt Sztálin?

- Milyen? Milyen...? Hát kezdetben mindenki úgy gondolta, hogy jó, igazságos. Szerette a gyerekeket. A fényképeken és a festményeken is egy kislánnyal a karján ábrázolták. A háborúban sok katona indult a csatába, azzal, hogy ezt kiáltotta: „A hazáért, Sztálinért!” Mindenki sírt, amikor meghalt. Nekem az édesanyám mesélte, hogy amikor Sztálin meghalt, a falvak, városok szerte az országban mind sírtak. Még a Mauzóleumba is elhelyezték Lenin mellé.

- Ez azt jelenti, hogy sokan szerették és az emberek az ellenséggel vívott halálos csatába is az ő nevével az ajkukon mentek? Verseket írtak hozzá, de aztán később, mi történt? Ma mit mondanak róla az emberek?

- Most azt gondolják, hogy gyilkos, vérszomjas zsarnok volt. Rengeteg embert hagyott elrohadni a börtönökben. A Mauzóleumból is kihozták a testét, földbe ásták el, a neki emelt emlékműveket is mind ledöntötték és megsemmisítették még a könyveket is, amelyeket valaha írt...

- Érted most már? Két kép állt előtted össze. Két kép, holott mint ember csak egyetlenegy volt.

- Egyetlen.

- Meg tudnád most nekem mondani, milyen is volt Sztálin?

- Voltaképpen nem tudom... Te el tudod nekem mondani?

- Sztálin nem felelt meg sem az egyik képnek, sem pedig a másiknak. Ebben rejlett az ország tragédiája. Minden országban mindig tragédiák játszódtak le, amikor az ország vezetője jelentős mértékben nem felelt meg a róla alkotott képnek, innen indultak ki mind a lázadások. Az emberek a lázadásokban a képek miatt ütköztek egymással. Még nemrég az emberek a kommunizmus képe felé igyekeztek, de a kommunizmus képe meggyengült. Most tehát te mi felé törekszel és az országban élők mind mi felé törekszenek?

- Mi most építjük a... Hát, lehet, hogy a kapitalizmust, vagy még valami egyebet, vagyis hát arra törekszünk, hogy úgy éljünk, ahogy az emberek a fejlett országokban - Amerikában, Németországban élnek. Hát, úgy általában, hogy demokrácia legyen nálunk is úgy, mint ott náluk, nagy bőségben éljünk.

- Most tehát nálatok az ország és az igazságos vezető képe azonosul azzal a képpel, amely azoké az országoké, amelyeket megneveztl.

- Jó, legyen akkor azoknak az országoknak a képeivel.

- Ez azonban azt jelenti, hogy a papok tudása abban az országban, ahol te laksz, teljesen elszegényesedett. Nincs tudá-

suk. Nincs bennük erő ahhoz, hogy olyan tisztességes képet teremtsenek, amely képes lenne az embereket saját útjukon vezetni. Az évezredek folyamán - ezt bizonyítja a történelem - az ilyen helyzetben az országok általában mind elhaltak.

- De mi rossz van abban, ha mind úgy fogunk élni, mint például Amerikában, vagy Németországban?

- Vlagyimir, nézd csak meg figyelmesebben te magad, mennyi gond van ezekben az országokban, amelyeket te hoztál fel példaként. Te magad adj választ a kérdésre, hogy ugyan mire kell nekik a hatalmas rendőrség és a temérdek kórház? Miért egyre gyakoribb az öngyilkosság? Hová mennek az emberek pihenni a gazdag városokból és ezekből a nagy országokból? Egyre nagyobb mennyiségű állami tisztviselő szükségeltetik ahhoz, hogy megfigyeljék a társadalmat. Mindez arról tanúskodik, hogy az ő képeik is gyengülnek.

- Ugyan mi történik akkor, ha mi az ő gyengülő képeik felé törekszünk?

- Az történik, hogy bár nem hosszú időre, de meghosszabbítjátok a képek életét. Amikor a vezetőitek az országban, ahol élsz, megsemmisítették a képeket, új képet nem hoztak létre. Egy olyan kép ragadott magával mindenkit, amely egy másik országban él. Ha mindenki behódol e képnek, akkor az országod - az az ország, amely elveszíti saját képét - megszűnik létezni.

- Ki képes ilyen képet manapság létrehozni? Manapság már nincsenek papok.

- Manapság is vannak emberek, akik csakis azzal foglalkoznak, hogy képeket alkossanak, mérlegeljék, számításokat végezzenek a képek abbéli képességét, hogy mennyire tudják az embereket magukkal ragadni és gyakran előfordul, hogy számításaik helytállóak.

- Hát én pedig ilyenekről egyáltalán nem hallottam. Vagy mindez hét lakat alatt őrzött titok?

- Te is úgy, mint rengeteg más ember, minden nap érintkezésbe kerülsz ilyen folyamatokkal.

- Ugyan hol, mikor?

- Vlagyimir, idézd csak fel magadban azt, amikor új képviselők választására kerül sor az országban, vagy amikor néhány jelentkező közül egyetlen vezetőt kell választanotok - az illet most államelnöknek nevezitek - és mindenkinek bemutatják ezek képeit. Ezt a képet éppen az olyan emberek formázzák meg, akik a képek alkotását úgy űzik, mint hivatásukat. A választásokon néhány ilyen jelölt indul. Aztán az győz, akinek a képe a többség számára a legelfogadhatóbbra sikeredik.

- Mi az, hogy akiknek a képe? Hiszen mindegyikük reális, élő ember. A gyűléseken választóik előtt ők maguk lépnek fel és a tévében is ők maguk szerepelnek.

- Természetesen, ők maguk, csak mindig mások adnak nekik tanácsot, hol, hogyan kell viselkedniük, mit kell mondanuk, hogy megfeleljenek a sokak számára elfogadható képnek. A jelöltek gyakran meg is fogadják a tanácsot. Még mindenféle reklámot is csinálnak neki, s azon vannak, hogy a jelölt képét egy mindenki számára jobb étellel kössék össze.

- Igen, reklámot, azt csinálnak. De akkor sem értem teljesen, hogy mi a fontosabb? Maga az ember, aki képviselővé vagy államelnökké akarja magát választatni, vagy a kép, amelyről te beszélsz?

- Természetesen az ember mindig fontosabb, de te, amikor szavazol, ezzel az emberrel nem találkozol, nem ismered pontosan, nem tudod, milyen és éppen ezért egy képre szavazol, melyet eléd vetítenek.

- De azért mindegyik jelöltnek van még egy programja is és az emberek a programra szavaznak.

- Mily gyakran teljesítik az ilyen programokat?

- Hát a választási programokat nem mindig teljesítik és lehet, hogy teljes egészében soha, mert a teljesítésüket mások saját programjaikkal megakadályozzák.

- Nos, mindig az történik, hogy rengeteg kép keletkezik, de nincs meg közöttük a teljes összhang. Nincs egyetlen kép, amely mindenkit magával tudna ragadni és eljuttatni a célba.

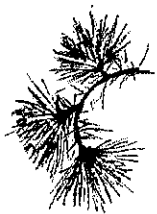
Nincs kép, vagyis nincs lelkesedés, ihletettség, az út nem világos, az élet tiszavirág életű pillanatokból áll, kaotikus.

- Akkor viszont ki tud ilyen képet teremteni? Bölcs papok manapság, ugye, nincsenek. A képalkotás tudományáról is, amit a te ősapád tanított a papoknak, most hallok tőled először.

- Már nem kell sokat várni és lesz az országnak erős képe. Ez a kép legyőz minden háborút és az emberi vágyak gyönyörű valósággá változnak az országban, ahol laksz, majd ezután az egész Földön is.

A GENETIKAI KÓD

Anasztázia elragadtatással, hol örömmel, hol szomorkásan beszélt arról, hogy mi volt valamikor a Földön. Volt, amit el tudtam hinni. Volt, amit nem igazán. Miután visszatértem tőle, szerettem volna tudni arról, hogy az ember valóban képes-e arra, hogy agyában olyan eseményekről tároljon információkat, melyek nem csupán arról szólnak, ami a születése pillanatától fogva történt, hanem ősei születésének a pillanatától, sőt ezen túl az első ember teremtésének a pillanatától fogva. Nem egyszer gyűltek össze szakemberek és tudósok, hogy erről a kérdéstről beszélgessenek. Az alábbi részletek egy kerekasztal-találkozón hangzottak el e témáról:

„... Sokak számára rendkívülinek számíthat az állítás, hogy az ember által használt tárgyak információt őriznek meg róla. Ha azonban egy magnetofonkazettán felvételt mutatunk egy olyan embernek, aki életében még sosem látott magnetofont, soha sem hallott az általa kínált lehetőségekről és elmondjuk neki, hogy a kazettán az ő hangja, beszéde van rögzítve és ezt bármikor vissza tudja hallgatni, esetleg tíz év múltán is, az ilyen ember ezt nem fogja elhinni. Azt fogja gondolni, hogy az a valaki, aki ilyet ad neki, csaló. Számunkra azonban a hangrögzítés és a hangvisszaadás ténye teljesen természetes jelenség. Azt akarom mondani, hogy valami, ami számunkra rendkívülinek tűnik, mások számára lehet teljesen egyszerű és természetes dolog.”

„Ha azt a tényt vesszük alapul, hogy az ember mind a mai napig még nem talált föl semmit, ami valószínűbb és tökéle-

tebb lenne, mint amit a Természet talált fel, akkor Anasztázia sugarát, amelynek segítségével Anasztázia a távolba képes látni, alátámasztja a rádiótelefon és a televízió létezése. Ezen túl, nekem úgy tűnik, hogy azok a természetes jelenségek, amelyeket Anasztázia használ, tökéletesebb megnyilvánulásai annak, amit mi találunk fel művi úton, mondjuk például a televízió vagy a rádiótelefon.”

„Az egyik ember agya alig tud másfél évnél idősebb eseményeket elraktározni. A másik ember viszont agyában gyermekora eseményeit is őrzi és tud róluk mesélni. De nem tűnik nekem úgy, hogy ezek a tények képviselnék az emberi agy lehetőségeinek a csúcát.”

„Gondolom, hogy a tudósok közül nem sokan fogják tagadni, hogy az ember genetikai kódja már évmilliókon át őrzi magában a még kezdetben belé elhelyezett információt. Lehetséges az adalékos, úgynevezett mellékinformációk összegyűjtése az ember adott élete alatt és azok átadása a következő nemzedékeknek is. A mindenki számára ismeretes kifejezés „ez örökletes”, „ez öröklődő” éppen erről tanúskodik. Anasztázia képességei képeket megjeleníteni olyan dolgokról, amelyeket az emberiség évmilliókkal vagy évmilliárdokkal ezelőtt élt meg, elméletileg valóságok és megmagyarázhatóak. Ezen túl, ezek a képek annál pontosabbak lehetnek, minél távolabbra haladunk az időben. Anasztázia memóriája, gondolom, nem különbözik sok más ember memóriájától. Pontosabban fogalmaznánk, ha azt mondanánk, hogy azokból az információkból, amelyek az ő genetikai kódjában vannak, benne sincs több, mint bárki másban. A különbség abban van, hogy Anasztáziának képessége van ezeket az információkat „elővenni” és teljes mértékben fel is használni, míg mi csak részlegesen.”

A szakemberek ilyen és egyéb állításai valahogy meggyőztek engem arról, hogy Anasztázia igazat mondhat a múlttól.

Különösen megtetszett nekem a magnetofonszalagról való példa. A kerekasztal-beszélgetésre jelentkezett tudósok azonban mégsem tudták nekem eddig megmagyarázni azt a jelenséget, hogy hogyan tud Anasztázia nem csupán a földi civilizációról szóló információkkal rendelkezni, hanem más világok és galaxisok civilizációiról is. Ráadásul nemcsak beszél róluk, de úgy tűnik nekem, még hatást is gyakorol rájuk. Megpróbállok elmagyarázni mindent részletesen, lépésről-lépésre. Lehet, hogy valakinek akár csak elméleti szinten is, mégis sikerülhet megmagyaráznia Anasztázia e képességeit. Talán valaki segíthet megértenünk, hogy ezekkel a képességekkel más emberek is rendelkezhetnek-e, vagy sem. Maga Anasztázia megpróbálta megmagyarázni, hogy minek köszönhetően rendelkezik ő ilyen képességekkel, csak az ő magyarázatai nem voltak számomra teljesen érthetőek.

Ennek ellenére megpróbálom részletesen, lépésről-lépésre leírni a következő helyzetet:

HOVÁ TÁVOZUNK ÁLMUNKBAN?

Néhányszor, amikor Anasztázia a földi civilizációról mesélt, arról is szó esett, hogy a Világegyetem más galaxisaiban, más bolygókon is van élet. Ez engem annyira megragadott, hogy amikor az emberiség múltjáról szóló elbeszélését hallgattam, magam is elgondolkodtam azon, hogy más bolygókon hogyan jött létre élet.

Anasztázia valószínűleg látta, hogy elbeszélése iránti figyelmem csökkent, ezért elhallgatott. Én is hallgattam, mert azon gondoltam, miként tudnám őt rávenni arra, hogy részletesebben és pontosabban beszéljen nekem a földön kívüli civilizációkról. Lehet, hogy a legjobb lenne egyenesen megkérni rá, de mindig úgy elkeseredik, amikor nem tudja megmagyarázni, hogy miért tud ő olyasvalamit, ami mások számára ismeretlen. Még az a vágya is, hogy rendkívüli képességeivel ne tűnjön ki a többi ember közül, azt veti fel bennem, hogy ez sem engedi, hogy lehetősége legyen mindenről beszélni. Megfigyeltem, hogy szégyelli, hogy nem tudja megmagyarázni bizonyos jelenségek mechanizmusát. Ez történt akkor is, amikor egyenesen megkértem:

- Mondd, Anasztázia, tudod te magad teleportálni a térben? Hát tudod, egyik helyről a másikra vinni testedet?

- Miért kérdezed, Vlagyimir?

- Előbb válaszolj konkrétan, tudod, vagy nem tudod?

- Vlagyimir, ilyen képessége minden embernek van, de nem vagyok róla meggyőződve, hogy meg tudom-e neked magyarázni e folyamat természetes voltát. Megint eltávolodsz tőlem,

azt fogod gondolni, hogy boszorkány vagyok. Kellemetlen lesz számodra velem lenned.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy tudod?

- Igen, azt - válaszolta Anasztázia csendesebben és lesütötte szemét.

- Akkor mutasd be! Mutasd meg, hogy megy ez végbe!

- Talán jobb lenne, ha előbb megpróbálnám megmagyarázni...

- Nem, Anasztázia, előbb mutasd meg! Mindig érdekesebb nézni, mint hallgatni róla. Majd később megmagyarázod.

Anasztázia távolba révedt tekintettel felállt, lehunyta szemét. Picit megfeszült, majd eltűnt. Egészen megrémülten néztem körül. Még a helyet is megtapogattam, ahol az előbb állt. Ott csak a fű volt egy picit letaposva, de Anasztázia nem volt sehol. A tó túlsó partján láttam meg. Néztem rá és hallgattam. Anasztázia elkiáltotta magát.

- Ússzak át hozzád, vagy tűnjek el újra...?

- Újra - válaszoltam és még pislogni sem pislogtam, nehogy lemaradjak valamiről. Néztem Anasztázia alakját, ahogy a kis tó másik partján állt. Egyszer csak eltűnt. Még füst sem maradt ott utána, ahol állt. Pislogás nélkül bámultam tovább.

- Itt vagyok, Vlagyimir! - hallottam szinte azonnal Anasztázia hangját. Ismét egy méterre állt mellettem. Egy picit elhúzódtam tőle, leültem a fűbe, igyekeztem nem kimutatni, mennyire meg vagyok lepve, vagy mennyire izgatott vagyok. Magam sem tudom miért, arra gondoltam, hogy talán felöltik benne, hogy eltüntesse a testemet és nem fogja tudni azt összerakni.

- A testét teljes mértékben, atomjaira bontani csak annak tulajdonosa tudja. Ez csak az ember számára lehetséges, Vlagyimir - szólt elsőként Anasztázia.

Világos volt számomra, hogy most rögtön nekilát magyarázni, hogy ő ember, és hogy az időt ne vesztesse, ezt mondtam:

- Értem én, hogy az embernek. De nem is akármilyen embernek.

- Igen nem akármilyennek. Fontos, hogy...

- Tudom én, mit akarsz mondani: „Fontos, hogy tiszta szándékai legyenek.”

- Igen. Fontosak a szándékai és még az is, hogy gyorsan és képszerűen gondolkodjon, részletesen és konkrétan tudja magát elképzelni, a testét és fontos a vágya, legyen erős akarata, hite önmagában...

- Ne magyarázz, Anasztázia! Ne törd magad fölöslegesen! Inkább mondd meg, hogy bármilyen helyre el tudod-e juttatni a testedet?

- Igen, bármilyen helyre, de ezt ritkán teszem. Nagyon veszélyes bármilyen helyre, de erre szükség sincs. Minek hordozni a testet valahová? Másképpen is lehet...

- Miért veszélyes?

- Szükséges nagyon pontosan elképzelni azt a helyet, ahová át akarod helyezni testedet.

- És ha nem tudod részletesen elképzelni, mi történhet?

- Meghalhat.

- Mitől?

- Például a tenger fenekére szeretnéd áthelyezni a testedet, de a víz nyomása szétnyomja azt, vagy megfűlsz. A városban egy arra haladó autó elé az útra eshet, az autó elüti testedet és megnyomorítja.

- El tudná az ember juttatni testét egy másik bolygóra is?

- A távolságnak ebben egyáltalán nincs szerepe. A tested arra a helyre helyezkedik át, amelyet gondolatod mutat neki. Hiszen előbb a gondolat jelenik meg az óhajtott helyen. A gondolat alakítja, gyűjti újra egybe a térben korábban szétszórt testet.

- Mire kell az embernek közben gondolnia, hogy saját testét szét tudja szórni?

- El kell a teste teljes anyagát képzelnie egészen a legkisebb atomjáig, annak magjáig, látnia kell, hogy a magban a részecskék milyen látszólagos kaotikus mozgást hoznak létre és gondolatban a térben kell azokat szétszórni. Majd az előző folyamatot visszafelé haladva újra meg kell ismételnie. A szétszórt

részecskéket összeszedve létre kell hoznia a magban a látszólagos kaotikus mozgást, közben azonban mindezt ugyanolyan pontosan kell végezni, ahogyan az eredetileg volt. Az egész nagyon egyszerű. Olyan ez, mint a gyermekek építőkockái.

- De megtörténhet, hogy a másik bolygón nem lesz légzésre alkalmas légkör?

- Hiszen éppen ezt mondom, nem? Veszélyes bárhová meg gondolatlanul átvinni a testet. Fontos sok mindent jó előre látni.

- Vagyis egy másik bolygóra ez lehetetlen?!

- Lehetséges! A testet körülvevő légkör egy részét szintén lehetséges átvinni és a test egy bizonyos ideig ebben az átvitt légkörben él majd. De szükség nélkül jobb a testet inkább békén hagyni. Az esetek többségében elég az ember sugarával távolról megnézni a körülményeket, vagy csak az ember másik, nem materiális „Énjét” átvinni.

- Hihetetlen! Nehéz elhinni, hogy ezt valamikor bárki is meg tudná tenni.

- Ugyan miért ne tudná ezt „valamikor” megtenni? Az ember másik „Énje” már most is szabadon át tud helyezkedni és át is helyezkedik. Csakhogy az emberek nem ruházzák fel semmilyen feladattal. Nem tűznek ki elé célt.

- Kinél, milyen embereknél helyezkedik át?

- Ez általában most is megtörténik, amikor az ember alszik. Ugyanezt meg lehet tenni, lehet alkotni akkor is, amikor az ember teljes tudatánál van, de az emberek a mindennapi hiábavalóságok, mindenféle dogmák, különböző művi- leg kiagyalt problémák közepette egyre jobban elveszítik abbéli képességüket, hogy a megfelelő módon képileg gondolkodjanak.

- Talán azért, mert nem érdekes test nélkül utazni?

- Miért gondolod? A végeredmény az érzés számára lehet végtére nagyon gyakran egy és ugyanaz.

- Ha a végeredmény egy és ugyanaz lenne, akkor az emberek nem cipelnék magukkal testüket, amikor más országba utaz-

nak. A turizmus manapság nagyon jól jövedelmező ágazat. Én különben sem értem az ember második „Énje” körüli dolgokat. Ha a teste valahol nem volt, akkor ez azt jelenti, hogy az ember sem volt ott. Az egész egyszerű és világos, nem?

- Ne siess, Vlagyimir! Ne ítélezz gyorsan! Három helyzetet vázolok most fel neked. Te pedig próbálj meg válaszolni a kérdésre, hogy a három ember közül melyik tette meg az utazást.

- Rendben! Mondd el! Válaszolok.

- Íme az első eset: Képzeld el magadat, vagy valaki mást, aki mélyen alszik. Ezt az embert hordágyra helyezik, majd repülőgépre rakják és egy másik ország más városába szállítják. Például Moszkvából Jeruzsálembé. Ott ezt az alvó embert a városban körülhordozzák, elviszik a templomba, majd ugyanúgy alvó állapotában vissza is hozzák és ugyanarra a helyre helyezik, ahonnan korábban felvették. Mit gondolsz te, járt az a moszkvai polgár Jeruzsálemben?

- Előbb mesélj a másik kettőről is!

- Jó. A másik maga ment Jeruzsálembé, sétált a főutcán, bement a templomba, ott maradt egy kicsi időre, majd hazatért.

- És a harmadik?

- A harmadik otthon maradt, de olyan képességgel bírt, amely lehetővé tette a számára, hogy távolról mindent el tudjon képzelni. Vagyis álmában a városban sétálgatott. Bement a templomba, elment még ide-oda, majd gondolatban ugyanúgy, ahogy oda elment, visszatért dolgaihoz. Te mit gondolsz? A három közül melyik volt Jeruzsálemben?

- Hát valójában a három közül csak az egyik. Éspedig az, amelyik maga indult útnak és saját maga nézett meg mindent.

- Jó, legyen így, de a látogatás ugyan mit adott mindegyiküknek?

- Az elsőnek semmit. A második elmesélhette, amit látott. És a harmadik... A harmadik is mesélhet, valószínűleg képes is rá, csakhogy a harmadik tévedhet, mert arról mesél majd, amit álmában látott, de az álom a valóságtól nagyon eltérhet.

- De az álom, mint jelenség, szintén valóság.
- Persze, mint jelenség, az álom szintén létezik. Rendben, elfogadom, az álom is valóság, de mire célzol?
- Arra, hogy az ember - s ezt valószínűleg te sem fogod tagadni - két létező valóságot mindig képes összekapcsolni vagy érintkezésbe hozni egymással.
- Tudom már, mire célzol. Azt akarod mondani, hogy az álmod az ember maga uralhatja, arra tudja irányítani, amerre akarja.
- Igen.
- De minek a segítségével történhet mindez?
- A gondolat energiájának a segítségével, a képességgel, amely szabadabbá teszi arra, hogy behatoljon képekbe, bármilyen valóságba.
- Akkor tehát a gondolat energiája egy másik országban mindent feljegyez, mint egy felvevőgép?
- Kitűnő! Felvevőgép! Vegyük tehát a felvevőgépet, mint ennek primitív bizonyítékát. Vagyis te, Vlagyimir, arra a következtetésre jutottál, hogy nem mindig szükséges az anyagi testet áthelyezni ahhoz, hogy az ember átérezzen valamit, ami egy távoli országban történik?
- Lehet, hogy nem mindig. De miért kezdted nekem minderről beszélni? Mit akarsz bebizonyítani?
- Megértettem, hogy amikor más országokról kezdted beszélni, meg fogsz kérni, vagy azt fogod akarni, hogy mutassak neked ilyeneket. Teljesíteni akarom kérésedet anélkül, hogy testedet bármilyen kockázatnak tenném ki.
- Jól értetted, Anasztázia. Én tényleg meg akartalak téged erre kérni. Vagyis: Van élet más bolygókon is? Ó, milyen érdekes lenne megnézni!
- Milyen bolygót szeretnél választani látogatásodra?
- Van több is, amelyiken élet van?
- Rengeteg, de érdekesebb, mint a Föld, egy sincs.
- De mégis, milyen más bolygókon az élet? És hogyan keletkezett?

- Amikor a Föld Isten alkotásaként megjelent a Világegyetemben, akkor rengeteg világegyetemi lényben fellángolt a vágy, hogy lemásolják a különös teremtményt. Ők a saját alkotásaikat akarták létrehozni más világokban, olyan bolygókat felhasználva, amelyek véleményük szerint megfelelőek voltak erre a célra. Teremtettek is, de életet, a Földön létezőhöz hasonló harmóniában, senki sem tudott létrehozni. Van olyan bolygó a Világegyetemben, ahol elhatalmasodtak a hangyák. Rengeteg van ott belőlük. A hangyák megeszik az élet minden más formáját. Amikor nincs más ennivalójuk, akkor saját magukat kezdik enni, ezért elpusztulnak. Az a lény, amely ilyen életet hozott létre, ismét igyekszik megismételni saját alkotását, de sehogy sem sikerül neki semmi jobbat létrehozni. Senkinek sem sikerült harmóniában összekapcsolnia mindazt, ami létezik.

Vannak még olyan bolygók is, ahol a Földéhez hasonló növényi életet próbáltak létrehozni és még most is ezzel próbálkoznak. Létre is fognak hozni. Ezeken a bolygókon fák, füvek, virágok és bokrok nőnek, de teremtményeik mindig azonnal meghalnak, mielőtt eléri a teljes felnőttkort. A Világegyetem egyetlen teremtménye sem volt képes megfejtetni az alkotás titkát. Olyanok, mint a mai ember. Hiszen a mai ember maga is létrehozott már sok mindent, ami mester-séges. De az ember teremtményei sem képesek saját magukat újratemteni, szaporítani. Összetörnek, elrohadnak, szétporladnak és állandó törődést igényelnek. Az emberek nagy része a Földön rabszolgája lett saját alkotásának. Csak Isten teremtményei képesek saját magukat újratemteni és pompás sokszínűségben élni.

- Anasztázia, van a világűrben olyan bolygó, ahol az ottani lények a műszaki dolgokban is jártasak, mint az ember?

- Igen, Vlagyimir. Ez a bolygó hatszor nagyobb a Földnél. Rajta emberhez hasonló lények élnek. Az ő technikájuk mester-séges és fejlettségét tekintve sokkal magasabb szinten van, mint az embereké a Földön. Az életet ezen a bolygón olyan világegyetemi teremtmény hozta létre, amely Istenhez hasonlóan véli

magát és azon van, hogy megszerezze magának az elsőbbséget Isten teremtményei között.

- Mondd csak, ők érkeznek a Földre úrhajóikon, a „repülő csészealjakon”?

- Igen. Nem egyszer próbáltak már kontaktusba lépni a földi emberekkel, de a kontaktusok a Föld számára...

- Ne, állj csak meg! El tudsz te engem, az én másik „Énemet” egy bizonyos időre valahogy erre a bolygóra vinni?

- Igen, el.

- Akkor vigyél el!

Ekkor Anasztázia megkért, hogy feküdjek le a fűbe, lazuljak el és karjaimat tárjam szét. Egyik tenyerét tenyerembe helyezte. Kisvártatva „valamiféle” álomszerűségbe kezdtem merülni. Szándékosan mondom, hogy „valamiféle” álomba, mert ez az álomba való merülés különös volt. A testem egyre jobban ulla- zult, megszűnt érezni, de gyönyörűen láttam és hallottam min- dent, ami körülöttem volt - a madarak énekét, a levelek sutto- gását a fákon. Lehunytam a szemem és álomba merültem, vagy inkább, ahogy Anasztázia mondja, leváltam a testemről. Mégis, máig sem vagyok képes megérteni, hogy a továbbiakban mi és hogyan történt velem. Ha feltételezzük azt, hogy Anasztázia segítségével elaludtam és álmot láttam, akkor a látottakat - az átérés teljességének és a tudatosság tisztaságának a megőrzése mellett - nem lehet közönséges emberi álomhoz hasonlítani.

MÁS VILÁGOK

Egy más világot, egy más bolygót láttam. Világo- san és részletesen megjegyeztem mindent, ami ott történt, de ugyanakkor mind a mai napig tudatomban vannak olyan érzések, amelyek azt sugallják, hogy ilyen látni lehetetlen. Képzeljék csak el, hogy az ész és a tudat azt mondják, hogy ilyen képtelenség látni, de ezek a látomások - képek - máig bennem élnek. Tessék, ítéljék meg Önök! Meg- próbálom őket leírni:

A földön álltam, amely a földi talajhoz hasonlított. Körülöt- tem nem volt semmilyen növényzet. Mondom „álltam”, de nehéz eldönteni, hogy lehet-e ezt így mondani. Nem volt sem lábam, sem kezem, nem volt testem, de ugyanakkor a cipóm talpán keresztül több helyen éreztem, hogy a talaj köves és egyenlőtlen.

Körös-körül, amennyire a szem ellátott, tojásformájú és szögletes, fémből készült, kockaszerű alakzatokra emlékez- tető gépek álltak a talajon. Azt mondom, „gépek”, mert a hoz- zám legközelebb álló morgó hangot adott ki. A gépek mind- egyikéből sok-sok különböző vastagságú cső vezetett a talajba. Némely cső kissé remegett, mintha a földből érkezett volna rajta valami. Mások nyugalmi állapotban voltak. Semmilyen élőlény sem volt a közelben. Egyszerre csak azt láttam, hogy a különös mechanizmus oldalán ajtók nyílottak ki és lassan kiúszott belőle valamilyen diszkosz, olyasmi, amelyet a spor- tolók használnak, csak sokkal nagyobb. A diszkosz átmérője olyan negyvenöt méter lehetett. Egy ideig a levegőben lebegett, majd forogni kezdett. Lejjebb ereszkedett, aztán felemelkedett és teljesen hangtalanul fölem szállt.

Más, tőlem távolabb álló mechanizmusok szintén ugyanazt végezték. Még néhány diszkosz repült egyik a másik után a fejem fölött. Majd ismét semmi, csak a különös mechanizmusok morgása és sistergése. Bár a bennünket körülvevő kép érdeklődést keltő volt, az élet hiánya miatt mégis inkább taszítóan hatott.

- Semmitől se félj, Vlagyimir! - hallottam egyszerre csak Anasztázia hangját és megörültem.

- Hol vagy, Anasztázia? - kérdeztem.

- Itt, melletted. Láthatatlanok vagyunk, Vlagyimir. Most érzéseink, érzeteink, eszünk és más láthatatlan energiáink vannak jelen. Itt anyagi testünk nélkül vagyunk. Senki sem tehet bennünk kárt. Csak saját magunktól tarthatunk, saját érzeteink következményeitől.

- Milyen következmények adódhatnak?

- Lelkiek. Olyan, mintha az ember egy bizonyos időre megőrülne.

- Megőrülne?!

- Igen, de csak egy időre. Előfordul, hogy más bolygók látása egy-két hónapra felkavarja az ember agyát és tudatát. De te ettől ne félj, ez téged nem veszélyeztet. Te ezt elviseled. Semmitől se félj itt! Hidd el, értsd meg, Vlagyimir, te ugyan itt vagy, de számukra nem létezel. Mi most láthatatlanok vagyunk és át tudunk mindenben hatolni.

- De hát én nem félek. Inkább azt mondd meg nekem, Anasztázia, miféle gépek zúgnak itt körülöttünk? Mire használják őket?

- Minden egyes tojás alakú gép egy-egy üzem. Ezek a téged annyira lenyűgöző „repülő csészealjkat” gyártják.

- És ki kezeli, irányítja ezeket az üzemeket?

- Senki. Rögtön a kezdettől fogva így, egy bizonyos termék előállítására lettek beprogramozva. A szükséges nyersanyagokat csöveken szippantják föl, melyek a talaj belsejébe vezetnek és a megfelelő mennyiségben küldik tovább. Az olvasztás, préselés, majd az összeszerelés kisebb kamrákban történik és végül

az üzemből egy teljesen kész termék jön ki. Egy ilyen itteni üzem jóval racionálisabb, mint bármelyik földi. Működésének jóformán egyáltalán nincs hulladéka. Nem kell távoli helyekről ide szállítani a nyersanyagokat. Nincs szükség az egyes részeket az összeszerelés helyére hordani. A termék egész gyártási folyamata egy helyen történik.

- Fantasztikus! De jól jönne nekünk is egy ilyen herkentyű! Na és ki irányítja az ilyen csészealjat? Láttam, hogy mindegyik ugyanabba az irányba repül.

- Senki, maga repül a raktározás helyére.

- Hihetetlen. Pontosan olyan, mint egy élő lény.

- Nincs ebben egyáltalán semmi hihetetlen még a Földön alkalmazott technológiák számára sem. Hiszen a Földön szintén vannak pilóta nélküli repülőgépek, rakéták.

- Bárhogy is van, azokat is emberek irányítják a Földről.

- Már régóta léteznek a Földön is olyan rakéták, amelyeket korábban bizonyos célok elérésére programoztak be. Elég lenyomni a „start” gombot, a rakéta maga elindul és egy adott célba repül.

- Lehet, hogy van. Tényleg, ugyan mit csodálkozom itt egyáltalán!

- Ha az ember elgondolkodik rajta, akkor rájön, hogy nincs is min csodálkozni. Csak a Földön használatos technológiákkal összehasonlítva itt jelentős haladás van. Ezek az üzemek, Vlagyimir, multifunkcionálisak. Rengeteg sok mindent tudnak gyártani, kezdve az élelmiszeri termékektől egészen a nehéz fegyverekig.

- Miből tudja elkészíteni az élelmiszeripari cikket? Hiszen itt nem is nő semmi.

- Minden a talajban van. Ha szükséges, a gép a föld mélyéből csöveken keresztül nyeri a folyékony alapanyagokat s ezeket szemcsékbe préseli. Ezekben a szemcsékben megtalálható minden olyan tápanyag, mely a test életben tartásához nélkülözhetetlen.

- Mivel működik ez a szerkezet, ki látja el árammal? Semmilyen vezeték sem látni itt.

- Az üzem még az energiát is saját maga termeli és e célra felhasznál mindent, ami körülötte van.

- Azt a mindenit, milyen okos! Okosabb, mint az ember!

- Egyáltalán nem okosabb, mint az ember. Hiszen ez csak egy gép. A beletáplált programnak engedelmessé válik. Nagyon könnyű átprogramozni. Megmutassam, hogyan?

- Mutasd!

- Gyere, menjünk hozzá közelebb!

Pár méter távolságra, szemben álltunk meg a hatalmas, kilenc-tíz emeletes épület nagyságú mechanizmustól. Hangosabban lehetett hallani a belőle kiáradó sístergést. Rengeteg hajlékony cső vezetett belőle a talajba. Úgy néztek ki, mint a csápok és remegtek. A homlokzat része nem volt teljesen sima. Egy egyméternyi átmérőjű kört láttam, mely sűrű, hajszálakra emlékeztető vezetékekkel volt tele. A vezetékek mindegyike mozgott.

- Ez a szkennelő berendezés antennája. Ez az antenna fel fogja az agy elektromos impulzusait, melyeket a program felállítására használnak, majd ez a program szolgál a kapott feladat végrehajtására. Ha az agyad valamilyen tárgyat megformáz, a gépnek ezt le kell gyártania.

- Bármilyen tárgyat?

- Bármilyet, amelyet te képes vagy részletesen elképzelni. Úgy mond saját gondolataiddal megépíteni.

- Bármilyen gépkocsit is?

- Természetesen.

- És ezt most rögtön ki is próbálhatom?

- Persze. Menj közelebb a vevőhöz és előbb képzeletben próbáld magad felé irányítani az antenna minden hajszálát! Amikor ez megtörtént, kezd el elképzelni az óhajtott tárgyat.

A „hajas” antenna előtt álltam és égve a kíváncsiságtól, gondolatban, ahogy Anasztázia mondta, kívántam, hogy mindegyik hajszála nekem engedelmessé válik. Előbb tényleg felém fordultak, majd mindegyik lágyan felzúgott, végeiket az én láthatatlan fejem felé irányították és megmerevedtek. Most el kel-

lett képzelnem valamilyen tárgyat. Magam sem tudom miért, a novoszibirszki hetes modellű „Zsigulimat” kezdtem el elképzelni. Igyekeztem magamban mindent részletesen felidézni: az ablakot, a motorházat, a lökhárítót, a színét, sőt még a rendszámát is. Úgy általában mindenre hosszú ideig gondoltam. Amikor már elegendő lett belőle, elmentem az antenna elé. A hatalmas gép erősebben zúgott fel, mint általában.

- Várnunk kell! - magyarázta Anasztázia. - Most leszedi a be nem fejezett terméket és felállítja a programot a te elképzelésed teljesítésére.

- És sokat kell várni?

- Gondolom, nem.

Újabb gépekhez léptünk. Amikor a különböző színű köveket nézegettem a lábam alatt, Anasztázia közölte:

- Gondolom, hogy az általad kigondolt tárgy gyártása befejeződött. Gyere, nézzük meg, hogy tudott az üzem megbirkózni a feladattal.

Áthelyeződöttünk a már ismert géphez és vártunk. Egy bizonyos idő elteltével a gép kapujának szárnyai kitértek és a sima mozgólépcsőn a földre gurult az én „Zsigulim”. Hát bizony a földi gépkocsi szépségétől ez a nyomorék, amely előttem állt, nagyon távol állt. Először is, csak egyetlen ajtaja volt. Az is csak a vezető oldalán. A hátsó ülések helyett is valamilyen kábelek és gumidarabkák éktelenkedtek. Körüljártam az előttem álló terméket, vagy helyesebben mondva köré helyeződtem. Gépkocsinak sajnos egyáltalán nem lehetett nevezni.

A jobb oldalon nem volt két kereke. Elül nem volt rajta rendszám, de lökhárító sem. A motorház tetejére hasonlító valami nem nyílt fel - egybe volt a karosszériával. Magyarán ez a rendkívüli üzem nem gépkocsit gyártott, hanem valamiféle esetlen, meghatározhatatlan rendeltetésű kacatot.

Ekkor azt mondtam:

- Nahát, micsoda otromba szerkezetet hozott létre ez a földön kívüli üzem. Hát bizony ilyen munkáért minden földi tervezőnek és mérnöknek azonnal felmondanának.

Válaszul Anasztázia hahotázó nevetése csendült fel, majd közölte:

- Természetesen, azonnal felmondanának. De neked, mert ebben az esetben a fő tervező te voltál, Vlagyimir. Itt most saját tervezői munkád gyümölcsét láthatod.

- Én egy normális, modern gépkocsit akartam, de mit köpött ki helyette ez az „üzem”?

- Nem elég akarni! Mindent a legapróbb részletekig kellett volna elképzelned. Elképzelésedben a kocsí utasai számára még ajtókat sem modelleztél, csak magadra gondoltál, mert ajtót csak saját magadnak rakattál. Még kereket is csak a saját oldaladra képzelte el. A másik oldalra már lusta voltál kerekeket készíttetni. Gondolom, hogy a motorra sem gondoltál.

- Nem, tényleg nem gondoltam.

- Vagyis a te szerkezetednek nincs motorja. Akkor pedig miért haragszol a gyártóra, ha te magad ilyen befejezetlen programot adtál neki?

Ekkor hirtelen három repülő műszerfélét láttam, illetve éreztem meg hozzánk közeledni. „Tűnjünk el!” – villant fel agyamban, de Anasztázia hangja megnyugtatót:

- Nem vesznek bennünket észre és nem fognak bennünket érezni, Vlagyimir. Eljutott hozzájuk az információ az üzem meghibásodásáról és most valószínűleg megkezdik a hiba kivizsgálását. Most nyugodtan meg tudjuk figyelni a bolygó élő lakóit.

A három kisebb repülő szerkezetből öt földönkívüli lépett ki... Nagyon hasonlítottak a Föld lakóira. Nem csupán hasonlítottak, hanem minden olyan volt rajtuk, mint a földi emberek. Nem görnyedező, hanem jól megtermett atléta-testük egyenes és büszke tartású gyönyörű fejét hordozott. Még haj is volt a fejükön és szemöldök az arcukon. Sőt az egyiknek még szépen megnyírt bajsza is. Különböző színű overall volt rajtuk, mely szorosan illeszkedett testükhöz.

A földönkívüliek hozzáléptek az üzemük által készített gépkocsihoz, jobban mondva a földi gépkocsihoz picit hasonlító

valamihez. Álltak mellette s csak nézték egyetlen szó, érzések nélkül. „Valószínűleg gondolkodnak” – ötlött fel bennem.

A kinézetre legfiatalabbnak látszó vöröshajú földönkívüli elvált a csoporttól, a gépkocsi ajtajához lépett és megpróbálta kinyitni. Az ajtó nem engedett. A zár valószínűleg beragadt. Ezután mindaz, amit tett, nagyon is földinek tűnt, éppen ezért tetszett is nekem annyira. A vöröshajú tenyerével az ajtóra, a zár körüli helyre ütött, még egyszer erősebben megrántotta az ajtó kilincset és az ajtó kinyílt. A vezető helyére ült és figyelmesen nézegetni kezdte a műszerfalán az egyes műszereket.

„Jó fej! – gondoltam magamban. – Ügyes!” Saját következtetésem alátámasztásául Anasztázia hangját hallottam:

- Az ő nézeteik szerint, Vlagyimir, ez egy nagyon nagy tudós. Agya műszaki irányban nagyon gyorsan és racionálisan működik. Néhány bolygó tanulmányozásával is foglalkozik, a Föld is közéjük tartozik. Még a neve is földi névhez hasonló – Arkaan-nak hívják.

- De arcán miért nem látni meglepetést, hogy az üzemük valami furát gyártott?

- E bolygó lakóiból az érzések, emóciók voltaképpen hiányoznak. Agyuk racionálisan és kiegyensúlyozottan működik, nincs alárendelve emocionális fellángolásoknak vagy a kijelölt céltól való elhajlásoknak.

A vöröshajú kimászott a kocsiból, s olyan hangokat adott ki, amelyek a morzejelekhez hasonlítottak. A földönkívüliek csoportjától elvált egy idősebb férfi és a hajszás antenna elé állt, amely előtt korábban én is álltam. Majd mindegyikük beült repülő alkalmatosságába és eltűnt.

Az üzem, amely tervem szerint gyártotta le a gépkocsit, ismét felzúgott. Csövei kiemelkedtek a talajból és a felé közeledő, ugyanolyan automata üzem felé irányultak, amelyből szintén csápszerű csövek indultak ki. Amikor a csápok egymásba kapcsolódtak, Anasztázia így szólt:

- Látod, beindították az önmegsemmisítés programját. Az üzem részei, amelyek felmondták a szolgálatot, más üzemekbe

lesznek szállítva és más valaminek a gyártásához lesznek felhasználva.

Egy picit sajnáltam a robot-üzemet, amellyel oly sikertelenül alkottunk meg közösen egy földi gépkocsit. De semmit sem lehetett tenni.

- Vlagyimir, szeretnéd megnézni a bolygó lakóinak lakását?
- ajánlotta fel Anasztázia.

- Igen. Hogyne.

A nagy bolygó egy városa vagy települése fölött teremtünk. A kép fölülről nézve ilyen volt:

Mindenhol, ameddig a szem ellátott, hatalmas mennyiségű henger alakú, a mai felhőkarcolókra emlékeztető épületeket lehetett e lakott helyen látni. Az épületek több körben helyezkedtek el. Minden kör középpontjában alacsonyabb, a földi fákra emlékeztető szerkezetek voltak, rajtuk sok-sok zöld színű levél-radar. Anasztázia is megerősítette, hogy ezek a mesterséges szerkezetek a föld mélyéből nyerik a szervezet számára nélkülözhetetlen anyagok elemeit, amelyeket a továbbiakban speciális csővezetékeken szállítanak a bolygó minden lakójának a lakásába. A körök közepén elhelyezkedő szerkezetek biztosítják a bolygó szükséges légkörét.

Amikor Anasztázia felajánlotta, hogy nézzünk be valamelyik lakásba, megkérdeztem:

- Elmehetnénk annak a vöröshajú földönkívülinek a lakásába, amelyik beült az kocsimba?

- Persze! - válaszolta. - Most már amúgy is hazafelé tart.

A henger alakú felhőkarcolók egyikének majdnem a legtejején találtuk magunkat. A földönkívüli lakásában nem voltak ablakok. A kör alakú négyzetekre osztott falakat fakó színekkel festették be. Minden négyzet alsó részében fölfelé nyíló ajtó volt úgy, mint a mai garázsokban szokott lenni. A négyzet alsó részében található felnyíló ajtóból időről időre egy kisebb repülő szerkezet - az automata üzemből láttunk ilyet - jött elő és repült a maga célja felé. Úgy tűnt, hogy a hatalmas házban

a repülő szerkezet számára minden egyes lakás alatt volt egy kisebb garázs.

A házban nem volt felvonó, sem ajtó. Minden lakásnak megvolt a maga bejárata, mely egyenesen a garázból nyílt. Később kiderült, ilyen lakással rendelkezett e bolygó minden egyes lakója, aki elért egy bizonyos kort.

Maga a lakás első pillantásra nem nagyon tetszett. Amikor a vöröshajú földönkívülit követve bejutottunk a lakásába, először meglepett a lakás egyszerűsége és szegényes volta. A szoba például, mintegy harminc négyzetméternyi helyiség, voltaképpen teljesen üres volt. Nemcsak az ablakok és válaszfalak hiányoztak, hanem még a legnélkülözhetetlenebb berendezés is. A sima, világos színű falakon egyetlen polc vagy kép sem volt, hogy lakájossá tegye a helyiséget.

- Mi van? Csak most kapta meg ezt a lakást? - kérdeztem Anasztáziától.

- Arkaan már húsz éve lakik itt. A lakásában megvan minden, ami a pihenésre, a kikapcsolódásra és a munkára szükséges. Az, ami fontos, minden be van építve a falakba. Most majd mindent látni fogsz te magad is.

És valóban, mihelyt a vöröshajú földönkívüli az alagsori garázsából felment lakásába, a mennyezet és a falak is finom világitást kaptak. Arkaan arccal egyenesen a bejárati fal felé fordult, ráhelyezte a tenyerét, majd valamilyen hangot adott ki. A falon egy négyzet gyulladt ki.

Anasztázia a lakásban zajló történéseket így kommentálta: „Most a számítógép a tenyer vonalai és a szemgolyó szerint azonosítja a lakás tulajdonosát, üdvözli és közli vele, hogy mennyi ideig volt távol és szükséges-e ellenőrizni fizikai állapotát. Látod, Vlagyimir, Arkaan most másik kezét a pultra helyezte és alaposan kifújta a levegőt, hogy a számítógép le tudja ellenőrizni fizikai erőnlétét. Az ellenőrzés be van fejezve, a képernyőn megjelent egy üzenet arról, hogy szükséges táplálékkeveréket fogyasztania. Ráadásul megjelent egy kérdés is: - Mivel szándékozik foglalkozni a ház ura az elkövetkező három órában?

A számítógépnek ezt azért szükséges tudnia, hogy el tudja készíteni a megfelelő keveréket. Most Arkaan megrendeli magának a keveréket, mely a következő három órára képes lesz maximálisan aktivizálni észbeli képességeit, majd ezután aludni szeretne.

A számítógép nem tanácsolja neki, hogy három órán át aktív agyi tevékenységgel foglalkozzék, hanem azt javasolja, hogy fogyassza el a keveréket, mely úgy van elkészítve, hogy az elkövetkezendő két óra és tizenhat percen fenn tudja tartani az agy aktív munkáját. Arkaan egyetértett a számítógéppel.

A falban egy kisebb mélyedés nyílt meg, amelyből Arkaan fogantyújánál fogva egy csövet húzott ki. Szájához húzta a végét, ivott vagy evett a csőből valamit, majd a szemközti falhoz ment. A mélyedés a csővel bezárult, a képernyő négyzete kihunytt és a fal, ahol eddig a földönkívüli állt, ismét sima és egyszínű lett.

„Hát ez igen – gondoltam – ilyen műszaki felszereltséggel a konyhában semminek sem kell lennie. Nincs szükség edényre, bútorra, nem kell takarítani, edényt mosogatni. Sőt, még feleség se kell, aki jól tud főzni. Nem kell bevásárolni. A számítógép még az ember egészségét, erőnlétét is ellenőrzi, s ennek megfelelően készíti az ételt és ad hozzá még mindenféle tanácsot is. Kíváncsi lennék, mennyibe kerülne egy ilyen számítógép, ha nálunk a Földön készítenék?” Ekkor Anasztázia megjegyezte: „Ami a kiadásokat illeti, olcsóbb ilyen szerkezetekkel felszerelni minden egyes lakást, mint telepakolni a konyhát bútorral és az étel elkészítéséhez szolgáló különféle felszereléssel. Ezek itt minden tekintetben sokkal racionálisabbak, mint a földi emberek. De a Földön van valami, ami sokkal racionálisabb, mint itt.”

Nem figyeltem fel Anasztázia ezen utolsó mondatára. Lekötöttek Arkaan utolsó cselekedetei. Arkaan továbbra is hangjával adott parancsokat és a helyiségben a következő dolgok történtek:

A fal egyik részéből egyszerre csak egy fotel jött elő és fújódott fel. A fotel mellett még egy másik kisebb mélyedés is megnyílt,

amelyből egy asztalka jött elő. Ezen egy félig átlátszó dugóval lezárt edény volt, mely laboratóriumi lombikhoz hasonlított. A helység szemközti falán bekapcsolt egy hatalmas, olyan másfél-két méter átmérőjű képernyő. A képernyőn egy fotelben testhez álló overallban ült egy gyönyörű nő. A nő egy edényt tartott a kezében, mely Arkaan mellett az asztalon álló edényre hasonlított. A képernyőn látható nő képe térbeli volt és sokkal jobb, mint a mi televíziónk képernyőin megjelenő képek. Úgy tűnt, mintha nem is a képernyőn lenne, hanem ott velünk a helyiségben ülne. Anasztázia elmagyarázta, hogy Arkaan és az előtte ülő nő közös gyermekükön dolgoznak.

„E bolygó lakóiból hiányoznak a megfelelő erős érzések, ezért nem tudnak nemi kapcsolatot létesíteni úgy, mint az emberek a Földön. Külsőleg a testük semmiben sem különbözik a földi testektől, de az érzések hiánya nem engedi meg, hogy a földi módon hozzanak létre utódokat. A lombikokban, amelyeket most látsz, az ő sejtjeik, hormonjaik vannak. A férfi és a nő azt próbálja elképzelni, hogy milyennek szeretnék látni leendő gyermeküket, annak külsejét. Gondolatban helyezik belé a magukban meglévő információkat, megbeszélik a gyermek jövőbeni tevékenységét. Ez a folyamat földi fogalmak szerint körülbelül három évig tart. Mihelyt úgy gondolják, hogy a gyermekük modellezése befejeződött, a két edény tartalmát egy speciális laboratóriumban összekeverik, létrehozzák belőle a gyermeket és azt majd egy különleges óvodában, iskolában nevelik egészen nagykorúságáig. Majd neki is, mint a társadalom minden felnőtt tagjának, rendelkezésére bocsátanak egy lakást és bevonják valamelyik munkacsoportba.”

Arkaan hol a nőre nézett a képernyőn, hol pedig az előtte álló, folyadékkal teli pici, lepecsételt edényre. Egyszerre csak a falban a képernyő kihunytt, de a földönkívüli tovább ült fotelében és egyre csak az asztalon előtte álló edényt nézte, amelyben az ő jövőbeni gyermeke részecskéje volt. A szemközti falon vörös négyzetek villantak föl. A földönkívüli félig elfordult a faltól, tenyerével eltakarta szemét a villogó fény elől és még közelebb

hajtotta fejét picci lombikjához. Ebben a pillanatban vészjelzőképpen újabb négyzetek és világító háromszögek villantak fel.

„Az idő, amelyet Arkannak a számítógép kijelölt az ébrenlétre, letelt, ezért az határozottabban figyelmezteti, hogy itt az alvás ideje” – magyarázta Anasztázia.

De a földönkívüli még közelebb hajtotta fejét lombikjához és tenyerébe vette.

A fény villogása, amely a plafonról és a falakból áradt, megszűnt. A helyiséget valamiféle párához hasonló gáz kezdte betölteni. Az eseményeket Anasztázia hangja így kommentálta: „A számítógép Arkaant most álomgázzal elaltatja.”

A földönkívüli feje lassan az asztalra hajlott és hamarosan ráfeküdt, szemeit lehunyta. A fotel a falból kiemelkedett és ágygá alakult. Majd a fotel-ágy egyik oldalról a másikra billent és a már alvó földönkívüli teste kényelmes ágyba huppant.

Arkaan aludt, de picci edénykáját továbbra is kezében tartotta és melléhez szorította.

Sok mindent lehetne még úgy általában elmondani a különleges lakás és a nagy bolygó a műszaki újdonságairól. Az itteni társadalomnak – Anasztázia szavai szerint – nem kell tartania semmilyen kívülről érkező megszállástól. Sőt, az itteniek képesek műszaki vívmányaik segítségével megsemmisíteni az életet a világűr bármelyik bolygóján. Bármelyiken a Földön kívül. „Miért? – kérdeztem. – Talán azért, mert a mi rakétáink, a mi fegyvereink képesek visszaverni támadásaikat?” Válaszul ezt hallottam: „A földi rakéták számukra nem jelentenek veszélyt, Vlagyimir. E bolygó társadalma már régen megismert mindent, amit a robbanás-tágulás létrehozhat. Ismerik a robbanás-sűrítést is.”

– Mit jelent a robbanás-sűrítés?

– A Földön ismeretes, hogy amikor két vagy több anyag azonnali reakcióban egyesül, akkor a tágulásukkor robbanást idéznek elő. De amikor két anyag érintkezik egymással, akkor egy másféle reakció is beindulhat. Egy köbkilométer vagy még ennél is nagyobb térfogatú gázhalmazállapotú anyag egyetlen

pillanat alatt borsószemmé tud zsugorodni és szuperkemény anyaggá változik. Képzeld el egy lövedéket vagy rakétát, amely egy felhőben felrobban, de ha a robbanás-tágulás ellen ugyanakkor egy más vele egyenlő erő áll, akkor ugyanabban az időben robbanás-zsugorodás jön létre. Ilyen esetben pedig csak csattanást fogsz hallani. Mindaz, ami a felhőben volt, egy borsószemmé változik. A gázhalmazállapotú felhőfüggöny ellen a földi rakéták tehetetlenek.

A Föld történetében két látogatás vagy támadás történt a részükről. Most készülnek a harmadikra. Úgy gondolják, hogy erre most érkezett el a legmegfelelőbb pillanat.

– Vagyis ez azt jelenti, hogy ha nincs erősebb fegyver a Földön, mint az övék, sehogy sem lehet nekik ellenállni?

– Az embernek van fegyvere. Ezt a fegyvert az „emberi gondolatnak” nevezik. Még én egyedül is képes lennék például a fegyvereik felét porrá változtatni és szétfűjni a világűrben. Ha pedig még segítőtársak is akadnának, akkor együtt minden fegyvert meg tudnánk semmisíteni. De az a gond, hogy az emberek zöme és a földi kormányok majdnem mindegyike ezt a megszállást, mint jótéteményt fogja fogadni.

– Hát hogy lehet az, hogy egy megszállást, elfoglalást mindenki mint jótéteményt fogadjon?

– Mindjárt meglátod. Tessék, nézd meg a központot, amely a deszantegységeket készíti fel. Ezeknek kell leigázniuk a földi szárazföldeket.

A HÓDÍTÁS KÖZPONTJA

Természetesen azt képzeltem, hogy bolygóközi szuperteknikai berendezéseket fogok látni, melyek képesek leigázni az egész bolygót, de az, ami szemeim elé tárult... Gondolom, hogy sem a mi, sem az amerikai, de esetleg más katonai szakemberek sem tételezik fel, hogy milyen fegyverek segítségével lehet könnyűszerrel elfoglalni azokat a területeket, amelyeket védelmeznek. S tessék, Önök is, kedves olvasók, mielőtt tovább olvasnák a fejezetet, próbálják meg elképzelni a Föld elfoglalásának előkészítésére szolgáló központ felszerelését. Aztán olvassanak tovább arról, hogy valójában hogyan néz is ki. Külsőleg így:

A központ egy hatalmas négyzet alakú helyiség. A terem mind a négy oldalán természetes nagyságban a mi szeretett földi parlamentjeink belterei vannak. Az állami дума, az államelnökünk kreml-i irodája. A terem szemközti oldalán az amerikai kongresszus, az Egyesült Államok elnökének fehér házbeli irodája. A terem másik két oldalán minden valószínűség szerint ázsiai országok állami szervei láthatók. A parlamenti bársonyszékekben a mi földi képviselőink ültek, kongresszusi képviselők és elnökök. Előbb a mi, orosz képviselőinket kezdem szemügyre venni. Pontos másai voltak azoknak a személyeknek, akiket a televízió képernyőjén láthattam. Csakhogy itt mozdulatlanul ültek, mint a múmiák. Nehéz megmondani, miből készültek. Lehet, hogy bábuk voltak, hologramok vagy robotok, de lehet, hogy valami mások.

A roppant nagy terem közepén egy emelvény volt, amelyen fotelekben körülbelül ötven földönkívüli ült. Nem saját közön-

séges overalljukban voltak, hanem a mi földi öltönyeinkben és hallgatták az előttük álló felszólalót. A felszólaló valószínűleg valamiféle főoktató vagy vezető ember lehetett.

Anasztázia elmagyarázta, hogy a deszantegységek egyikének a foglalkozását figyelhetjük meg, melyet a földi vezetőségekkel való együttműködésre készítenek fel. Tanulják a legelterjedtebb földi nyelveket és az emberek viselkedését különböző helyzetekben. Különösen gondosan készülődnek a földi kormányokkal, törvényhozó testületekkel való kapcsolatfelvételre, melyeken keresztül szeretnének hatást gyakorolni a Föld teljes lakosságára. A köznapi nyelv elsajátítása különösebb nehézségek nélkül megy is nekik, de bizonyos érzések hiánya miatt, amelyek az emóciókat külsőleg tudják láttatni, nagyon nehéz nekik elsajátítani a földi emberek gesztikulációját és arcjátékát. Továbbá, racionális gondolkodásmódjukkal sehogy sem képesek megérteni a földi államok irányítási rendszerében található logikát. Annak ellenére, hogy a legjobb agyakat és civilizációjuk legmodernebb technikáját vetették be, nem sikerült nekik megfejteni például azt a titkot, hogy a Földön miért nem tájékoztatják a törvényhozó szerveket az általuk hozott döntések következményeiről, holott már megvannak a műszaki feltételek, rengeteg speciális, tudományos intézmény. Meg vannak róla ugyanis győződve, hogy ha létezne egy analitikai központ, amely megléte a Földön már minden adott, majdnem pontosan modellezhetőek lehetnének azok a társadalmi jelenségek, melyeket az elfogadott döntések összessége idéz elő. Ennek ellenére a döntések meghozatalánál a földi kormány minden tagjának, minden törvényhozónak önállóan kell cselekednie. Jóllehet a kormány egyik tagja sem rendelkezik elegendő információval, tisztségéből adódóan mégis kötelessége egy hatalmas analitikai központ szerepét is betöltenie, de közben még a kollégái, ellenségei és barátai viselkedésének következményeivel is számolnia kell.

Még az is nagyon titokzatosan és megfejthetetlenül hat a földönkívüliekre, hogy a földi emberek miért nem határozzák meg a célt, amelyet el akarnak érni. A földi emberek ugyan igye-

keznek valamit elérni, azt azonban, hogy mit, mélységes titok fedi. A földönkívüliek a mai emberi társadalom szükségleteiből kiindulva kidolgozták a földi kontinensek elfoglalásának tervét. A tervük megvalósítását azzal kezdik majd, hogy ajánlatokat tesznek, amelyeket különböző országok kormányai által terjesztenek elő. Ajánlataikat az emberek örömmel fogják fogadni.

Amikor megkérdeztem Anasztáziát, miért van annyira meggyőződve a földi kormányok döntéseiről, a következő választ kaptam:

- Így számította ki a földönkívüliek analitikai központja. A központ következtetése helyes. A földlakók zöme mai tudatosságának a szintje a földönkívüliek által javasoltakat a kozmikus Szellem magasabb szintű humán megnyilvánulásának fogja majd tartani.

- Miféle javaslatok ezek?

- Borzasztóak, Vlagyimir! Kellemetlen beszélni róluk.

- Beszélj legalább a legfontosabbakról! Hiszen érdekes lenne tudni, miféle borzasztó javaslatok lehetnek azok, amelyeket az emberek örömmel fogadnak a Földön? Ott ahol én is élek és te is.

- A földönkívüliek először három repülő szerkezetből álló kisebb deszantegységet terveznek eljuttatni a Földre, mégpedig Oroszország területére. Az őket körülvevő katonákkal közlik, hogy az együttműködés létrehozása végett személyesen szeretnének találkozni a kormány köreihez tartozókkal. A katonáknak a Világegyetem Magasabb Szellemének képviselőiként mutatkoznak be és bemutatják nekik saját technikájuk előnyeit.

Körülbelül tizennégy nappal a katonai, tudós- és kormánykörök tanácskozásai után felszólítják őket, hogy tegyék meg javasolataikat, de előbb a velük létrehozandó kommunikáció veszélytelenségét illetően át kell esniük egy vizsgálaton.

A jövevények egyetértenek a vizsgálatral, majd írott formában és videókazettákon is előterjesztik javasolataikat. A szöveg-

nek olyan formája lesz, mely nagyon közel áll a mai hivatalos dokumentumokhoz és rendkívüli egyszerűsége lenyűgözi az embereket.

A szöveg tartalma például ilyesmi lesz:

„Mi, a földönkívüli civilizáció képviselői, mely a galaxisok más értelmes lakói között a legmagasabb technikai fejlettségi szintet érte el, a Földön élő embereket saját, értelmes testvéreinknek tartjuk.

Készen állunk arra, hogy a tudomány különböző területein, a társadalom szociális felépítésében elért tudásunkat a földi társadalmakkal megosszuk és bemutassuk technológiáinkat.

Arra kérjük Önöket, hogy fontolják meg javasolatainkat és válasszák ki közülük a legmegfelelőbbeket a társadalom minden egyes tagja életének a tökéletesítésére.”

Majd egy egész sor konkrét javaslat következik, melyek lényegét az alábbi módon lehetne összefoglalni:

A jövevények előterjesztik technológiájukat az ország lakóinak teljes élelmiszeripari keverékekkel való ellátására, gyorsan épülő lakóházak építésére, melyek minden olyan ember számára készülnek, aki elérte nagykorúságát. Ugyanolyan épületek lesznek ezek is, mint amelyeket már láttál, csak kevesebb funkciójuk lesz. Az országban megépítik például a saját kisüzemeiket is és ezeket összekapcsolják a már létező földi üzemekkel, de öt éven belül felszámolják az összes földi technológiát. A földieket sokkal racionálisabbakra cserélik fel. Mindenki, aki óhajtja, kaphat majd munkát. Ezen túl, a műszaki berendezések működtetésében is kötelessége lesz minden egyes földlakónak bizonyos minimális elkerülhetetlen munkát végeznie.

Az az ország, amely szerződést köt a jövevényekkel, teljes körű védelmet kap más országok katonai megszállása ellen. Az új szociális rendszerű és technikai vívmányokkal felszerelt lakásokkal bíró társadalomból eltűnik a bűnözés. Az ember rendelkezésére bocsátott lakásban minden nélkülözhetetlen csak a lakás tulajdonosának a hangja által adott parancsokra reagál, melynek jellegzetes színezete van. Az étel elfogyasztása előtt a

lakásod számítógépe szemgolyód állapotából meghatározza az általad kilélegzett levegő összetételét, majd más paraméterek szerint megállapítja az adott ember fizikai állapotát és előírja hozzá a megfelelő összetételű táplálékkeveréket.

Minden egyes számítógép, amely az egyes lakásokban van, rá van kapcsolva a főegységre. Ekképpen nyilvántartásba kerül minden egyes ember tartózkodási helye, fizikai és lelki állapota. A központi vezéregység speciális programjának a segítségével bármilyen kihágást könnyűszerrel le lehet majd leplezni, ráadásul még a szociális indíték is hiányozni fog, amely a bűnözést előidézi.

Ellenértékként viszont a jövevények arra fogják kérni a kormányokat, hogy engedjék meg civilizációjuk képviselői számára a letelepedést kevésbé lakott területeken – mindenekelőtt az erdőkben – és a jogot arra, hogy a magántulajdonban lévő kertet az emberek, akik ezt óhajtják, felcseréljék olyan a telkeken épített lakásokra, amelyek magas színvonalú technikai felszereltséggel rendelkeznek és egészen életük végéig biztosított.

A kormányok elfogadják az ajánlatot már azért is, mert azt gondolják, hogy megőrzik teljes hatalmukat. Egész sor vallási felekezet azt kezdi hirdetni, hogy a jövevények Isten küldöttei, mert nem tagadnak és utasítanak el egyetlen vallást sem, amely a Földön létezik. Azok a vallási vezetők, akik nem hisznek a jövevények isteni tökéletességében, nem tudnak a jövevényeknek ellent állni, mert az ország lakosságának a többsége elfogadja a megállapodást. A többi ország is igyekszik velük együttműködni. A Földön való megjelenésük óta eltelt kilenc év alatt minden kontinensen, minden országban gyorsan gyökeret ver és erőre kap az új életforma, minden információs csatornán egyre újabb és újabb műszaki és szociális eredetű vívmányt hirdetnek, propagálnak. A lakosság többsége úgy ünnepli a világegyetemi Szellem képviselőit, mint a földi emberek észben tökéletesebb testvéreit, mint istenségeket.

- És nem is hiába fogják őket ünnepelni – jegyeztem meg.
- Nincs is abban semmi rossz, ha a Földön nem lesz több

háború, bűnözés. Mindenkinek lesz lakása, kenyere és munkája is.

- Vlagyimir, hát te tényleg nem érted, hogy ha az emberiség elfogadja a földönkívüliek feltételeit, egyúttal lemond az ő saját, nem materiális isteni „Énjéről”? Önnönmagát öli meg! Csak az ember anyagi teste marad meg! Minden ember, Vlagyimir, egyre jobban kezd majd biorobotra hasonlítani és minden földi gyermek biorobotként fog megszületni.

- De miért?

- Minden embernek azokat a mechanizmusokat kell majd kötelességszerűen kiszolgáltatnia, amelyek látszólag őt szolgálják. Az egész emberiség kelepcébe esik. A mesterséges műszaki dolgok tökéletességéért saját és gyermekei szabadságát adja cserébe. Ráérzés útján, intuitív módon sok földlakó gyorsan ráébred saját hibájára és akkor majd öngyilkossággal fog véget vetni életének.

- Furcsa! Ugyan minek a hiányában fognak szenvedni?

- A szabadság, az alkotás hiányában és annak az érzésnek a hiányában, amelyet csak az isteni teremtményeknek adatott alkotás lehetősége nyújt.

- De ha a különböző országok parlamentjei, kormányai nem akarnak majd egyetérteni a földönkívüliekkel, akkor mi lesz? Megkezdik majd az emberiség megsemmisítését?

- Akkor majd a földönkívüli agyak más utat kezdenek keresni, hogy minden embert csapdába csaljanak. Nincs számukra értelme megsemmisíteni az emberiséget. Hiszen céljuk az, hogy megismerjék a földi teremtmények kölcsönös kapcsolatait s azt is, hogy milyen erőnek a segítségével történik a szaporodás. Az ember nélkül semmi hasonló nem történik meg. Hiszen a földi szaporodás-teremtés harmóniájának láncolatában a legfőbb láncszem maga az ember. A Nap sugarai alkotják annak az energiának és érzéseknek egy részét, amelyeket sok ember hoz létre. A jelenlegi tudatossági szinten élő földlakók a jövevények számára nem veszélyesek. Sőt, sok földlakó már most is igyekszik a jövevényeknek segíteni.

- Hogyan? Ki az, közöttünk, aki nekik dolgozik? Vagyis áru-
lók vannak az emberek között? Nekik dolgoznak?

- Dolgoznak, de ezek az emberek nem árulók. Az ő segítség-
nyújtásuk nem rossz indíttatású, nem szándékos. A fő oka az,
hogy nem hisznek saját magukban és Isten teremtményének a
tökéletességében.

- Hogy jön ez össze?

- Egyszerűen. Amikor az ember elfogadja a gondolatot, hogy
ő nem tökéletes teremtmény, amikor azt kezdi hinni, hogy más
bolygókon nála okosabb lények élnek, akkor ő maga, saját gon-
dolataival még erősíti is őket. Az ember maga csökkenti saját
isteni erejét és növeli a nem isteni teremtmények erejét. Ezek a
teremtmények már megtanulták egyetlen komplexumba gyűj-
teni azt az energiát, amelyet emberi gondolatok és érzések hoz-
nak létre és még büszkéek is rá. Nézd, a földönkívüliek előtt egy
lombik áll, benne valamilyen folyadék csillog, ez hol gázhalmaz-
állapotúvá válik, hol pedig megszilárdul. Nincs erősebb fegyve-
rük, mint az, ami abban a kis edényben van bezárva. Ennek a tel-
jes tartalmát sok-sok parányi, lapos edénykébe osztják majd
föl. A falak egyikén speciális visszaverő lesz. Hasonló szerkeze-
tet nyakba akasztva, mellükön fognak viselni. Ilyen szerkezete
már van is mindenkinek, aki előtted ül. Amikor egy hasonló
szerkezet sugarát az emberre irányítják, akkor az emberben elő
lehet hívni a félelem, a behódolás vagy a lelkesedés érzését. Meg
lehet vele bénítani még az ember akaratát, tudatát, de testét
is. Ebben a sugárban rengeteg ember gondolata van összesű-
rítve. Az emberek abbeli gondolata, hogy a Világegyetemben
létezik olyan, aki erősebb, mint az ember. Mint az ember, aki
Isten teremtménye. Ezek a gondolatok, összesűrítve, maguk az
emberek ellen tudnak harcolni.

- Akkor ebből az adódik, hogy még mi magunk kölcsönö-
zünk nekik erőt azzal, hogy saját magunknál okosabbnak tart-
juk őket?

- Igen, az. Okosabbnak saját magunknál, tehát, okosabbnak
Istennél.

- Mi köze mindehhez Istennek?

- Mi mind az Ő teremtményei vagyunk. Amikor úgy gon-
doljuk, hogy a galaxisokban vannak tökéletesebb világok, azzal
ugyanakkor elismerjük, hogy nem vagyunk tökéletesek, Isten
nem tökéletes alkotásai vagyunk.

- Azt a mindenit! Sok ilyen energia van mostanság felhal-
mozva a földönkívüliek világában?

- Ami abban a lombikban van, amely előtted áll, elég arra,
hogy le tudják például igázni az összes földi agy háromnegye-
dét és uralkodhassanak az emberi érzések fölött. Azt gondolják,
hogy ez több mint elég. Ezután majd elkezdik őket isteníteni az
egész földi civilizáció. Így megerősödik majd a hatalmuk.

- Nem lehetne mégis tenni ellene valamit?

- Lehetne, ha számukra meglepetésszerűen, váratlanul koc-
kázatnánk. Hiszen az emberi érzések teljessége, sőt, egyetlen
érzés is mindig erősebb náluk. Még a gondolatot is annyira fel
lehet gyorsítani, hogy az elképzelhetetlen azok számára, akik
érzésekkel nem rendelkeznek. Az összes energiát, melyet abban
a lombikban összegyűjtöttek, semlegesíthet egy másik gondo-
lat olyan energiája, amely tisztább, önmagában biztosabb és
tökéletesebb lesz.

- Te, Anasztázia, tudnád semlegesíteni mindazt az energiát,
ami az edényben van?

- Megpróbálhatnám, de az egész testemet itt kellene hozzá
összeszednem.

- Miért?

- Mert a test nélkül az érzések komplexuma nem lesz teljes.
Az anyag – az emberi létezés egyik szintje. E szinten az ember
erősebb, mint a világegyetemi lények.

- Akkor szedd testedet össze, hogy szét tudd törni azt az
edényt.

- Most megpróbálok tenni valamit anélkül, hogy bármit is
szét kelljen törnöm – mondta Anasztázia.

Ebben a pillanatban megjelent előttem teljes testi valójában.
Úgy volt felöltözve, mint a tajgában, szvetterben és szoknyában.

Mezítláb állt a kövezeten, majd nyugodtan és ráérősen azokhoz indult, akik a világító folyadékkal megtöltött edény előtt ültek. Észrevették őt ugyan, de semmilyen kifejezés sem jelent meg az érzések nélküli földönkívüliek arcán. Csak egyetlen pillanatig ültek mozdulatlanul. Egy másodpercre rá már mindegyikük mocrogni kezdett. Ekkor valaki parancsára egyszerre csak felálltak és kezével mindegyikük megfogta a medailont, ami a nyakában lógott. A medailonok mind felgyulladtak. A belőlük áradó sugarat mindegyikük a feljük közeledő Anasztáziára irányította.

Anasztázia megállt, megingott, egy kisebb lépést tett hátrafelé, ismét megállt, elmosolyodott, mezítelen lábával dobbanzott egyet, majd lassan, magabiztosan haladt előre.

A sugarak, amelyek a földönkívüliek medailonjaiból lövelltek ki, egyre erősödtek és Anasztázián egybeolvadtak. Úgy tűnt, hogy egyetlen pillanat alatt porrá égetik teljes ruházatát, de Anasztázia egyre csak ment előbbre. Egyszerre csak tenyereit előre nyújtotta és a sugarak visszaverődtek, néhány ki is hunyt, majd később a többi is kezdett mind kialudni.

A földönkívüliek úgy, mint korábban, mozdulatlanul álltak. Anasztázia az edényhez lépett, tenyereit a falára helyezte, megsimogatta azt és súgott neki valamit. Az edényben lévő folyadék hirtelen felmorajlott, majd fénye lassan kezdett kihunyni és hamarosan kékes színűvé változott. Olyanná, mint a Földön a közönséges víz.

Anasztázia a falnál álló és a földi hűtőszekrényhez hasonlító géphez ment. Ráhelyezte tenyerét, majd valamit suttogott és a gépből a szvetter felemelt szélébe valamilyen négyszögű, színes tabletták kezdtek hullani.

Anasztázia hozzálépett a meglepetéstől megnémult földönkívülihez, aki legelöl állt és átadta neki a tablettát, amit a gépből kapott. A földönkívüli megmozdult, mintha üdvözölni akarná Anasztáziát, kinyújtotta kezét, de azonnal meg is merevedett. Majd a mindenki előtt állóra – valószínűleg vezetőre – nézett szigorúan. Anasztázia olyan fél percig állt így előtte kinyújtott

kézzel. Ezután a vezetőhöz lépett és átnyújtotta neki a tablettát. A vezető egy kis szünet után átvette a tablettát és a szájába helyezte. Anasztázia ezután körbejárta az összes jelenlét, mindegyikük elvette tőle a tablettát és megette vagy lenyelte. Ezután átjött tőlük hozzám, félúton még megállt és kezével integetett nekik. Néhány földönkívüli felállt helyéről és válaszul szintén integetett Anasztáziának. Anasztázia hozzám jött és fáradt hangon így szólt:

- Vissza kell térnünk. Most gondolkodást felgyorsító tablettákat fogyasztottak. Próbálják csak megérteni az itt történeteket!

Ekkor minden befejeződött. Az erdőben feküdtem a fűben, mint korábban, mintha csak mély álomból ébredtem volna. Úgy tűnt, mintha csak egy kis idő szállt volna el, de éreztem, hogy testem jól kipihente magát, mint amikor az ember egészséges, mély álomból ébred. De a fejem... Bent, a fejemben, mintha minden forrongott volna. Mintha gondolataim ugyanabban az időben egyszerre különböző irányba rohangáltak volna. A képek, a másik bolygó látomásai, minden, teljes mértékben megmaradt bennem. Mi volt ez – álom? Hipnózis? Vagy minden együttvéve? Érthetetlen! Képtelen voltam elhinni, hogy a valóságban egy másik bolygót láttam, nem a Földet, ezért megkérdeztem a mellettem ülő Anasztáziától:

- Mi volt ez – álom? Hipnózis? Mindent észbe tartottam és most mintha káosz keletkezett volna a fejemben. Anasztázia erre így válaszolt:

- Vlagyimir, te magad dönts el, értelmezd, milyen erő segítségével jelent meg előtted egy másik bolygó képe. Ha úgy érzed, hogy nyugtalanít téged e kérdés, akkor fogadd el, hogy álmodtál. Mindennek nincs értelme. A lényeg a fontos, értelme a látottakból levont következtetéseknek és érzéseknek van. Ezekről gondolkodj! Én most egy kis időre elmegyek.

- Persze, te csak menj, én majd gondolkodom magam.

A látottakról kezdetem tehát gondolkodni, amikor egyedül maradtam, s természetesen úgy gondoltam, hogy valamilyen hipnotikus álmodtál.

Anasztázia néhány lépés után hirtelen megfordult, visszajött hozzám, valamit előhalászott szettere zsebéből és átnyújtotta széttárt tenyerén. Tabletta! Ott volt a tenyerén... Tenyerén feküdt az a furcsa tabletta, amelyet a másik bolygón láttam.

- Vedd be, Vlagyimir! Nyugodtan lenyelheted, nem kell félned. Földi gyógynövényekből készítik őket azon a bolygón, ahol jártunk. Olyan tizenöt percig fog hatni. Felgyorsítja a gondolkodást. Így majd képes leszel mindent gyorsabban megérteni.

Elvettem Anasztázia kinyújtott tenyeréről a kicsi tablettát s amikor Anasztázia elment, lenyeltem.

EMBEREK, ADJÁTOK MAGATOKNAK VISSZA A HAZÁTOKAT!

Kezdetben, amikor Anasztáziával a hazáról beszélgettem, nem értettem, amit mondott. Nézetei kezdetben szinte abszurdnak tüntek. De azután... Akarva-akaratlanul még most is felmerülnek bennem. Emlékszem, hogy arra a kérdésre, hogy mit kell tenni annak érdekében, hogy ne legyen sem bolygóközi sem földi háború, ne legyenek gengszterek és a gyermekek egészségesnek és boldognak szülessenek, Anasztázia így válaszolt:

- Ezt kell, Vlagyimir, minden embernek tanácsolni: „Ember-ek, adjátok magatoknak vissza a Hazátokat!”

- „Adjátok magatoknak vissza a hazátokat?” - nem tévedsz Anasztázia? Hiszen mindenkinek van hazája, csak nem mindenki él a hazájában. Nem azt akartad inkább mondani, hogy térjete vissza hazátokba és nem azt, hogy adjátok magatoknak vissza a hazátokat?

- Vlagyimir, nem tévedtem. A Földön élő emberek többségének manapság egyáltalán nincs hazája.

- Hogyan nincs hazája?! Az oroszoknak Oroszország a hazájuk, az angoloknak Anglia. Mindenki valahol született; tehát az ember azt az országot tekinti hazájának, ahol megszületett.

- Azt gondolod talán, hogy a hazát meg lehet olyan határral szabni, amit valaki kijelöl?

- Mivel mással? Ez így van és kész! Minden országnak megvannak a maga határai.

- Ha nem lennének határok, akkor mivel tudnád meghatározni saját hazádat?

- Azzal a hellyel, ahol születtem, a várossal vagy faluval, de lehet, hogy akkor az egész Föld Haza lenne mindenki számára.

- Igen, az egész Föld is lehetne mindenkinek Hazája, aki rajta él és az egész Világegyetem szeretettel övezhetné az embert, de ahhoz, hogy ez így legyen, egyetlen pontba szükséges összekapcsolni a létezés minden szintjét. Ezt a pontot az embernek hazájának kellene neveznie és benne kellene létrehoznia saját Szeretetterét s akkor majd érintkezésbe lépne vele minden, ami a Világegyetemben a legjobb. E Te Hazád Terével. Saját magadat fogod e világegyetemi pont által érezni. Legyőzhetetlen erővel fogsz bírni. Más világokban fognak rólad tudni. Téged fog szolgálni minden úgy, ahogy azt Isten, a mi Teremtőnk akarta.

- Te azért, Anasztázia, beszélj inkább egyszerűen! Semmit sem értek a létezés szintjeiről! Hogy kell őket egyesíteni? Beszélj a pontról, amit saját hazámnak nevezhetek.

- Akkor beszélgetésünket a születéssel kell kezdenünk.

- Hát, jó, rendben! Kezdjük a születéssel! De te ne csak általánosságokban beszélj, hanem úgy, hogy az, amit mondasz, a mostani világra is vonatkozzék. Hát, például, hogyan látod te, a manapság létező körülmények között hogyan képzeled el te a család alapítását, a születést és a gyermekek nevelését. Na persze úgy, hogy a gyerekek boldognak szülessenek. Tudnál te egy ilyen vázlatot készíteni, vagy egy ilyen képet festeni?

- Tudnék.

- Akkor beszélj! De ne arról, hogy az ember az erdőben éljen, se az érthetetlen képalkotás tudományáról. Arról amúgy se tud senki, csak te...

Nem tudtam befejezni a mondatot, mert a fejemben mintha nem egy, de temérdek örvénylő áradatként hömpölygő kérdések hada merült fel. Na és a legfontosabb: „Miért lett számomra hirtelen oly fontos tudni, mit mond a tajgai remetető a mi életünkről? Honnan tud nem csupán külszíni részleteket a mi életünkről, de sok ember belső élményeiről is? Milyen lehetőségei vannak ennek a felfoghatatlan „képalkotás tudománynak”?

Nem tudtam tovább megülni a helyemen. Felálltam és fel-alá kezdtem járkálni. Hogy megnyugodjak és a hihetetlen fel tudjam dolgozni, megérteni, gondolkodni kezdtem:

„Itt ül a cédrus alatt egy boldog fiatal nő. Hol ráérősen jár a keze a fűvön, hol figyelemmel nézeget valamilyen pici bogarat, amelyik a kezén mászik, hol egy rövid időre elréved. Itt ül a tajgában, messze a városok és országok zajongó életétől, a háborúktól és a civilizált világok mindenféle viszontagságaitól. De vajon mi van akkor, ha ő tökéletesen ismeri ezt a képalkotó tudományt? Mi van akkor, ha ennek segítségével hatást gyakorolhat az emberekre? Ha sokkal erősebb hatást tud kifejteni a társadalomra, mint a kormányok, parlamentek és temérdek más vallás? Hihetetlen! Fantasztikus, de... Vannak, létezőnek valós, konkrét tények, melyek ezt bizonyítják. Hihetetlen tények! De ezek való, létező tények.

Rövid idő alatt megtanított engem könyveket írni. Ehhez csak három napra volt szüksége. Szüntelenül árasztja magából az információkat. Ez hihetetlen, de tény! A könyvek minden előzetes reklám, nehézség nélkül lépik át a városok, országok közti határokat. A könyvekben benne van az ő képe. Ez a kép, bár senki sem tudja hogyan, mégis hat az emberekre, felébreszti bennük az alkotás iránti vágyat. Ezer meg ezer verssor íródott hozzá, százával szólalnak meg a dalok a bárdok által, melyeket az ő képének szentelnek. Mindezt ő maga már a legelején nagyon jól tudta! Kijelentéseit erről még az első könyvben megjelentettem. Akkor még nem volt semmi. Akkor még a szavai hihetetlen agyémnek, fantasztikumnak tűntek. Minden pontosan úgy történt, ahogy megmondta. És most is, amikor ezeket a sorokat írom, további hihetetlen dolgok történtek.

A Prof-Pressz Kiadó az olvasók Anasztáziával kapcsolatos leveleivel és verseivel 1999 júliusában ötszázoldalas gyűjteményes kiadványt adott ki. A kiadvány júliusban jelent meg, amelyet a könyvterjesztők „uborkaszegzonnak” tartanak. S megtörtént a lehetetlen: a tizenötezer példányban megjelent kiadványt egy hónap alatt szétkapkodták.

Utánnymtatás készült, szintén tizenötezer példányban, de ez is elkelt. Ez az esemény ugyan nem olyan látványos, mint amelyeket a sajtó szellőztet, mégis teljesen túllépi a szénzációról alkotott elképzeléseinket azokkal a rendkívüli következtetésekkel, amelyek a háttérben állnak. Ezeknek a következtetéseknek nehéz hinni. Nehéz elhinni, hogy Anasztázia képe változtatja a társadalom tudatát.

Az olvasók a cselekvés szükségét érzik. Az emberek Oroszországban és annak határain túl is önállóan olvasói klubokat és központokat szerveznek és e kluboknak Anasztázia nevét adják.

A novoszibirszki Orvosi Készítményeket Gyártó Üzem cédrusolajat gyárt, amelyről éppen ő beszélt. Egy kis falu lakosai, mely a Novoszibirszki Területen található, felújítják az olaj készítésére szolgáló eszközöket és megpróbálnak az Anasztázia által leírt technológia szerint gyógyolajat előállítani. Segítségét hozzá a városból kapnak.

De arról is ő beszélt, hogy új élet indul majd be a szibériai falukban és a gyermekek visszatérnek szüleikhez.

A zarándokok áradatát a tengeren túli szentélyektől Anasztázia átirányítja saját hazájuk szentélyeihez. A dolmeneket, melyek Gelendzsik város környezetében található, s amelyekről ő beszélt, az ő olvasói csak az utóbbi két évben több mint ötvenezer látogatták meg. A korábban elfeledett szentélyek köré most az emberek virágokat ültetnek és kerteket hoznak létre. Különböző városokban cédrusokat és más növényeket ültetnek azon a módon, ahogy ő tanácsolta.

A facsemetékkel foglalkozó Szibirszkie Gyikoroszi nevű vállalkozást a Tomszki Területi Igazgatási Hivatal vezetőjének a határozata értelmében hozták létre. Ez a vállalat négyezer cédruscsemetét küldött Moszkvába.

Anasztáziáról tudósok értekeznek. Az ő képe eleven autonóm szubsztanciaként lebeg Oroszország fölött. De vajon csupán Oroszország fölött?

Kazahsztánban az asszonyok pénzt gyűjtenek egy Anasztáziáról szóló filmre. Hát hogy lehet ez?! Kazah asszonyok akarják, hogy film készüljön a szibériai remetenőről?!

Az ő képe kezdi valahová vezetni az embereket. De hová? Miféle erő által? Ki segít neki? Lehet, hogy ő maga bír valamilyen hihetetlen, korábban nem ismert erővel? De akkor miért marad itt mindig a saját tisztásán és foglalatoskodik továbbra is mindenféle bogarakkal?

Amíg a bölcselkedők elmélkednek, arról gondolkodnak, hogy egyáltalán létezik-e, ő egyszerűen cselekszik. Tevékenységének megnyilvánulásait látni lehet, meg lehet őket érinteni, kóstolni. Mít jelent ez a képkötő tudomány?

Ezek a gondolatok a tajgában egy kissé ijesztően hatottak rám. Szerettem volna a lehető leggyorsabban visszatérni, vagy legalábbis megbizonyosodni igaz voltukról, de ott a tajgában csak Anasztázia volt velem és kérdezni is csak őt tudtam.

Most megkérdezem... Ő nem tud hazudni... Most megkérdezem!

- Anasztázia, mondd...! Mondd, te ismered a képkötés teljes tudományát? Te ismered azoknak az ókori papoknak a tudását?

Felindultan vártam válaszát, de Anasztázia felindulás nélkül, nyugodt hangon így válaszolt:

- Tudom azt, amit ősédesapám tanított a papoknak. És azt is, amit nem engedtek elmondania. Én magam is igyekeztem még újat is megismerni, megérezni.

- Most már értettem! Feltételeztem, hogy így van! A képkötés tudományát te jobban ismered, mint bárki más. Az emberek elé álltál megalkotva saját képedet. Sokak számára istennő vagy, jóságos erdei tündér, messiás. Így írnak rólad az olvasók. Azt mondtad nekem, hogy a büszkeség, gőg nagy bűn, és hogy őszintén kell megírnom mindent. Ezért mindenki előtt úgy mutatkoztam be, mint egy buta, együgyű, félkegyelmű, de te magad közben mindenki fölé emelkedtél és azt, hogy ez majd így is lesz, te jó előre tudtad.

- Vlagyimir, én semmit sem titkoztam előtted.

Anasztázia felemelkedett a fűről, szembe állt velem, leengedte karjait, nézett a szemembe és így folytatta: - Az én képem

csak most nem mindenki számára érthető, de amikor az emberek elé tárul az a másik kép, ugyan megmarad az enyém is, ám akkor majd az én képem olyan lesz, mint egy takarítónő képe, aki arra hivatott, hogy a leghatalmasabbról csak a pókhálót tisztogassa.

- Miféle pókhálót? Mondd el világosabban, Anasztázia, mit akarsz még megalkotni?

- Isten képét akarom az emberek előtt feleleveníteni. Az Ő nagy Vágyát mindenki számára érthetővé tenni. Az Ő Szeretete által vezérelt igyekezetét mindenki érezheti, aki él. Az ember már ma, itt és most, ebben az életben boldoggá válhat. A mai emberek gyermekei mind az Ő Paradicsomkertjében fognak élni. Nem vagyok egyedül. Nem vagy egyedül. Az Édenkert az együttes, közös teremtés eredménye lesz.

- Állj, állj! Most már értem, a te szavaid sok tant cáfolnak meg. E tanok szerzői, követői nem csak rád vetik majd magukat, hanem engem is megkörnyékeznak. Minek nekem az ilyen gond? Nem is írok meg én mindent, amit te mondasz Istenről!

- Vlagyimir, te csak egy esetleges ki tudja kivel folytatott harctól ijedtél meg.

- Igen, igen, értem én már! Ócsárolni fognak majd mindazok, akik különböző vallásokat hirdetnek. Rám uszítják saját fanatikus követőiket.

- Te, Vlagyimir, nem tőlük, hanem saját magadtól félsz. Szégyenkezel Isten elé állni. Nem hiszel saját életed új képében. Azt gondolod, hogy nem tudsz megváltozni.

- Mi közöm nekem mindehhez? Én itt neked az egyházi tisztségviselőkről beszélek. Amúgy is sokan reagálnak közülük kijelentéseidre.

- Mit mondanak neked?

- Mindenfélét. Vannak, akik nem jókat, vannak, akik éppen ellenkezőleg, jókat. Egy pravoszláv lelkész híveivel jött el hozzám Ukrajnából, hogy kijelentéseid támogatásáról biztosítson. De hát ő csak egy vidéki lelkész.

- Mi van abban, ha csak vidéki a lelkész, aki eljött hozzád?

- Hát az, hogy vannak még másmilyenek is, magas tisztségekben. Az ilyenekre mindenki hallgat. Minden tőlük függ!

- De hát azok is, akik most magas tisztségekben vannak, ahogy te beszélsz róluk, valamikor kis templomokban szolgáltak.

- Nem számít. Addig amúgy sem fogok írni, amíg egy komoly egyházközösség vezetőségéből valaki... De hát ugyan mit jártatom én itt a számát, te amúgy is mindent előre meg tudsz magad mondani. Akkor tehát mondd meg, ki lesz ellened és ki melletted! Na és hogy akad-e majd valaki, aki segít neked?

- Milyen rangú egyházi ember tud téged meggyőzni arról, hogy bátrabb légy, Vlagyimir?

- Meg tudnál nevezni valakit, akinek az apátnál vagy püspöknél nem lenne alacsonyabb rangja?

Anasztázia csak egy pillanatra gondolkodott el, mintha egyszerre pillantott volna bele az időbe és térbe is.

S elhangzott a hihetetlen válasz:

- Már segített nekem II. János Pál, a római pápa, amikor új értelmezésű szavakkal beszélt Istenről - válaszolta Anasztázia. - Krisztus és Mohamed képe egyesítik energiáikat a térben, velük egyetlen képbe olvadnak más képek is. Lesz még majd egy hazai pravoszláv pátriárka is, s az, amit mond, tiszteletben tartatik mindörökre. De a külsőleg egyszerű emberek fellelkesült érzelmi fellángolásai mégis mindennél fontosabbak lesznek. Számodra az emberek földi rangja, tisztsége a fontos, de az Igazság mégis mindennél fontosabb a világon.

Anasztázia elhallgatott, lesütötte szemét, mintha hirtelen valami megbántotta volna. Mintha valami összeszorította volna a torkát, lenyelte a gombócot és felsóhajtott. Majd hozzáfűzte:

- Bocsáss meg, ha lelked számára érthetetlenül magyarázok. Ez eddig nem mindig sikerült, de azon leszek, hogy érthetőbb legyek, csak mondd el az embereknek...!

- Mit?

- Azt, amit évezredek óta titkolni igyekeznek előttük. Azt, hogy mindenki egyetlen pillanat műveként beléphet a Teremtő

által eredetileg létrehozott Ősi Kertbe és ott Vele együtt gyönyörűséges teremtményeket tud létrehozni.

Éreztem, hogyan növekszik benne az izgalom. Én magam is valami miatt izgalmi állapotba kerültem és ezt mondtam:

- Ne izgulj, Anasztázia! Beszélj, folytasd, talán meg fogom érteni és majd megírom.

Az, amit ezután mondott, rendkívül konkrét és egyszerű volt. Később, amikor elemeztem és vissza-vissza emlékeztem szavaira, kezdtem érteni, hogy mi, mit jelenthet és micsoda rendkívüli értelme van szavainak, amikor ezt mondja: „Emberek, adjátok magatoknak vissza Hazátokat!” Ott az erdőben azonban még egyszer megkérdeztem Anasztáziát:

- Megértettem, hogyan fog mindez működni. Megértettem, hogy ha te könnyűszerrel képes vagy a múltban évezredekkel ezelőtti megtörtént események képeit felidézni, akkor ez azt jelenti, hogy ismered a tanításokat, tudományos értekezéseket is mind és felfeded őket az emberek előtt?

- Ismerem azokat a tanokat, amelyek az emberekben tiszteletet ébresztettek.

- Mindet?

- Igen, mindet.

- A Védákat is teljes egészében le tudod fordítani?

- Igen, le. De ugyan miért kellene erre pazarolni az időt?

- Hogyhogy, hát te nem akarod, hogy az emberiség megismerje az ősi tanokat? Te majd mesélsz nekem róluk és én megírom az egészét a könyvben.

- És aztán? Mit gondolsz mi lesz ennek következményeképpen az emberiséggel?

- Hogyhogy mi lesz? Okosabbá válik.

- Vlagyimir, mindez csupán csalétek, hiszen a Sötétség a temérdek tannal csak el akarja az ember figyelmét vonni és el akarja titkolni a legfontosabbat. Azzal, hogy az Igazság egy részét értekezésekben csak az észnek ajánlja, gondosan eltereli az embert a leglényegesebbtől.

- Ha így van, akkor azokat, akik tanításokat hirdetnek, miért nevezik bölcseknek?

- Vlagyimir, ha megengeded, elmesélek neked egy példázatot. Azt a példázatot, amelyet még évezredekkel ezelőtti is titkos helyeken csak suttogva meséltek egymásnak a bölcsek. Évszázadok óta nem hallotta senki.

- Meséld el, ha gondolod, hogy ez a példázat valamit meg tud világítani.

A KÉT FIVÉR

(Példázat)

Élt egyszer – hogy mikor, teljesen lényegtelen – egy házaspár. Sokáig nem volt gyermekük. Az asszony hajlott korában ikreket szült: két fiút. Bizony nehéz volt világrahozataluk, és az asszony, röviddel azután, miután megszülte fiait, a másvilágra távozott.

Az apa dajkákat fogadott a gyermekekhez és igyekezett gondjukat viselni. Gondozta és nevelte is őket egészen tizenéves korukig, de amikor a fiúk tizenötödik életévükbe léptek volna, maga is meghalt. Miután eltemették apjukat, a fivérek a szobában üldögéltek – szomorúan. A két iker. Három perc választotta el őket a világra való érkezésben, ezért az egyikük idősebbnek számított, a másik pedig – fiatalabbnak. A szomorú hallgatás után az idősebb fivér ekképpen szólott öccséhez:

– Apánk, amikor haldoklott, elmondta nekünk abbeli bánatát, hogy nem sikerült átadnia nekünk az élet bölcsességét. Hogy fogunk tudni mi ketten, öcsém, az élet bölcsessége nélkül élni? Bölcsesség nélkül szerencsétlen lesz nemzetségünk szaporodása. Kigúnyolhatnak bennünket azok, akiknek a bölcsességet atyáiktól sikerült átvenniük.

– Ne búslakodj! – mondta a fiatalabb az idősebbnek. – Gyakran mélyedsz magadba, sokat gondolkodsz, bár lehet, hogy az idő úgy rendezi majd el, hogy a bölcsességet éppen az elmélkedésben ismered fel. Én mindent úgy teszek, ahogy te mondod. Élhetek elmélkedés nélkül is, nekem mindegy, mert szeretek élni. Örvendezek, amikor hajnalkor meghasad az ég és amikor a nap nyugovóra tér. Én majd csak egyszerűen élni fogok, dolgozom a gazdaságban, te pedig – keresed a bölcsességet.

– Egyetérték – válaszolta az idősebb a fiatalabbnak. – Csak hogy a bölcsességet nem lehet megtalálni, ha az ember az ott-honában marad. Itt bölcsesség nincs, e helyen senki sem hagyta, magától ide senki sem hozza el nekünk. Így hát én – az idősebb fivér – úgy döntöttem, hogy mindkettőnk számára és a nemzetségünk számára, mely évszázadokon át él majd tovább, megkeresem, mert meg kell keresnem mindazt, ami a világban bölcs. Megkeresem és házunkba hozom, hogy nemzetségünk utódainak és magunknak ajándékozzam. Magamhoz veszek mindent, ami értéként szüleink után maradt és bejárom az egész világot. Felkeresem az összes bölcsöt a világ minden táján, megismerem tanaikat és majd visszatérek a szülői házba.

– Hosszú lesz a te utad – mondta együttérzően a fiatalabb fivér. – Van lovunk. Vidd a lovat, szekeret, rakd azt meg minden jóval, hogy ne nélkülözz utadon. Én itthon maradok és majd várok rád, a bölcsőbbre.

Hosszú időre búcsúztak egymástól a fivérek. Teltek-múltak az évek. Egyik bölcstől a másikhoz vezetett az idősebb fivér útja, egyik szentélyből a másikba. Ismerkedett a Kelet és a Nyugat tanaival, járt Északon és Délen. Csodálatos emlékezőképessége volt, éles esze mindent gyorsan felfogott és könnyen megjegyzett.

Hatvan évig járta az idősebb fivér a világot. Haja és szakállja bederesedett már. A tudásra szomjúhozó elme egyre vándorolt és ismerkedett a bölcsességgel. Az ősz vándor az emberek között immár a legbölcsebbnek számított. Tanítványok serege követte. Bőkezűen osztogatta a bölcsességet, a tudást a szomjazó, kíváncsi elméknek. Elragadtatással hallgatta őt egyaránt fiatal és öreg is. Dicső híre megelőzte, s ez adta hírül az útjába eső településeknek a nagy bölcs érkezését.

A dicsőség nimbuszában, talpnyaló tanítványokkal övezve közeledett az ősz bölcs egyre jobban a faluhoz, ahol született, ahonnan ifjúként, egykor még tizenöt évesen elment, s ahol immár hatvan éve nem járt.

A falu apraja-nagyja kivonult, hogy fogadja őt. Ujjongva sietett elébe fiatalabb fivére – ugyanolyan őszén – és fejet hajtott a

bölcsé vált fivér előtt. Örömteli meghatódottságában így sutogta:

- Áldj meg engem, ó, bölcs fivérem! Lépj házunkba! Lemosom lábadról a hosszú út porát. Lépj a házunkba, bölcs bátyám és pihenj meg!

Az idősebb fivér magasztos gesztussal parancsolta meg tanítványainak, hogy maradjanak a közeli dombon, fogadják a hozzájuk járuló emberek ajándékait, folytassanak velük bölcs beszélgetéseket, ő pedig fiatalabb fivérét követve belépett a házba. Megfáradva ült le az asztalhoz a tágas ebédlőben. A fiatalabb fivér pedig meleg vízzel kezdte bátyja lábait mosni és közben hallgatta a bölcs fivér beszédét. A bölcs így szólt hozzá:

- Teljesítettem feladatomat. Megismertem a nagy bölcsök tanait, létrehoztam saját tanomat. Sokáig a házban nem maradtok, másokat kell immár tanítanom - ez az én küldetésem. De egyszer, valamikor régen megígértem neked, hogy bölcsességet hozok a házba. Az ígéretet teljesítendő, egy napig maradtok nálad. Ezalatt az idő alatt a legbölcsőbb igazságok gyöngyszemeit megosztom veled. Íme az első: Minden embernek gyönyörű kertben kell élnie.

A fiatalabb tiszta, gyönyörű hímzéssel díszített törülközővel törölte meg az idősebb fivér lábát, láthatóan igyekezett mindenben annak kedvébe járni és így szólt:

- Tessék, ízleld csak meg! Az asztalon előtted állnak kertünk gyümölcssei, a legjavát én magam szedtem le számodra.

A bölcs magába mélyedve ízlelgette a sok finom gyümölcsöt, majd így folytatta:

- Szükséges továbbá, hogy a Földön élő minden ember saját maga családi fát ültessen és azt nevelje. Ez a fa marad ivadéka-ira, mint jó emléke, ha majd meghal. A fa ivadékai számára még a levegőt is tisztítani fogja. Mindannyiunknak jó levegőt kell lélegeznünk!

Tüsténkedett a fiatalabb fivér, hogy a másik kedvében járjon s így szólt:

- Bocsáss meg, bölcs fivérem, bátyám! El is feledkeztem kinyitni az ablakot, hogy friss levegőt szívhass magadba.

Széthúzta a függönyöket, kinyitotta az ablakot, majd így folytatta: -Tessék, szívjad tüdődbe e két cédrus illarát! E két cédrust abban az évben ültettem, amikor elmentél. Kis gödröcskét az egyik palántának saját lapátommal ástam, a másiknak pedig azzal a kis lapátkáddal mélyítettem lyukat, amellyel gyermekkorunkban te játszottál.

A bölcs gondolataiba mélyedve nézte a fákat, majd megszólalt:

- Hatalmas érzés a Szeretet. Nem mindenkinek adatik meg, hogy szeretetben élje le az életét. Fontos igazság ez: Mindenkinek minden nap a Szeretet felé kell törekednie.

- Ó, mily bölcs vagy te, bátyám! - kiáltott fel a fiatalabb. - Oly nagy bölcsességeket ismertél meg, hogy egészen összezavarodtam. Bocsáss meg, a feleségemet még be sem mutattam neked! - s az ajtó felé fordulva elkiáltotta magát: - Anyjukom, hol, merre vagy, galambom?

- Hát, itt-e, itt vagyok! - tűnt fel az ajtóban egy vidám idős asszony. Tálcan gőzölgő pirogokat hozott. - A pirogokkal foglalatostkodtam.

A vidám öregasszony a tálcat az asztalra helyezte és bohókásan egy mulatságos pukedlit lejtett a fivérek előtt. Majd a fiatalabb fivérhez, férjéhez lépett és bár suttogva mondta, az idősebb fivér mégis meghallotta:

- De azért, drága férjecském, bocsáss meg nekem! Most mégis elmegyek, le kell dőlnöm.

- Ugyan már, mi lelt, kincsem, galambom, hogy csak úgy heverészni van kedved? Becses vendége van házunknak - az én egyetlen fivérem. Te pedig...

- Nem tehetek róla. Forog a fejem, sőt még egy kis hányinger is környékez.

- Ugyan mitől lett az én fürge galambom rosszul?

- Bizony, lehet, hogy megint éppen te magad adtál rá okot. Lehet, hogy ismét várandós lettem - mondta nevetve az asszony, ahogy ment kifelé.

- Bocsáss meg, kedves bátyám! - mentegetőzött félszegen a fiatalabb fivér - Nem ismeri a bölcsesség értékét, mindig vidám volt és ilyen bohókás maradt mind a mai napig.

A bölcs gondolataiba mélyedt. Gondolkodását gyermeki hangok szakították félbe. Ahogy meghallotta őket, a bölcs így szólt:

- E nagy igazságot minden embernek fel kell ismernie :
Hogyan kell boldoggá és igazzá nevelnie gyermekeit.

- Ó, mondd, csak mondd, bölcs bátyám! Arra vágyom, hogy boldoggá tegyem gyermekeimet és unokáimat. Nézd, ímhol az én zajos unokáim!

Az ajtóban két hatéves forma fiúcska és egy négy év körüli kislány állt és veszekedtek. Igyekezvén lecsendesíteni a gyerekeket, a fiatalabb fivér így szólt hozzájuk:

- Nosza, mondjátok csak el gyorsan, mi is történt köztetek, ti zajongók! Ne zavarjátok beszélgetésünket!

- Jé! - kiáltott fel a kisebb legényke. - Két nagypapa lett egyből. Melyik a miénk és melyik az, amelyik nem? Ki tud itt eligazodni?

- Jaj, hiszen itt ül a mi nagyapóikánk, ni! Hát nem látod? - szólt a kislány, majd a fiatalabb fivérhez futott, orcájával lábához simult, szakállát borzolgatta és így csicsergett:

- Nagyapócska, nagyapócska, elsőként én igyekeztem hozzád, hogy megmutassam neked, milyen táncot tanultam, de a bátyáim rám tapadtak. Az egyik veled akar rajzolni. Ő. Látod, ugye? Kis táblát és krétát is hozott, a másik pedig furulyát és dudát. Ő meg azt akarja, hogy furulyán és dudán játssz neki. Nagyapócska, nagyapócska, én döntöttem el elsőnek, hogy hozzád jövök. Mondd ezt meg nekik, nagyapócska! Zavard el őket!

- Nem igaz! Elsőnek én indultam rajzolni, csak ezután döntött az öcsém úgy, hogy furulyán fog játszani - jegyezte meg hóna alatt egy vékony deszkával az egyik unoka.

- Ti ketten vagytok, nagyapócskák. Ti döntsetek el - ciripelte a kislányunoka -, hogy ki indult el elsőnek! Döntsetek úgy, hogy én voltam az első, mert különben keservesen sírni fogok!

Mosolyogva és szomorúan nézett a bölcs fivér. Bölcs választ keresve egyre ráncolta homlokát, de semmit sem szólt. A fiatalabb fivér buzgólkodni kezdett, nem hagyta, hogy az így rájuk telepedett csend tovább nőjön, ezért gyorsan kikapta a gyermeki kézből a furulyát és gondolkodás nélkül így szólt:

- A köztetek lévő perlekedés tárgya voltaképpen nincs is. Táncolj, kis ugribugri szépségem! Én majd kísérlek a furulyán. A dudán segít nekem játszani az én kedves zenészem. Te pedig, festőművészkém, fess meg azt, amit a zene hangja tár eléd! Rajta! Fess meg, hogy táncol a balerina! Gyerünk! Egy-kettő! Lássunk munkához!

A fiatalabb fivér vidám, gyönyörű melódiát játszott a furulyán és az elragadtatott unokák egyszerre végezték azt, amit mindig is jókedvvel tettek. A dudát megszólaltatva igyekezett a melódiában nagyapjától le nem maradni a leendő nagyhírű zenész. Akár az igazi balerina, úgy forgott-pörgött kipirult arccal a pici lány, örömmel lejtve táncát. A majdani festőművész pedig vidám jelenetet festett kicsi táblájára.

A bölcs sokáig hallgatott. Amikor azonban a vidámságnak vége szakadt, ráébredt valamire... Felállt és ekképpen szólott:

- Emlékszel, öcsém, apánk régi vésőjére és kalapácsára? Hozd őket ide! Kőbe akarom vésni a legfőbb tanulságot. Most elmegyek. Valószínűleg vissza többé már nem térek. Ne tartóztass, ne is várj vissza!

Az ősz bölcs tanítványaival ahhoz a kőtömbhöz ment, amelyet elhajlított az ösvény. Az az ösvény, mely a vándorokat a bölcsesség keresésére házukból, otthonukból messzi országokba hívta. Nyugovóra tért a nap, leszállt az éj, de az ősz bölcs egyre vésett. Egy feliratot vájt a kőbe. Amikor az elfaradt ősz öregember befejezte munkáját, tanítványai a következő feliratot olvasták a kőn:

„Mindent, amit keresel, vándor, magadban hordozol. Minden egyes lépéssel csak veszítesz belőle, de újat helyébe nem találysz“.

Anasztázia elhallgatott, amikor befejezte a példázatot és kíváncsian nézett a szemembe. Biztosan arra gondolt, hogy mit értettem meg belőle.

- Én, Anasztázia, a példázatból megértettem, hogy minden bölcsességet, amelyekről az idősebb fivér beszélt, a fiatalabb fivér a való életben valósított meg. Csak azt nem értem, hogy ki tanította meg a fiatalabb fivért mindezekre a bölcsességekre?

- Senki. A Világegyetemi Bölcsességek benne vannak minden egyes emberi lélekben már a lélek teremtésének pillanatától fogva - mindörökre. Csak éppen a bölcsek - ravaszul, saját javukra bölcselkedve - gyakran elterelik a lelkeket attól, ami a legfontosabb.

- A legfontosabb? De hát hol, miben van - a legfontosabb?

MÁR MA BÁRKI KEZDheti ÉPÍTENI SAJÁT HÁZÁT-HAZÁJÁT

A legfontosabb, Vlagyimir, az, hogy már ma bárki hozzáláthat építeni saját házat-hazáját. Saját maga által érezheti Istent és élhet a Paradicsomban. Manapság csak egyetlen pillanat választja el az embereket a Földön a Paradicsomtól. A belső tudatosság minden emberben. Amikor a tudatosodást nem gátolják a követelményrendszerek... Akkor, Vlagyimir, figyelj csak...!

Anasztázia hirtelen vidám lett. Kézen fogott, s vonszolt magával a tóhoz, ahol a part homokos volt, kilátszott a föld és még futtunkban gyorsan azt mondta:

- Most... Most mindent meg fogsz érteni. És az emberek is mind, az olvasóim, az olvasóid, meg fogják érteni.

Ők majd saját maguk által határozzák meg a Föld lényegét és ráébrednek saját rendeltetésükre. Most, Vlagyimir, figyelj! Most, mi, gondolatainkban házat fogunk építeni! Én is, te is és mind az olvasók is. Biztosíthatlak! Higgy nekem! Minden ember gondolata megérinti Isten Gondolatát. Az Édenkert Kapuja tárul majd ki. Gyere, gyere, siess! Lerajzolom neked egy vesszővel a tó partjára... Együtt építjük meg a házat azokkal, akiket a jövőben megérintenek a sorok, amelyeket te írsz majd le. Minden emberi gondolat egyetlenegy gondolatba folyik össze. Isten képessége megvan az emberekben arra, hogy a valóságban testesítsék meg az elgondoltakat. A Földön nem egyetlen ilyen ház fog majd állni. Az ilyen házakban minden ember mindent képes lesz megérteni, tudatosítani. Egyedül ő maga lesz képes megérezni és megérteni az Isteni Vágy törekvéseit. Házat-Házat fogunk építeni! Ők, én is és te is!

- Anasztázia, várj! Rengeteg sok mindenféle házterv van már, amelyekben ma az emberek élnek. Mi jó van abban, ha te még egy tervet terjesztesz elő?

- Vlagyimir, te ne csak hallgasd, amit mondok. Érezd azt! Érezd át mindent, amit majd rajzolok és gondolatban te magad fejezd be a tervet és mindenki rajzolja velem együtt. Ó, Istenem! Emberek, kérlek benneteket, legalább próbáljátok meg!

Anasztázia valamiféle örömteli izgalomtól szinte remegett. Az emberekhez fordult és bennem egyre erősebb érdeklődés ébredezett terve iránt. Kezdetben egyszerűnek tűnt, de ugyanakkor olyan érzés támadt bennem, mintha Anasztázia, a remetenő, valamiféle rendkívüli titkot fedett volna fel mindenki előtt. Az egész titok a rendkívüli egyszerűségben rejtett, de ha mindent sorjában kell elmesélnem, akkor az egész így történt:

Anasztázia folytatta:

- Először is válasz magadnak a Földön található összes, számodra lehetséges hely közül egy olyat, amely megtetszik neked. Egy olyan helyet, ahol élni szeretnél. Ahol azt óhajtanád, hogy esetleg gyermekeid is éljék életüket. Ahol dédunokáid számára is jó emlékké leszel. Ezen a helyen az éghajlatnak számodra megfelelőnek kell lennie. Itt vásárolj magadnak örök időkre egy hektárnyi területet.

- Földet manapság csak úgy egyszerűen senki sem vásárolhat magának. Földet most csak ott árulnak, ahol eladni akarnak.

- Igen, sajnos így történik. Széles, tágas az ország, de nincs rajta egy hektárnyi terület sem, amely a tiéd volna, ahol gyermekeid, utódaid számára paradicsomi zugot hozhatnál létre. Éppen ezért itt az idő, amikor ezt be kell indítani. Az összes létező törvény közül a legkedvezőbbeket máris fel lehet használni.

- A törvényeket, természetesen, nem ismerem mind, de meg vagyok róla győződve, hogy nincs olyan törvényünk, amely lehetővé tenné, hogy mindenki örökre hozzájusson egy bizonyos nagyságú földhöz. A gazdáknak ugyan bérbe adnak több

hektárnyi területet is, de nem hosszabb időre, mint kilencvenkilenc évre.

- Rendben. A kezdetben rövidebb időre is megteszi, de szükséges olyan törvényt hozni, amely lehetővé tenné, hogy mindenkinek „Háza-Hazája”, földje legyen. Ettől függ a gazdaság felvirágzása. Ha komoly törvény nincs, akkor ez azt jelenti, hogy alkotni kell egy ilyen törvényt!

- Ezt könnyű mondani, nehéz megvalósítani. A törvényeket az országgyűlés, a Duma hozza. Ennek kell beiktatnia az alkotmányba valamilyen kiegészítést vagy fejezetet. A Dumában viszont a pártok hadakoznak egymással, ezért a földdel kapcsolatban felmerült kérdéseket sehogyan sem sikerül megoldaniuk.

- Ha nincs egy olyan erős párt, hogy mindenki számára törvénybe iktassa a hazát, akkor minél gyorsabban alapítani kell egy ilyen pártot.

- Ki fogja megalapítani?

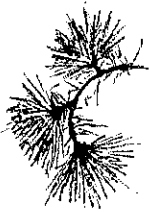
- Azok, akik a megalkotott Házzól-Hazáról, Otthonról fognak olvasni és tudatosítják, mit jelent a haza mindenki, minden ma és a jövőben élő ember számára a Földön.

- No, no, no! Csak lassan a testtel, ami a pártokat illeti! Inkább mesélj a te rendkívüli házadról! Kíváncsivá tettél. Ugyan miféle újdonságot vihetsz még a tervezésbe? Rendben. Tétélezük fel, hogy valakinek sikerült egy hektárnyi területet vásárolnia. Nem paradicsomba illő kertet, de valamilyen egyszerű, parlagon heverő, dudvával telenőtt területet, mert jobbat amúgy sem adnának. Tehát az ilyen ember ott áll a saját hektárnyi területén és hogyan tovább?

- Vlagyimir, gondolkozz! Álmodozz te magad is! Te mit tennél, amikor majd saját földeden állsz?

A KERÍTÉS

Na..., hát legelőször is, ugye..., legelőször természetesen be kell a telket keríteni. Mert amikor az építkezéshez szükséges anyagokat kezdi az ember összehordani, azokat bárki elviheti. Sőt, a termést is megdézsmálhatják, amikor a telken már meg is terem valami. Vagy ellenzed a kerítést?

- Nem, nem ellenzem. A területüket az állatok is mindig megjelölik, de miből fogod megépíteni a kerítésedet?

- Hogyhogy - miből? Deszkából. Nem is, álljunk csak meg! Ha deszkából lenne, drága lenne. Kezdetnek oszlopokat kell beállítani és dróthálóval körül kell a telket keríteni. Majd ezután kell a deszkakerítést megcsinálni, hogy ne lehessen látni, mi történik a kerítés mögött.

- Hány évig marad meg a deszkából megépített kerítés, javítás nélkül?

- Ha jó a faanyag, le van festve, vagy védő festékekkel lekenve, az oszlopok az a része, amely a földben van, le is van szurkozva, akkor öt évig biztos eláll javítás nélkül, sőt még tovább is.

- És aztán?

- Aztán imitt-amott javítgatni kell a kerítést, újra lefesteni, hogy ne rohadjon.

- Vagyis állandóan kell majd a kerítés körül sürgölődnöd. És gyermekeidnek vagy unokáidnak még több gondot okoz majd. Nem lenne jobb inkább úgy elrendezni az egészet, hogy a gyerekekre ne háruljon semmi gond, tekintetüket ne szomorítsa a rothadó szerkezet? Gondolkodjunk együtt, hogy lehetne erő-

sebb és tartósabb kerítést készíteni, hogy utódaid szép szavakkal emlékezhessenek rád.

- Természetesen, lehetne inkább tartósabb, örök. Ugyan ki ne akarna ilyen! Például, az oszlopokat és az alapokat is lehetne téglából készíteni és az oszlopok közötti részek készülhetnének öntvényből. Az öntvény nem rozsdásodik. Az ilyen kerítés több mint száz évet is kibír, de az ilyen csak nagyon gazdag emberek engedhetik meg maguknak. Képzeld csak el: egy hektár - hát ennek a kerülete bizony négyszáz méter. Az ilyen kerítés nem jön ki néhány ezer rubelből, sőt, lehet, hogy milliókba is belekerül. De azért száz, kétszáz évig vagy még tovább is eltart. A kerítésre valamilyen családi címet is lehet csináltatni. Amikor az utódok ránéznek, emlékezni fognak a dédpapára és a környéken mindenki irigyelni fogja.

- Az irigység nem jó érzés. Kárt okoz.

- Hát ez ellen semmit se lehet tenni. Mondom én neked, nem, hogy nem mindenki fog tudni jó kerítéssel bekeríteni egy hektárnyi telket.

- Tehát akkor másmilyen kerítést kell kitalálni.

- Milyen másmilyen? Elmondanád?

- Nem lenne jobb, Vlagyimir, a sok oszlop helyett, amelyek később amúgy is elrohadnak, inkább fákat ültetni?

- Fákat? Persze és aztán a fákra szögelni...

- Minek kellene a fákra szögelni? Nézd meg mennyi fa nő az erdőben másfél, két méterre egymástól.

- Igen, nő..., de közöttük lyukak tátongnak. Ott nincs kerítés.

- De lehet közük áthatolhatatlan bokrokat ültetni. Csak nézz körül figyelmesebben és láss! Képzeld csak el, milyen gyönyörű kerítés alakulhatna ki. Mindenkié egy picit másmilyen lesz. Mindenki örvendezik majd, ha ránéz. Az utódok pedig örökre emlegetni fogják a gyönyörű kerítés alkotóját, mert nem kell időt pazarolni a javítására, sőt még hasznot is hoz. Nemcsak kerítésként fog szolgálni. Az egyik telket körül lehet venni sorban növényekkel is. A másikat pedig tölgyfákkal. Valaki

pedig alkotói fellángolásában virágokból készítené a kerítést, mint a mesében.

- Virágzó kerítést?

- Különböző virágú fákat lehet ültetni. Nyírfákat, jávorfákat, de tölgyet vagy cédrust is. Közéjük berkenyét iktatni, amely vörösén izzik, de melléjük lehet még kányafát is ültetni. Bodzának is, orgonának is lehet helyet találni. Meg lehet mindent jó előre fontolni. Mindenkinek jól meg kell mindent figyelnie: hogy mi hogyan tör, nő a magasba, hogyan virágzik, illatozik tavasszal és milyen madarakat vonz magához. A te kerítésed akkor éneklő, daloló, finoman illatozó kerítés lesz, tekintetedet sohasem untatja majd és naponta fogja változtatni színei árnyalatát. Hol a tavasz virágaiba borul, hol pedig az ős színeiben fog pompázni.

- Nahát, Anasztázia, te kész költő vagy! Csak egy egyszerű kerítésről van szó, de te hogy megfordítottad az egészet! Tudod, nekem nagyon tetszik az ilyen fordulat. Hogyhogy az emberek erre még nem jöttek rá? Se festeni nem kell, se javítani. Amikor pedig naggyá nő, fel lehet használni akár tüzelőnek is és rögtön új fákat ültetni, változtatni az arculatát, mintha az ember festene. Csak az a gond, hogy az ilyen kerítés nagyon sokáig nő meg. Ha két méterre kell a fákat egymástól kiültetni, akkor 200 gödröt kell ásni. Sőt még közéjük bokrok is kell ültetni. De technikát, természetesen, mondanád te, nem lehet használni.

- Ellenkezőleg, Vlagyimir! Ennél a tervnél azt nincs értelme elvetni. Mindent, ami a Sötét Erők megnyilvánulásának tűnik, szükséges fényessé változtatni. Hiszen még a kezdet kezdetén mindent meg lehet fontolni, át lehet gondolni. Hogy az elképzelt terv gyorsabban öltson testet, a telek kerületét ekével át lehet forgatni, egy barázdát húzni és a kiültetendő csemetéket a barázdába helyezni. Közben el lehetne vetni azokat a magokat és közéjük elhelyezni azokat a bokroszerű növényeket, amelyeket a fák közé terveztél ültetni. Ezután az ekével újra el lehet mellette menni és az egész területet földdel betakarni. Amíg a föld le

nem ülepszik, a palánták, csemeték mindegyikét ki lehet egyesíteni, sorba illeszteni.

- Hát ez nagyszerű! Így az ember két-három nap alatt is fel tudja állítani az egész kerítést.

- Igen.

- Csak azt sajnálom, hogy az ilyen kerítés, amíg nem nő meg, nem fog védelmet nyújtani a betörők ellen. És különben is sokáig kell várni, amíg megnő. Cédrus, tölgy - ezek bizony lassan nőnek.

- De gyorsan felnő a nyírfa és a jávorfafa, közöttük meg gyorsan megnő a bokros rész. Ha nagyon sietsz, akkor ültethetsz kétméteres fiatal fákat akár azonnal is. Amikor a nyírfa felnő, ki lehet azt vágni és felhasználni a gazdaságban, a cseperedő cédrus és tölgy a kivágottakat majd helyettesítik.

- Jó, rendben! Az élő kerítést megoldottuk. Nagyon tetszik. Most azt mondd meg, milyen szerkezetű házat látsz megfelelőnek a telken?!

- Nem jobb lenne, Vlagyimir, előbb megtervezni a telket?

- Mire gondolsz? Különböző ágyasokat paradicsom, krumpoli, uborka ültetésére? Hát ezzel általában a nők szoktak törődni. A férfiak a házat építik. Én azt gondolom, hogy rögtön egy jó nagy házat kell építeni, egy jó kis villát, európai módra, hogy az utódok, az unokák jó szóval emlékezzenek meg arról, aki építette. Aztán egy másikat, kisebbet, a szolgáloknak. Hiszen a telek nagy. Sokat kell rajta dolgozni.

- Vlagyimir, ha már az elején mindent helyesen végzel, nincs szükséged szolgálókra. Minden, ami körülvesz téged, nagy megelégedettséggel, szeretettel fog téged is és gyermekeidet is szolgálni.

- Hát bizony ez senkinek sem sikerül. Még a te hőnszeretett kiskerteseidnek sem. Nekik csak öt, na jó, legyen, hat árnyiterületük van, mégis reggeltől estig robotolnak rajta egész hétvégeken. Itt meg, tessék, egy egész hektárnyi van. Ide ráadásul még sok trágyát is kell hozni, biztos több mint tíz fuvar évente!

A trágyahegyeket a telken szét kell hordani és szórni, majd át kell a földet forgatni, különben nem fog jól teremni. Ezen túl a földre még másmilyen trágyafélét is kell hozni. Az ilyet speciális boltokban árulják. Ha nincs a talaj trágyázva, akkor terméketlenné válik. Ezt tudják az agronómusok is, akik földtudománnyal foglalkoznak, de saját tapasztalatukból a kiskertesek is megbizonyosodtak róla. Remélem, hogy azzal, hogy a földet trágyázni kell, egyetértesz te is.

- Természetesen, a földet trágyázni kell, de az embernek azért nem szabad magát közben túlterhelnie. Isten még a kezdet kezdetén mindezt úgy alkotta meg, hogy ott, ahol élni szándékozol, a föld trágyázva legyen, még hozzá ideális módon, anélkül, hogy fizikailag, egyoldalúan ezen fáradozz. Neked elég érintkezésbe lépned az Ő gondolatával. Elég megérezned az Ő rendszere mindent átfogó teljességét és nem szabad állandóan csak eszeddel döntened.

- Akkor manapság a Földön miért nem trágyáznak sehol és semmit Isten rendszere szerint?

- Vlagyimir, te most a tajgában vagy. Nézz magad körül! Micsoda magas fák vannak itt, mily hatalmas törzsük van. A fák között fű, bokor nő, van itt málna, ribizli... sőt, itt a tajgában az ember számára sok más egyéb is nő. Ennek ellenére az évezredek folyamán az emberek közül a tajgát senki soha nem trágyázta föl. Mégis termő a földje. Mit gondolsz, ki és hogyan trágyázza?

- Ki?... Nem tudom, hogy ki és hogyan. Hát te most valóban egy komoly tényt vetettél fel! Igen, megdöbbentő, hogy az emberrel minden valahogy csak úgy megesik. Mondd meg, te magad, hogy miért nem kell a tajgában mindenféle trágya!

- Isten Gondolata és Rendszere nincs a tajgában olyan mértékben megbontva, mint ott, ahol ma az ember él. A tajgában a fákról lehullik a levél és a szél is le-letöri a kis ágacskákat. A talajt a tajgában a fák levelei és ágai, a férgek trágyázzák. Az itt növény fű szabályozza a föld összetételét. A bokrok pedig a savaságát vagy a lúgosságát segítenek csökkenteni. A levélkét, amely

lehullik a fáról, semmi sem helyettesítheti azok közül a trágyafajták közül, amelyeket te ismersz. Hiszen ez a levélke a kozmoszból sok-sok energiát hordoz magában. Láttá a csillagokat, a Napot és a Holdat. Nemcsak egyszerűen látta, hanem velük kölcsönösen s együtt létezve tette a dolgát. S bár az évezredek egymásután múlnak el, a tajga földje mégis mindig termő lesz.

- Na jó, de a telken, ahol a ház fog állni, nincs tajga!

- Akkor rajta, tervezd meg! Ültess erdőt különböző típusú fákból!

- Anasztázia, te most inkább rögtön mondd el, hogy mit kell tenni azért, hogy a talaj a telken mindig saját maga trágyázza meg önmagát. Ez egy nagyon nagy dolog, mert sok más munkát előz meg. Ágyasokat ültetni, mindenféle rovarokkal harcolni...

- Természetesen, részletesen és aprólékosan el lehet mondani, mégis jobb, ha az építésbe mindenki saját gondolatait, lelkét és vágyát helyezi bele. Intuitív módon mindenki érzi, mi kellemesebb neki, mi hoz majd gyermekeinek és unokáinak is örömet. Nem lehet egyetlen egységes tervezet. Személyre szabottnak - személyre szólónak kell lennie, mint az alkotó festőművész vászna. Mindenkinek az ő sajátja.

- De legalább példaképpen mondd el! Úgy általánosan!

- Jó, figyelj, egy picit lerajzolom. De előbb értsd meg a legfontosabbat! Isten mindent az ember javára, annak boldogságára teremtett. Te ember vagy és magad irányíthatsz mindent, ami körülvesz téged. Te ember vagy! Próbáld meg megérteni, lelkeddel megérezni és átérezni, hogy miből áll, miben van a földi Paradicsom...

- De hát konkrétan, filozofálás nélkül! Azt mondd el, hogy hová, mit kell ültetni, hol, mit kell kiásni! Milyen növénykultúrákat előnyös kiültetni, hogy aztán majd drágábban lehessen eladni?

- Vlagyimir, tudod, miért nem boldogok a mai földművelők és gazdák?

- Na, miért?

- Mert a lehető legtöbbet szeretnék kitermelni s eladni... Többet törődnek a pénzzel, mint a földdel. Maguk sem hiszik el, hogy saját családi fészkükben lehetnek boldogok. Azt gondolják, hogy a boldog emberek mind a városban élnek. Hidd el, Vlagyimir, hogy minden, ami a lélekben kialakul, az elkerülhetetlenül visszatükröződik a külsőn is. Természetesen, a külső konkrétumok szintén szükségesek, ezért hát képzeljük el például éppen a telek tervezését. Én csak elkezdem, te majd segítesz nekem.

- Jó, rendben, segítek. Kezdd!

- Telkünk parlagon heverő föld. A parlagot élő kerítés veszi körül. De ennek még háromnegyedét, vagy a felét erdősítjük, különböző fákkal ültetjük tele. Az erdő szélén, amely érinti a maradék földet, élő sövényt ültetünk, olyan bokrokból, hogy ne jussanak át rajta az állatok és ne tapossák le a beültetett növényeket. Az erdőben szorosan egymás mellé ültetett facsemetékből egy olyan kis legelőt alakítunk ki, ahol állatok, például egy-két kecske legelészik majd. De az ültetvényekből lehet hajlékot készíteni még tojó tyúkoknak is. A telken két ár nagyságú nem túl mély tavat ásunk. Az erdei fák, bokrok közé málnát és ribizlit ültetünk, a szélére pedig erdei szamócat. Majd később, amikor a fák az erdőben megnőnek, egy kissé felcseperednek, lehet középük három üres rönköt állítani a méhek részére. Fából még kis lugast is ültetünk, ahová majd a barátiddal vagy gyermekeiddel bújsz a hőség elől, ahol kedvedre szórakozhatsz velük. Élő nyári hálósobát is készítünk és neked egy alkotói műhelyt. Hálósobát a gyermekeknek és egy vendégsobát.

- Hát ez aztán! Ez nem csak erdő lesz, hanem kész kastély.

- Csakhogy ez a kastély élő lesz, örökké növő, önmagát megújító. Így tervezte ezt meg maga az Alkotó. Az embernek csak az a feladata, hogy mindennek megszabja rendeltetését. Mindennek saját ízlése, szándéka és értelme szerint.

- És miért nem tette ezt meg a Teremtő rögtön? Az erdőben minden úgy nő, ahogy adódik.

- Az erdő olyan számokra, alkotó számára, mintha könyv volna. Figyelmesebben nézz, Vlagyimir, és láss! Az Atya mindent beleírt. Itt, nézd, itt három fa nő nem is fél méterre egyik a másiktól. Ültetheted őket saját belátásod szerint sorba, de sok-sok más, hozzájuk hasonlókból felállíthatsz különböző más konfigurációt is. A fák között bokrok vannak. Gondolkodj el azon, hogyan lehetne őket felhasználni arra, hogy megédesítsék életedet. Ha itt a fák nem engedik meg a fűnek és a bokroknak, hogy közöttük nőjenek, akkor ezt te felhasználhatod az eljövendő élő házad számára. Szükséges, hogy mindennek úgy mond egy programot adj és azt saját ízlésed szerint korigáld. Mindennek, ami telkeden körülvesz téged, életedet, a gyermekeid életét kényeztetnie, megédesítenie kell.

- Ahhoz, hogy az ember meg is tudjon élni, egy veteményes kertet kell létesítenie. Ám a kerti munka bizony jól megizzaszt.

- Hidd el, Vlagyimir, hogy a kertet úgy is meg lehet tervezni, hogy túlságosan ne kössön le téged. Itt is mindenekelőtt csak figyelni szükséges. A fűben nőhetne a zöldség, a leggyönyörűsebb paradicsom, de uborka is úgy, ahogy az erdőben minden nő. Ízüik sokkal kellemesebb lesz és több hasznot hoz szerveztednek, ha körülöttük nem csak a pusztaság lesz.

- És a gyom? A kórokozók, a bogarak nem teszik őket tönkre?

- A természetben egyáltalán nincs semmi fölösleges, még a gyom sem haszontalan. Az embernek kárt okozó bogarak sincsenek.

- Hogyhogy nincsenek! Na és a sáska, vagy például a krump-libogár, az az undok féreg, felfalja a krumplit a földeken.

- Igen, felfalja. Éppen ezzel mutatja az embereknek, hogy tudatlanságukkal megbontják a Föld autonómiáját. Ellentmondanak a Teremtő Isteni Szándékainak. Hát hogyan lehet minden éven egy és ugyanazon a helyen a Földet marcangolva szántani csökönyösen újra és újra? A még be nem hegedt sebet kaparókkal egyre újra széttúrni, s közben még azt követelni tőle, hogy sebeiből az ember számára áldás származzon.

A krumplibogár vagy a sáska hozzá sem ér ahhoz a telekhez, amelyet most mi rajzolunk. Amikor nagy, együttes harmóniában nő minden, akkor a növénytermesztőnek harmonikus termésben van része.

- De ha végül is minden úgy adódik, ahogy te azt a telken megtervezted és az embernek nem kell a földet trágyáznia, a kórokozók ellen mérgekkel harcolnia, kerítéssel bajlódnia és minden csak úgy magától nő, akkor mit kell az embernek tennie?

- A Paradicsomban élnie. Úgy, ahogy azt Isten óhajtotta. És az, aki ilyen Paradicsomot meg tud építeni, az megérinti Isten Gondolatát és új Teremtést hoz vele együttesen létre.

- Milyen újat?

Majd erre is sor kerül, amikor a már korábban létező meg lesz alkotva. Most képzeljük el, hogy mit nem fejeztünk még be.

A HÁZ

Egy takaros házat is kell még építeni, hogy a gyerekek, unokák gond nélkül élhessenek benne. Egy kétemeletes, mosdóval, fürdőszobával, vízmelegítővel ellátott, réglából épült villát. Ezt most bármelyik családi házban meg lehet már tenni. Voltam egy kiállításon és láttam, hogy a családi házak kényelme érdekében rengetek mindenféle dolgot létre hoztak már. Vagy esetleg megint azt mondd, hogy az ilyen technokrata dolgokat nem kell alkalmazni?

- Ellenkezőleg, kell! Ha lehetőséged van rá, akkor mindent fel kell használni, hogy javadat szolgálja. Ehhez szükséges a szokások folyamatos és zökkenőmentes megváltoztatása. Csakhogy az unokáidnak nem lesz szüksége arra a házra, amit te építesz. Ha felnőnek, megértik. Nekik más házra lesz szükségük. Ezért nincs értelme erődét arra vesztegetni, hogy túl nagy és túl erős házat építs.

- Anasztázia, miféle fondorlat ez ismét? Mindent elvetsz, amit javaslok, még a házat is. Én viszont azt gondolom, hogy a háznak jó erősnek kell lennie. Azt mondtad, hogy együtt fogunk tervezni, te mégis mindent elvetsz, bármit mondanék is.

- Természetesen együtt fogunk tervezni, Vlagyimir. Nem vetek el semmit, csupán saját elképzeléseimet mondom neked el. Mindenki kiválaszthatja magának azt, ami természetéhez a legközelebb áll.

- Akkor az elképzeléseidet itt és most rögtön egy kicsit bővebben meg is kellene indokolnod! Gondolom, hogy senki sem fogja megérteni, hogy miért nem kell az unokákra házat hagyni.

- Az ő szeretetüket irántad és mások örök emlékét az ő házuk fogja őrizni. Amikor az unokáid felnőnek, törvényszerűen fogják érezni, hogy házuk számára melyek lesznek a legmegfelelőbb, legtartósabb és leghasznosabb anyagok a Földön az összes számba vehető anyagok közül. Neked jelenleg ilyen anyagod nincs, de unokáid azokból a fákból építenek majd faházat, amelyeket még a nagyapjuk ültetett, apjuk és anyjuk szeretettel dédelgetett. Az ilyen ház gyógyítani, védelmezni fogja őket a rossz ellen és lelkesíteni mindaz iránt, ami fényes. A Szeretet hatalmas Energiája fog az ilyen házban lakozni.

- Igen... Érdekes... Egy ház olyan anyagból, azokból a fákból, amelyeket a nagyapjuk, apjuk és anyjuk ültetett. Miért fogja az ilyen ház védelmezni a benne lakókat? Ebben valamiféle misztikum van.

- Miért nevezed misztikumnak a Szeretet Fényes Energiáját, Vlagyimir?

- Hát azért, mert nem mindent értek benne. Én a ház és a telek terveiről gondolkodom, te meg hirtelen csak úgy a szeretetről kezdesz beszélni.

- Miért mondod, hogy hirtelen? A kezdettől fogva mindent Szeretettel kell megalkotni.

- A kerítést is? Az erdei ültetvényeket is szeretettel kell kiültetni?

- Természetesen! A Szeretet hatalmas Energiája és a Világegyetem minden egyes bolygója segít, hogy Isten Fiához méltó teljes életet éljél.

- Tessék, most már egészen érthetetlenül beszélsz, Anasztázia. A háztól, a kerttől megint Istenhez jutottál. Ugyan milyen kapcsolat lehet itt?

- Bocsásd meg magyarázatom érthetlenségét, Vlagyimir! Engedd meg, hogy megpróbáljam tervünk fontosságát egy picit másképpen megfogalmazni.

- Próbáld meg! Csakhogy ez nem a mi tervünk, hanem a tiéd!

- A terv közös, Vlagyimir! Az emberi lelkek közül sokan ezt intuitív módon érzik is, de a pillanatnyi dogmák, a technokrata

út hangjai és a tudományok nem engedik, hogy az ember ezt a tervet konkretizálja, megértse és sok más egyéb is igyekszik az embereket elvezetni a boldogságtól.

- Te azért igyekezz mindent konkrétan elmagyarázni!

- Rendben, igyekezni fogok. Ó, mennyire szeretném, hogy az emberek számára érthető legyenek! Ó, Isteni Törekvés Logikája, segíts nekem világosabban felépíteni a szöszerkezeteket!

A SZERETET ENERGIAJA

Egyszer ő, a Szeretet hatalmas Energiája, amelyet Isten gyermekei számára a Földre küldött, mindenkihez megérkezik. Olyan is előfordul, amikor nem is egyszer. Igyekszik az embert saját maga által felmelengetni és örökre vele maradni. Az emberek többsége azonban nem ad lehetőséget a nagy Isteni Energiának arra, hogy vele maradjon.

Képzeld el, hogy egyszer egy nő és egy férfi a szeretet gyönyörű sugárzásában találkozik. Életüket igyekeznek mindörökre összekötni. Azt gondolják, hogy kapcsolatuk szilárdabb lesz, ha szándékukat nagy számú tanú jelenlétében papíron is megpecsételik. Ám minden hiába. A Szeretet Energiája már néhány nap múltán elhagyja őket. És így van ez majdnem mindenkiel.

- Igen, igazad van, Anasztázia. Hatalmas mennyiségű ember válik el. Hetven százalékuk. Azok viszont, akik nem válnak el, megesik, hogy kutya-macska módjára élnek, vagy közönyösek egymás iránt. Ezt mindenki tudja, de azt senki sem, hogy miért ölt ez olyan tömeges méreteket. Azt mondod, hogy a Szeretet Energiája elhagyja őket, de miért? Mindenkit ingerel, vagy saját játékát játsza az emberekkel?

- A Szeretet nem ingerel senkit és nem is játszik senkivel. Azon van, hogy mindenkiel mindig, örök időkre együtt éljen, de az ember maga választja meg életmódját és ez az életmód az, mely elijeszti a Szeretet Energiáját. Hiszen a pusztításnak ihletet a Szeretet nem ajándékozhat. Amikor egy férfi és egy nő együtt kezdi építeni életét, akkor a Szeretet gyümölcse számára

méltatlan kínok között élni - amikor egy kicsi, élettelen raktárszerű, kőből készült lakást próbálnak belakni; amikor mindkettőjüknek saját munkája van és saját érdeklődési köre, környezete; amikor nincs közös jövőképük, ezért a jövőben közös dolgaik sem, nincs közös törekvés, cél; amikor a testek csak testi gyönyörök miatt égnek tűzben, hogy később gyermekeiket átadják a világnak, hogy az szétszaggassa őket. Egy olyan világnak, amelyben nincs már tiszta víz sem, csak rablók, háborúk és betegségek. Az ilyeneket a Szeretet Energiája elhagyja.

- Ha viszont mindkettőnek sok pénze van? Vagy ha a szülők a fiatal házaspárnak egy jó nagy lakást, mondjuk hatszobásat, ajándékoznak, egy olyan háztömbben, amely modern terv szerint épült, a bejáratnál őrség van, s mindehhez még egy jobb kocsit is, a fiatalok bankszámláján pedig lesz jó sok pénz is - rááll a Szeretet Energiája, hogy ilyen körülmények között éljen? Képesek lesznek akkor az ilyenek életüket egészen öreg korukig szeretetben leélni?

- Egész életükön át félelemben kell majd élniük, szabadság és Szeretet nélkül. Közben látniuk kell, hogyan öregszik és rohad el minden körülöttük.

- Akkor viszont mi kell ennek a szeszélyes Szeretet-Energiának?

- A Szeretet nem szeszélyes és nem makacs, az Isteni Alkotás felé törekszik. Mindörökre fel tudja melegíteni azt, aki arra szánta magát, hogy Vele együtt alkossa meg a Szeretet Terét.

- Abban a tervben, amit most te rajzolsz, van valahol ilyen Szeretet-Tér?

- Igen.

- Hol?

- Mindenben. Előbb kettejük számára születik meg, majd később gyermekeik számára is. A gyerekek pedig az egész Világegyetemmel állnak majd így kapcsolatban a létezés három szintjén által.

Képzeld csak el, Vlagyimir! Egy férfi és egy nő szeretetben kezdik megvalósítani a tervet, amit mi rajzolunk. Családi fák

fognak ültetni, növényeket, gyümölcsöskertet. Annak fognak majd örülni, hogyan borulnak virágba tavasszal az ő teremtményeik. A Szeretet örökre közöttük fog majd élni, a szívükben, körülöttük. A tavasz virágzásában mindegyikük a másikat fogja látni s arra fog emlékezni, hogyan ültették együtt a fát, amely kivirágzott. A szeretet ízét idézi majd föl a málna íze is. Hiszen a málnát ősszel a férfi is és a nő is az egymás iránti szeretetben érintették meg.

Gyönyörű termés érik az árnyas gyümölcsösben. A gyümölcsöt azonban ők ketten együtt ültették. Szeretettel!

A nő, amikor kedvese a facsetetének gödröt ásott s homlokán veríték gyöngyözött, csilingelően nevetett. A veríték gyöngyeit kedvese, szerelmese homlokáról kezével letörölte és csókot lehelt annak forró ajkaira.

Az életben gyakran előfordul, hogy a házastársak közül csupán az egyik szeret. Az egyik fél csak megtűri a másiknak, hogy mellette legyen. Amikor a partnerek kertjüket kezdik megművelni, a Szeretet Energiája kettéosztódik és soha sem hagyja el őket! Hiszen az ő életmódjuk olyan lesz, amely lehetővé teszi, hogy ők ketten is szeretetben éljenek, de azt is, hogy a későbbiekben a Szeretet Terét továbbadják gyermekeiknek. Gyermekeiket együtt Istennel, az Ő képére és hasonlatosságára neveljék.

- Anasztázia, részletesebben mesélj nekem a gyermekek neveléséről! Az olvasók közül sokan kérdeznek felőle. Ha neked, magadnak nincs is saját rendszered, akkor mondd el, hogy esetleg a jelenleg létezők közül melyik a legjobb.

AZ Ő KÉPÉRE ÉS HASONLATOSSÁGÁRA

A gyermekek nevelésére nincs egyetlen jó rendszer, már csak azért sem, Vlagyimir, mert előbb mindenkinek magának kell válaszolnia arra a kérdésre, hogy kit szeretne felnevelni a gyermekében.

- Hogyhogy kit? Embert, természetesen, boldog és okos embert.

- Ha így van, akkor előbb az embernek-szülőnek magának ilyenre kell válnia. Ha pedig az ember maga nem tud boldoggá lenni, akkor tudnia kell, hogy mi akadályozza ebben.

Nagyon szeretnék a boldog gyermekekről beszélni. Az ő nevelésük, Vlagyimir, voltaképpen az ember saját magának a nevelése. A terv, amelyet mi most együtt rajzolunk, ebben nyújt segítséget. Azt, hogy a gyermekek most hogyan születnek, te is és mindenki más is jól tudja. Azt, ami a születést megelőzi, az emberek nem tudják igazán értékelni és a létezés azon szintjeit, amelyek csak az ember számára jellemzőek, nem adják meg sok gyermeknek, s éppen ezért születnek a nők nyomorékokat.

- Nyomorékokat? Azokra gondolsz, aki kéz vagy láb nélkül születnek, vagy gyermekbénulásban szenvednek?

- Nem csupán külsőleg lehet a születő ember nyomorék. A test külsőleg tűnhet teljesen normálisnak is. Ám az embernek van egy másik „Énje” és minden emberben jelen kell lennie az energiák teljes komplexumának. Ész, érzések, gondolatok és még sok minden egyéb. A ti orvostudományotok még a mai nagymértékben csökkentett paraméterek szerint sem tartja teljes értékűnek az összes megszületett gyermeknek több, mint a felét. Ha erről meg akarsz bizonyosodni, keress információt

arról, hány iskola létezik manapság fogyatékos gyermekek számára. Őket ilyeneknek a ti orvostudományotok könyvelte el.

Az ilyen gyermekek képességét csak azokéval hasonlítják össze, akiket maguk viszonylag normális gyermekeknek tartanak. Ha azonban az orvosok látnák; milyen az ész és a benső emberi energiák komplexuma az ember ideális állapotában, akkor az összes születendő gyermek között bizony csak egyeseket lehetne normálisnak tekinteni.

- De hát miért nem születnek a gyermekek mind teljes értékűnek, ahogy azt te mondd?

- A technokrata világ igyekszik megakadályozni, hogy a megszületett emberekben összeolvadjon a három fő pont. A technokrácia azon van, hogy szétszakadjanak a fonalak, melyek biztosítják a kapcsolatot az Isteni Szellemmel. A fonalakat szét-tépi még a gyermek megszületése előtt. Az ember pedig e kapcsolatot keresi, bevándorolja az egész világot, mégsem találja meg.

- Miféle három fő pont? Miféle fonalak, milyen szellemmel? Egy kukkot se értek.

- Vlagyimir, hiszen amíg az ember a világra érkezik, sok téren formálódik. Az ő fejlődésének szükségszerűen érintkezésbe kell lépnie a kozmosz teljes művével. Azt, amivel Isten rendelkezett, amikor megalkotta gyönyörű teremtményeit, az Ő fiának nem szabad megvetnie. A szülőknek kell saját teremtményük számára biztosítaniuk a létezés első három szintjét.

Az ember születésének az első pontja a szülői gondolat. A Bibliában is és a Koránban is szó esik róla: Kezdetben volt a szó, de pontosabban is fogalmazhatunk: Kezdetben volt a gondolat. Az, akit most szülőnek hívnak, csak emlékezzék vissza, hogy gondolataiban mikor, milyennek képzelte el gyermekét. Mít rendelt el számára? Milyen világot alkotott teremtménye számára?

- Azt gondolom, Anasztázia, hogy az emberek zöme nem igyekszik ezen gondolkodni egészen addig a pillanatig, amíg a nő teherbe nem esik. Csak úgy, egyszerűen együtt alszanak

anélkül, hogy összeházasodnának. Akkor házasodnak csak össze, amikor a nő terhes lesz. Ez azért is van így, mert nem lehet tudni, hogy terhes lesz-e vagy sem. Értelmetlen túl korán ezen gondolkodni, ha egyáltalán nem világos, hogy lesz-e a kapcsolatból gyermek.

- Igen, sajnos, így adódik. Az emberek többsége testi gyönyörök élvezetében fogan. De az embernek, Isten képeinek és hasonmásának nem szabad csak az élvezetek eredményeképpen érkeznie a világra. Képzeld el most egy másféle helyzetet! Egy nő és egy férfi gyönyörű élő házat épít az egymás iránti szeretetből-szerелеmből és a jövő teremtéséről szőtt gondolatokkal. Képet alkotnak közösen arról, hogy milyen boldog lesz fiuk vagy leányuk e helyen. Gyermeük meghallja az első hangot - édesanyja légzésének a hangját és a madarak énekét, Isten teremtményeinek a hangjait. Aztán elképzelik, hogy az ő már felnőtt gyermekük a hosszú és nehéz út után kilép a szülői kertbe s leül a cédrus árnyékába, hogy megpihenjen. Annak a fának az árnyékába, amelyet ők, a szülők ültettek az ő Szülő-Földjén iránta érzett szeretetből és reá irányított gondolatokkal. A családi fa elültetése, amelyet a majdani szülők ültetnek el, képezi az első pontot és e pont hívja majd segítségül a bolygókat a jövő megalkotására. Ez a pont szükséges! Fontos! Ez a leginkább jellemző Istenre! Ez annak a megerősítése, hogy te Hozzá hasonlót fogsz alkotni! Hozzá, a Hatalmas Teremtőhöz hasonlót! És Ő örvendezni fog az Ő Fia és Leánya tudatosságának. „Mindennek a kezdetén a gondolat áll.” Hidd le, kérélek, Vlagyimir! Abban a pontban, ahol két ember szeretetben-szerелеmben született gondolata egybefolyik; ahol ketten együtt a gyönyörű teremtésről gondolkodnak, ott a kozmosz minden energiájának a folyama megjelenik.

A második pont, pontosabban mondva, az emberi szint akkor születik meg s gyújt az égen újabb csillagot, amikor a testek szeretetben és a gyönyörű teremtésre gondolva azon a helyen olvadnak eggyé, ahol az eljövendő gyermeked részére a paradicsomi és élő házat építik.

Majd ezután a nőnek, akinek méhében új élet fogan, kilenc hónapig kell ezen a helyen élnie. Jobb, ha ezek a hónapok felölelik a tavasz virágzását, a nyár pompás illatozását és az őszyümölcsseit. Ahol az örömmön, a kellemes érzéseken kívül semmi más nem vonja el figyelmét. Ahol a nőt, akiben már él a gyönyörű teremtmény, csak az Isteni Teremtmények hangjai veszik körül. Hiszen a gyermek már él és az egész Világegyetemet saját maga által érzi. A jövendő édesanyának látnia kell a csillagokat. A csillagokat és a bolygókat gondolataiban mind neki, saját gyönyörű gyermekének kell ajándékoznia. Az édesanya mind ezt könnyűszerrel meg tudja tenni, minderre bőségesen lesz ereje. Az édesanya gondolatait fogja követni minden késedelem nélkül. A két ember szeretetben fogant gyönyörű teremtményének a kozmosz hűségese szolgálja lesz.

A harmadik szintnek, az új szintnek, a szülésnek, születésnek azon a helyen kell megtörténnie, ahol a gyermek fogant. Itt az apának is jelen kell lennie. Ha így van, akkor hármójuk fölött mindnyájunkat hön szerető Atyánk koszorúja jelenik meg s lebeg.

- Hát ez igen! Nem tudom miért, de szavaidtól még a lélegzetem is elállt, Anasztázia. Tudod, elképzelttem azt a helyet, amelyről beszélsz. Sőt, az egész csak úgy magától adódott! Annyira, hogy nekem magamnak is kedvem támadt ismét megszületni ilyen új módon, egy ilyen helyen. Hogy már most egy ilyen gyönyörű kertbe tudjak menni és megpihenni, amelyet édesapám és édesanyám ültetett. Annak a fának az árnyékába szeretnék leülni, amelyet még az én születésem előtt, számomra ültettek. Ahol fogantam és ahol születtem. Ahol édesanyám sétálgatott s közben rám gondolt, rám, aki még nem érkeztem meg e világra.

- Egy ilyen hely nagy örömmel üdvözölné téged, Vlagyimir. E hely testedet meggyógyítaná, ha tested beteg lenne. Lelkedet gyógyítaná meg, ha leked lenne beteg. Szomjadat oltaná, ha megfáradt tested szomjúhozna, éhedet csillapítaná, ha éhséget érezne. Nyugodt álommal ölelné át és örömteli hajnallal

ébresztene. Csakhogy hasonlóan a Földön élő emberek zöméhez, neked nincs ilyen helyed a Földön. Nincs hazád, ahol a létezés szintjei egybe tudnának olvadni.

- De hát miért van az, hogy oly zavarosan van minden elrendezve nálunk? És miért szülnek az anyák továbbra is félkegyelmű gyermekeket? Ki vette el tőlem ezt a helyet? Ki vette el másoktól?

- Vlagyimir, tudnál választ adni arra a kérdésre, hogy ki nem teremtette meg e helyet Polina, a lányod részére?

-Mi? Arra célzol, hogy én vagyok azért a hibás..., hogy a lányomnak nincs ilyen helye?

AKKOR KI A HIBÁS?

De hát én nem tudtam, hogy ezt így, ilyen jól meg lehet csinálni. Ó, de sajnálom, hogy nem lehet visszapergetni az életet és mindent helyrehozni - mondtam.

- Ugyan minek kellene visszapergetni? Az élet folytatódik és mindenkinek bármelyik pillanatban lehetősége van ilyen gyönyörű életképet megteremtenie.

- Az élet, természetesen, folytatódik, de hát mi haszon van, például, az öregekből. Mostanában az öregek arra várnak, hogy a gyerekek segítsenek rajtuk, de hát maguk a gyerekek is otthon, munka nélkül üldögélnek. Ezen túl, hogy lehet a gyerekeket egyáltalán még nevelni, ha mára már felnőttek?

- A felnőtt gyermekeknek is lehet adni Isteni nevelést.

- De hát hogy?

- Tudod, jó lenne, ha az öregek bocsánatot kérnének a gyermekeiktől. Őszintén bocsánatukat kérnék azért, hogy képtelenek voltak őket egy baj és gond nélküli világba hozni. Azért, hogy piszkos a víz, hogy a levegő nem kristályosan átlátszó.

És bár öregedő kézzel, a már felnőtt gyermekeik részére mégis kezdjenek el egy igazi és élő házat építeni. Mihelyt megszületik bennük a hasonló gondolat, az éltesebbek élete meghosszabbodik. Hidd el nekem, Vlagyimir, hogy még a gyermekek is visszatérnek hozzájuk, amikor az ilyen emberek Házukat-Hazájukat saját kezükkel megérintik. És még ha a házat az idősebbek nem is tudnák teljesen befejezni, a gyermekek az ő Hazájuk területén tudnák őket elhantolni, s így segítenének majd nekik ismét újjászületni.

- Elhantolni a Hazájuk területén? Te Hazának nevezed a családi föld telkét? Miért éppen ezen a telken és nem a temetőben kellene nekünk szüleinket elhantolnunk? Itt állítsunk nekik emlékművet?

- Természetesen, a telken kellene őket elhantolnotok. A kicsi erdőben, amelyet saját kezükkel ültettek ki. De nekik nincs szükségük kézzel alkotott emlékművekre. Hiszen emlékül fog szolgálni minden, ami körülvesz benneteket. Ami körülvesz téged, nem bánattal, hanem örömmel fog emlékeztetni rájuk minden nap. Így válik a családot halhatatlanná, hiszen a lelket csak a jó emlék vezeti vissza a Földre.

- Állj! Álljunk csak meg egy pillanatra! És a temető? Temetők egyáltalán nem is kellene?

- Vlagyimir, a temetők manapság szeméttelpekre hasonlítanak, ahová az emberek kidobálják azt, amire már senkinek sincs szüksége. Hiszen még nem is olyan régen az elhalálozottak testét családi sírboltokba, kápolnába és templomokba temették. A települések határán túlra csupán a hazátlan, hontalan embereket és az eltévelyedetteket hordták ki. A régi időkben csak az eltorzult rítus maradt - a holtakról való megemlékezés. Először három, majd kilenc nap után, majd fél év után, azután egy év, aztán pedig... Aztán már csak a rítusnak adózunk. A ma élő emberek hagyják, hogy az eltávozott lélek fokozatosan a feledés homályába merüljön. Feledésbe merülnek nem ritkán még az élők is, amikor a gyermekek a szüleiket elvetik, messze vidékekre futnak előlük. Ebben viszont nem a gyermekek a hibásak, ők csak futnak, intuitív módon érezve a szülői hazugságot és saját igyekezetük kiúttalanságát. A kiúttalanság elől menekülnek, futnak, de maguk is ugyanabba a zsákutcába jutnak.

A Világegyetemben minden úgy van elrendezve, hogy anyagi testet elsőként ismét azok a lelkek öltenek, akiket a Földre jó emlékek hívnak vissza. Nem a rítus, hanem az őszinte, tiszta érzések. Ezek az érzések akkor keletkeznek a Földön élő emberekben, amikor az eltávozott életmódjával kellemes emlékeket,

képeket hagy maga után. Amikor az emlékek rá nem rítushoz kötődnek, hanem valóságok, anyagiak.

Az emberi anyagi szintnek az ember világegyetemi létezésének sok-sok szintje között nincs kisebb jelentősége, mint másoknak és a hozzá való kapcsolattal csínján kell bánni.

A szülők testéből, amelyeket gyermekeik a szülők által ültetett kis erdőben hantoltak el, fű, virágok, fák és bokrok nőnek. Ezeket te látni fogod és élvezni fogod látványukat. A Hazád azon részével, melyet szüleid keze hozott létre, nap mint nap érintkezésben leszel, tudat alatt kapcsolatot tartasz fenn velük és ők is kapcsolatban lesznek veled. Hallottál már az őrzőangyalokról?

- Igen.

- Az őrzőangyalok, a te távoli és közeli szüleid, azon lesznek, hogy védelmezzenek téged. Három nemzedék után lelkük ismét testet ölt a Földön. De ha már nem is lesznek a Föld anyagában, a lelkük energiája őrzőangyalokként minden pillanatban a védelmedet fogják szolgálni. Ezért senki sem tud agresszív módon a te családi telkedre lépni. Minden emberben jelen van a félelem energiája. Ez az energia felébred a támadóban is. A támadóban sok-sok betegség születik meg. Olyan betegségek, melyek a stressztől keletkeznek. Ezek az ilyen embert végül el is pusztítják.

- Végül, de az ilyen addig is sok-sok ocsmányságot tud tenni.

- Ugyan ki akarja majd a másikat megtámadni, Vlagyimir, ha tudni fogja, hogy a büntetés elől nem tud elmenekülni?

- De ha nem fogja tudni?

- Intuitív módon ezt most már minden ember tudja.

- Jó, jó, rendben, tegyük fel, hogy igazad van, ami a támadókat illeti, de mit tegyünk a barátainkkal? Például meg akarom hívni a barátaimat. Eljönnek, de ijeszti őket minden, ami körülöttük van.

- Azokat a barátaidat, akiknek szándékai tiszták, minden körülöttük lévő szeretni fogja, ahogy te is. Erre a kutyát is fel

lehet példának hozni. Amikor a kutya gazdájához barát érkezik, a hűséges őrző meg sem érinti. Amikor azonban valaki megtámadja, akkor a hűséges eb akár halálos csatát is készen áll a támadóval vívni.

A Házad-Hazád telkén gyógyhatású lesz számodra is és barátaid számára is minden egyes növény. A virágokról, fákról és bokrokról gyógyító hímport hoznak nektek a szellő fuvallatai. Elődeid energiái is veled lesznek mind. A te rendelkezéseidet fogják lesni a teremtésre való édes várakozásban a bolygók.

A virágok minden egyes szirmában mindörökre vissza fog tükröződni a szeretett nő pillantása. Az évezredek folyamán általad felnevelt gyermekek gyengéden, finoman fognak veled beszélni. Újabb és újabb nemzedékekben majd te is testet öltesz. Te magad beszélsz majd tenmagaddal és saját magadat fogod nevelni. És Szülőddel együtt fogsz majd teremtményeket teremteni. Isteni Energia - a Szeretet Energiája fog élni a te Házadban-Hazádban, a Szereteted Terében!

Amikor Anasztázia a tajgában a telekről beszélt a hanglejtéséről, szenvedélyességétől elállt a lélegzetem. Később, amikor már hazatértem és ezeket a sorokat róttam a papírra, gyakran késztetett gondolkodásra: „Vajon valóban olyan fontos-e az, hogy mindenkinek legyen ilyen földje? Háza-Hazája, ahogyan ő nevezi ezt a darab földet? Tényleg tudjuk még utolsó lélegzetünkkel is nevelni a gyermeket, a már felnőtt, meglett embert? Tényleg tudnak a családi földbirtok által a szülőkkel kommunikálni és igaz-e, hogy az ő energiáik így védelmezznek bennünket, élőket, szellemünket és testünket is?” Képzeldék csak el, hogy kételyeimet maga az élet oszlatta el. Megtörtént ugyanis, hogy...

ÖREGEMBER A DOLMENNÉL

A mikor három évvel ezelőtt az Északi-Kaukázusba érkeztem és az első fejezeteket írtam a Dolmenekről, amelyekhez ma már szüntelenül áradnak az emberek, még ritkán akadt valaki, aki elődeink ezen ősi építményeit meg akarta volna nézni. Egy dolmenhez azonban, amely egy Bambakov nevű gazda telkén Psada községben, a Felendzsiki járásban állt; gyakran eljártam egyedül. A dolmennél minden egyes alkalommal felbukkant az idős Bambakov. Toldozott-foltozott ingben, méheséből jövet egy üveg mézzel a kezében bukkant fel mindig váratlanul.

Az öreg magas növésű, szikár alkatú nagyon mozgékony ember volt. A földet csak a közelmúltban, a peresztrojka kezdetén kapta és az embernek az volt a benyomása, hogy nagyon sietett rajta mindent elrendezgetni. Mindenféle maradék, bontásból származó anyagból egy kisebb házat épített, a kaptárok fölé tetőt és gazdasági épületeket is. Kertet kezdett kialakítani, de neki fogott egy kisebb halastavat is ásni, abban reménykedve, hogy forrásra talál, de köves, sziklás talajnak ütközött.

Az öreg Bambakov elfogadta a dolment és gondozta is nagyon lelkiismeretesen. A dolmen környékét felsepergette, a köveket a földjéről összegyűjtögette és a dolmen mellé rakta. „Ezeket a köveket emberi kezek hordozták ide – mondogatta. – Nézd csak! Egy se hasonlít közöttük azokra, amelyek bárhol vannak errefelé. Az emberek dombot emeltek belőlük, majd a dolmeneket rájuk építették.”

Az öreg gazdasága oldalt esett a falutól és az úttól. Általában egyedül dolgozott benne. „Ugyan érti-e, tudja-e, milyen

értelmetlen az igyekezete? – merült fel bennem. – Nem sikerül neki gazdaságát fellendítenie, a földet megművelnie, egy normális modern házat felépítenie. De ha még valami csoda folytán sikerülne is neki felvirágoztatnia az őt körülvevő területet, rendbe tennie a gazdaságot, aligha lenne öröme benne. A gyerekek mindenhol a városokba igyekeznek. Az öreg fia is Moszkvában telepedett le a feleségével, hivatalnok lett belőle.

Csakugyan nem érti az öreg, mennyire értelmetlen, amit csinál? Kinek kell az egész? Senkinek! Még a gyerekeinek se. Milyen szívvvel kell majd meghalnia, ha ráébred, hogy mi vár a gazdaságára? Ha tudja majd, hogy a dudva amúgy is benő mindent, méhei a kaptárakból kirajzanak? A dolment pedig, amely sután-bután éppen a földje közepén áll, ismét teleszórják szeméttel. Nemhogy inkább pihenne öregkorára, de ő ehelyett reggeltől estig egyre csak ás, kapál, épít, mint akinek valami az agyára ment.”

Egyszer már sötétedés után érkeztem a dolmenhez. A hozzá vezető utat a hold világította be. Körös-körül csend honolt mindenhol, csak a lombok levelei suttogtak a szellőben. Alig pár lépésre a dolmen körül növekvő fáktól megálltam.

A dolmen portálja mellett egy kövön üldögélt az öreg. Azonnal felismertem sovány alakját. Az örökké mozgó és vidám öreg most csak ült magában, meg sem mozdult, úgy tűnt, sír. Majd felállt, gyors léptekkel, ahogy mindig is szokott, lefelé járkált a dolmen portálja előtt, aztán határozottan megállt, arccal a dolmen felé fordult, igenlően bólintott. Megértettem. A dolmennel beszélgetett az öreg Bambakov.

Megfordultam és igyekeztem hangtalanul lépkedni. A falu felé vettem utamat. Az úton azon tűnődtem, hogy miben tud a dolmen, annak Szelleme – legyen az bármilyen erős és bölcs – a már elmenőfélben lévő embernek segíteni? Mivel? Éppen ilyen kommunikációval? Bölcsességgel! De bölcsességre az embernek fiatal korában van szüksége. Idős korában ugyan mi haszna van belőle? Kinek kell? Ugyan ki fog okos beszédekert hallgatni, ha még a gyerekek is hetedhét határon túl vannak már?”

Másfél év múlva, amikor a következő alkalommal újra Gelenzsikben jártam, ismét elmentem a dolmenhez, amely az öreg Bambakov gazdaságában van. Addigra már megtudtam, hogy Sztanyiszlav Bambakov meghalt. Sajnáltam, hogy nem fogom ismét látni ezt a vidám, céltudatos embert. Nem fogok több mézet kóstolni a méheséből. És ami a legfőbb, nem akartam újra látni a sok szemetet a dolmen környékén és a lepustultságot körülötte. De...

Az utacska, amely a kocsiúttól a gazdaság felé vezetett, tiszta volt. Látszott, hogy felseperték. A fák között faasztalok, padok, gyönyörű kerti lugas állt a dolmenhez vivő út kanyarjában. Az utacska mentén, gondosan fehérre mázolt kövekkel körülrakva, ciprusfacsemeték zöldelltek. A ház ablakaiban és mellette az oszlopon villany égett.

A fia! Szergej Stanyiszlavovics Bambakov, az öreg Bambakov fia otthagya Moszkvát, hivatalát és az apja gazdaságába költözött feleségével és fiával.

Szergejjel az asztalnál a fák alatt üldögéltünk...

- Felhívott engem Moszkvában és kért, hogy jöjjek el hozzá. Eljöttem, megnéztem a gazdaságát és elhoztam a családot is - mesélte Szergej. Aztán itt dolgozgattunk együtt. Amikor pedig édesapám meghalt, már nem tudtam elmenni innen.

- Nem sajnálod, hogy otthagytad a fővárost?

- Nem én! Én se, de az asszony se. Minden nap hálát adok édesapámnak. Sokkal kényelmesebb lett itt mindegyikünknek.

- A ház? Komfortos? Bevezettétek a vizet?

- Komfortos? Hát, WC-t még édesapám tákolt a ház elé. Én inkább másféle komfortra gondolok. Valahogy sokkal komfortosabb lett itt belül, teltebb az ember szíve és szíve tájéka.

- Munkával hogy álltok?

- Munkából van több is, mint amennyit győzők. A kertet kell művelni, a méhessel törődni. Úgy igazándiból még azért nem tudok a méhekkal foglalkozni. Kár, hogy a módját apámtól nem volt időm átvenni. A dolmenhez egyre több ember érkezik, minden nap autóbuszokat fogadunk. Szívesen segédkezik az

asszony is. Édesapám kért meg, hogy fogadjam az embereket és én fogadom is őket. Egy parkolót alakítottam ki ide, vizet akarok hozzá vezetni. Csak az adóval nyomorgatnak. Igaz, hogy nincs elég pénz, de azért az a jó, hogy a községi hivatal főnöke is úgy-ahogy segít.

Elmeséltem Szergejnek, amit Anasztázia mondott a földről, a telkekről, a szülők emlékéiről és erre ő ezt mondta:

- Tudod, Anasztáziának igaza van! Száz százalékra igaza! Édesapám meghalt, de én minden nap mintha beszélgetnék vele, néha még veszekszem is vele. Ráadásul egyre közelebbinek érzem, mintha meg se halt volna.

- Hogyhogy? Hogy tudsz vele beszélni? Mint a kontaktörök, hangot hallasz?

- Dehogy is, az egész ennél egyszerűbb. Látod azt a tölcsért? Vízet keresett itt az apám és sziklás kőzetnek ütközött. Be akartam a lyukat szórni és helyére egy asztalkát állítani, lócákkal. „Ejnye, hát nem láttad ezt, apus, már jó előre, hogy nem lesz ez jó? Még ezzel is én vesződjek, amikor amúgy is annyi a dolgom!” - gondoltam csak úgy magamban. Ahogy megeredt az eső, a hegyről csak úgy ömlött a víz és a tölcsér meg is telt vízzel. Az meg biz', csak gondold bele, meg is maradt benne. Néhány hónapig nem szívárgott el belőle. Egy kis tavacsát kaptam! De ekkor viszont már ezt gondoltam: „Jó fej vagy, apus, egy szó, mint száz! De jól jött most a te tölcséred!” Na és van még más is, amit kiagyalt, én meg próbálok rájönni, hogy mi is akart az lenni.

- De hát mégis, hogy sikerült neki téged, Szergej, rávennie arra, hogy otthagyd Moszkvát? Mit mondott neked? Mivel érvelt?

- Mindent olyan egyszerűen mondott. Egyszerű szavakkal. Csak arra emlékszem, hogy a szavai hallatán, ki tudja miért, honnan, olyan újfajta érzések keletkeztek bennem, valamiféle vágy, vagy mit tudom én... Na és most itt vagyok. Hála neked, édesapám!

Milyen szavakat tudott meg az öreg Bambakov, amikor a dolmennel beszélgetett? Miféle bölcsességet ismert meg, hogy

vissza tudta szerezni a fiát? Visszaszerezni mindörökre! Kár, hogy Bambakovot a temetőbe temették és nem a saját földjébe, ahogy Anasztázia mondta. Ráadásul Szergejt egy picit még irigyeltem is: az ő apja megtalálta vagy létrehozta számára az ő Hazája egy darabkáját. Vajon lesz-e ilyen Hazám valamikor nekem is? Vajon lesz-e másoknak? Olyan jó Anasztázia tisztásán! Olyan jó Bambakovnál! Jó lenne, ha egy saját kis Hazája lenne mindenkinek!

ISKOLA, VAGY AZ ISTENEK ÓRÁJA

Azután, hogy a Bambakov földjén található dolment utoljára meglátogattam és a fiával beszélgetés folytattam, még világosabban fellevenedett bennem Anasztáziával folytatott beszélgetésem a Hazáról, a telekről alkotott tervéről. Emlékezetemben felderengett az is, amit Anasztázia az egyes telkekből alkotta jövődó gyönyörű településekről egy botocskával rajzolt a földre. Mindent olyan szenvedélyesen, különleges hanglejtéssel mondott el, hogy szinte hallottam, ahogy suttogott a fák lombja, melyek betöltötték a korábban pusztát, csordogált a patakban a tiszta víz és láttam a gyönyörű, boldog férfiakat és nőket, akik ott éltek. Hallottam a gyermek nevetését és zengtek a dalok, ahogy szállt le a Nap. Közben azonban – éppen a dolgok rendkívülisége miatt – egyre újabb kérdések bukkantak fel bennem:

- Miért rajzolsz úgy, Anasztázia, mintha a telkek nem is érnének egymáshoz?

- Úgy kell elrendezni, hogy az ilyen gyönyörű településen ösvények, gyalogutak és utak is legyenek. Mindegyik telket a másiktól minden oldalról nem kevesebb, mint három méter széles tér válassza el.

- És iskola? Iskola is lesz az ilyen településen?

- Természetesen, nézd, itt az iskola! Az összes négyzet által alkotott egység központjában.

- Jó lenne megnézni, milyen tanítók lesznek az új iskolában, milyenek lesznek itt az órák. Valószínűleg úgy lesz minden, ahogy azt Scsetyinyin iskolájában láttam. Manapság oda

rengeteg ember jár. Mindenkinek tetszik az erdei iskola, amely Tyekoszbán van. Sokan szeretnének városukban ilyen iskolát létesíteni.

- Scsetyinyin iskolája gyönyörű, de csak egy lépcsőfok ahhoz az iskolához, amilyenben az új településeken a gyermekek fognak tanulni.

Scsetyinyin növendékei fognak az ilyen iskolák megépítésében segédkezni és ők is fognak bennük tanítani. De nem csak a képzett és okos pedagógusok a fontosak. Az ilyen iskolában a szülők is fogják gyermekeiket tanítani és maguk is fognak tanulni saját gyermekeiktől.

- Ugyan hogy válhat minden szülő tanítónak? Esetleg az összes szülőnek magasabb, még hozzá speciális végzettsége lesz? A különböző tantárgyakat, a matematikát, fizikát, kémiát, irodalmat ki fogja a gyerekeknek magyarázni?

- A végzettségük, természetesen, nem lesz egyforma. De hiszen a tantárgyak és a tudományok ismeretét nem is szükséges öncélúan végezni, életcélként felfogni. A legfontosabb az, hogy az ember boldog tudjon lenni s ezt csak a szülők - saját példájukkal - mutathatják meg.

A szülőknek egyáltalán nem kötelező a hagyományos felfogás szerint iskolai órát vezetniük. Például, a szülők részt vehetnek közös vitákon vagy csoportosan végzett vizsgán.

- Vizsgán? És kit vizsgáztathatnak a szülők?

- A gyermekeiket, de a gyerekek is levizsgáztathatják saját szüleiket.

- A szülők a gyerekeket - iskolai vizsgán?! Hisz ez úgy, ahogy van, nevetséges. Akkor bizony minden gyerek tiszta ötös tanuló lesz. Ugyan melyik szülő adna kettést saját gyerekének? Természetes, hogy a szülők bármelyike inkább ötöst adna fiának vagy lányának.

- Vlagyimir, ne siess a következtésekkel! A foglalkozások között, melyek a jelenlegi iskolai órára hasonlítanak, az új iskolában más módon, fontosabb órák is lesznek.

- Másmilyen? Milyenek?

És ekkor hirtelen egy sejtelem villant fel bennem. Ha Anasztázia könnyedén meg tud mutatni évezredekkel előtti képeket - lényegtelen, hogyan és milyen módon - a sugara, hipnózis vagy valami más segítségével, akkor... tehát, akkor meg tudja mutatni a közeljövőt is. Ezért megkérdeztem:

- Meg tudnál nekem, Anasztázia, mutatni legalább egy foglalkozást ebben a jövőbeli iskolában, amely az ilyen új településeken lesz? Tudsz nekem egy rendhagyó órát mutatni?

- Tudok.

- Akkor mutass! Össze akarom hasonlítani azzal, amit Scsetyinyinnél láttam. Na és azokkal is, amelyeken az iskolában én is részt vettem.

- Nem fogsz kérdezősködni és félni attól, hogy milyen erővel hozom létre a jövő képeit?

- Nem, nem fogok. Mindegy, hogy teszed! Nagyon szeretném megnézni.

- Akkor feküdj le a fűbe, engedd el magad és merülj álomba!

Anasztázia csendesen ráhelyezte tenyerét a tenyeremre és...

Én pedig fölülnézetből megpillantottam a települést. A sok-sok telek között volt egy, amely belső elrendezésénél fogva mindegyik mástól különbözött. Volt itt néhány nagy, fából épült ház, melyeket utacsokák kötöttek össze. Az utacsokák mentén különböző virággyasok húzódtak. Az épületek együttese mellett egy szabadtéri színpad állt. Egy dombocskára, amelyen félkörben padok álltak. Ezek lépcsőzetesen voltak elrendezve. A lócákon körülbelül háromszáz különböző korú ember ült. Voltak közöttük már éltesebbek is, őszhajúak, de egészen fiatalok is. Valószínűleg családok szerint ültek, mert felnőtt férfiak, nők és gyerekek különböző korú csoportokat alkottak. Egymás között izgatottan beszélgettek. Mintha arra vároztak volna, hogy valami rendkívüli előadást nézzenek meg, egy szupersztár koncertjét, vagy az államelnök felszólalását.

A fából készült színpadon a hallgatóság előtt két asztal állt, két szék, mögöttük pedig egy nagy tábla. A színpad mellett

gyermek egy csoportja álldogált. Olyan tizenötven lehetek: különböző korúak, az ötévesektől kezdve a tizenkét évesekig és valamiről élénken vitatkoztak.

- Most az asztronómiáról valami olyasmi fog kezdődni, ami szimpóziumra hasonlít - hallottam Anasztázia hangját.

- Akkor minek vannak itt a gyerekek? Nem tudják őket a szülők kire hagyni? - kérdeztem Anasztáziától.

- A kis vitatkozó csoportból egy gyermek fogja tartani a főbeszámolót. Most még azt próbálják eldönteni, hogy a pályázók közül ki legyen az. Látod, két pályázó van: egy kilencéves fiúcska és egy kislány. Ő nyolcéves. A gyerekek most szavaznak. A többség a kisfiút választotta.

A fiúcska komolyan, magabiztos lépésekkel az asztalhoz ment. Egy karton irattartóból rajzokkal és vázlatokkal teleírt papírosokat vett elő és az asztalon kezdte azokat rendezgetni. A gyerekek mind - volt, aki lassan andalogva, volt, aki ugrándozva - szüleikhez indultak, akik a nézőtéren padokon ültek. A szeplős, vöröshajú kislány, aki a felszólalást szintén megpályázta, büszkén, emelt fővel haladt el az asztal előtt. Az ő kezében szintén irattartó volt, egy picit nagyobb és vastagabb, mint amilyen a fiúcskánál. Valószínűleg ebben is valamilyen rajzok és jegyzetek voltak.

Az asztalnál álló fiúcska igyekezett valamit mondani az előtte elhaladó, a felszólalást megpályázó kislánynak, de a lányka nem állt meg, megigazgatta rótt színű copfját és tüntően elfordult. A kisfiú egy darabig zavartan nézett a tőle távolodó büszke, vöröshajú kislány után. Ezután ismét magába mélyedve rakosgatta a papírjait.

- Ki tudta az asztronómiát ezeknek a gyerekeknek olyan szinten megtanítani, hogy ők erről a felnőttek előtt beszámolót tudjanak tartani? - kérdeztem Anasztáziától.

Erre Anasztázia így válaszolt:

- Senki. A gyerekek azt a feladatot kapták, hogy afelett gondolkodjanak el, hogyan van minden elrendezve, ebből készüljenek fel és következtetéseiket mutassák be a többieknek.

Több mint két hétig készülődtek és most itt a döntő pillanat. Következtetéseiknek ellentmondhat bárki, aki akar, a gyerekek majd meg fogják védeni álláspontjukat.

- Akkor ez valamiféle játék?

- A történeteket értheted játéknak is. Csakhogy itt nagyon komoly játékról van szó. Most mindegyik résztvevőnél bekapcsol a gondolkodás felgyorsulása is a bolygók elrendezéséről, de az is megeshet, hogy a résztvevők még valami hatalmasabbról is gondolkodni kezdenek. Hiszen a gyerekek két héten át gondolkodtak és az ő elméjüket semmilyen dogma nem korlátozza, semmilyen a bolygók elrendezéséről alkotott elképzelésnek nincs fölöttük hatalma. Még nem tudni, hogy mivel jönnek elő.

- Azt akarod mondani, hogy mit fognak gyermeki ésszel kiagyalni?

- Azt akarom mondani, hogy mit fognak saját elképzelésüként bemutatni. Hiszen a felnőtteknek sincsenek meg a planetáris rendszer axiómái. Ennek a szimpóziumnak nem valamiféle kánon kidolgozása a célja, hanem a gondolkodásnak a felgyorsítása, mely ennek következtében majd meghatározza az igazságot, vagy annak közelébe jut.

A másik asztalhoz egy fiatalember lépett és bejelentette a beszámoló kezdetét. A legényke beszélni kezdett.

Huszonöt-harminc percig beszélt magabiztosan és lelkesen. Nekem úgy tűnt, hogy amit mondott, az merő gyermeki fantázia. Fantázia, melyet semmilyen tudományos elméletek nem támasztanak alá, sőt még a középiskolai asztronómia tanfolyam legalapvetőbb tudása is hiányzott belőle. A legényke például a következőket mondta:

- Ha este felnézünk a csillagos égre, látjuk, mennyi csillag van rajta. Sokféle csillag van. Vannak egészen picikék, de vannak nagyok is. De az egészen parányi csillagok is lehetnek hatalmasak. Eleinte csak mi gondoljuk, hogy picik, de nagyon nagyok. Ez azért van így, mert amikor a repülő magasan röpül, akkor kicsi, de amikor lenn van a földön, hatalmasá válik és sok

ember belefér. Ezért minden csillagon sok-sok ember el tudna férni. Csakhogy a csillagokon most nincsenek emberek. A csillagok éjszaka világítanak. A nagyok is világítanak és a kicsik is. Azért világítanak, hogy nézzük őket és rájuk gondoljunk. A csillagok azt akarják, hogy mindent olyan jól rendezzünk el rajtuk, ahogy a Földön van. A csillagok egy picit irigyelik a Földet. Nagyon szeretnék ugyanis, ha úgy, mint nálunk, rajtuk is teremnének gyümölcsök és nőnének fák, hogy ugyanolyan folyók legyenek rajtuk és bennük halak úszkáljanak. A csillagok várnak bennünket és mindegyik világítani próbál, hogy felvigyéljünk rá. De mi még nem tudunk hozzájuk repülni, mert még idehaza is sok a dolgunk. Amikor azonban otthonunkban mindent elvégzünk és mindenhol az egész Földön jó lesz minden, akkor majd elrepülünk a csillagokra. Csakhogy mi nem repülőgépen, sem nem űrhajóban fogunk repülni. Azért nem, mert a repülőgépen az út sokáig tartana, de az űrhajóban is hosszú lenne az út és ráadásul unalmas is. Ezenkívül a repülőgépbe vagy az űrhajóba nem férne be mindenki. Sok terhet sem tudnának vele elszállítani, sőt, el sem férne benne. Nem férnének el bennük a fák és a folyó sem. Ezért, amikor majd mindent jól elrendezünk a Földön, az első csillaghoz az egész Földdel együtt repülünk el. Néhány csillagnak magának is kedve támadt már elszállni a Földhöz és hozzá simulni. El is küldték saját maguk darabkáit és ezek a részecskék hozzá is simultak a Földhöz. Az emberek korábban azt gondolták, hogy ezek üstökösök, de ezek a csillagdarabkák azok voltak, amelyek nagyon erősen vágytak arra, hogy a Földhöz simuljanak. Ezeket a darabkákat azok a csillagok küldték hozzánk, amelyek várnak ránk. Egy távoli csillaghoz azonban el tudunk repülni az egész Földdel együtt és akinek kedve támad, ott maradhat azon a csillagon, hogy ott is olyan szép legyen minden, mint a Földön.

A fiúcska felemelte papírosait és megmutatta a hallgatóknak. A papírosokon a rajzok a csillagos égboltot és a Föld röppályáját ábrázolták a csillagok felé. Az utolsó rajzon két kertek-

kel virágzó csillag és a galaxisközi röppályáján tőlük távolodó Föld volt látható.

Amikor a fiúcska befejezte mondanivalóját és megmutatott minden rajzot, a vezető bejelentette, hogy azok, akik óhajtják, felléphetnek, mint opponensek vagy az elhangzottakról elmondhatják saját nézetüket. Fellépésével senki sem sietett. Mindenki hallgatott és úgy tűnt nekem, mintha valami miatt izgatottak lettek volna.

- Miért ilyen izgatottak? - kérdeztem Anasztáziától. - A felnőttek közül senki nem tudja az asztronómiát, vagy mi van?

- Azért izgulnak, mert érvelni kell és érthetően beszélni. Hiszen jelen vannak a gyermekeik is. Ha fellépésük a gyermeki lélek számára érhetetlen vagy elfogadhatatlan lesz, a felszólalóval szemben bizalmatlanság keletkezik vagy - ami még rosszabb - ellenséges érzelmek. A felnőttek sokra tartják az irántuk kialakított kapcsolatokat, izgulnak és nem akarnak kockáztatni. Félnak, hogy esetleg részrehajlónak tűnnének az összegyűlték előtt és ami még ennél is legfontosabb, saját gyermekeik előtt.

Sok jelenlévő a középben ülő éltesebb, őszhajú férfi felé fordult. Ez a férfi annak a vöröshajú kislánynak a vállát karolta át, amelyik szintén megpályázta a beszámoló bemutatását. Mellettük egy fiatal, nagyon csinos nő ült. Anasztázia ezt így kommentálta:

- Sokan néznek most a nézőtér közepén ülő őszülő férfire. Ez a férfi egyetemi tanár. Tudós. Most már nyugdíjas. Személyi élete kezdetben nem sikerült, gyermekei nem voltak. Tíz évvel ezelőtt vett magának egy telket és egyedül kezdte el művelni. Beleszeretett egy fiatal nő és gyermekük született - ez a vöröshajú kislány. A fiatal nő a férfi oldalán az ő felesége és kislánya édesanyja. A volt professzor nagyon szereti e késői gyermekét. A vöröshajú kislány, az ő lánya, nagy tisztelettel és szeretettel viszonyul hozzá. A jelenlévők közül sokan úgy gondolják, hogy elsőként a professzornak kell fellépnie.

De az őszülő professzor habozott és késlekedett felszólalásával. Lehetett látni, ahogy felindultságában valamilyen újsá-

got szorongatott. Végül mégiscsak felállt és beszélni kezdett. A Világegyetem felépítéséről beszélt valamit, az üstökösökről, a Föld tömegéről, végezetül pedig az egészet így foglalta össze:

- A Föld, mint bolygó, természetesen, a térben mozog és forog. De megbonthatatlanul össze van kapcsolva a Naprendszerrel és a saját Naprendszere nélkül nem tud távoli galaxisokba áttrepülni. A Nap ad életet mindennek, ami a Földön található. A Naptól való távolodás jelentős lehűlést hoz magával és ennek következményeképpen a bolygó elpusztulását is. Mindazt, ami a Naptól való már aránylag kis eltávolodásnál is történik, saját magunk megtapasztalhatjuk. Beáll a tél...

A professzor váratlanul elhallgatott. A beszámolórt tartó fiúcska zavarában hol a rajzait rakosgatta, hol pedig kérlelően saját csoporttársaira nézett, akikkel a beszámolórt készítették. Látszott, hogy a tél mindenki szemében teljes mértékben súlyos és érthető érvnek számított. Ez az érv szétoszlatta a gyönyörű gyermeki álmot az együttes repülésről. Ám ekkor a már fél perce húzódó csendben ismét felcsendült az őszülő professzor hangja:

- Tél... Az élet mindig megáll, megdermed, ha nincs a Földön elég napenergia. Mindig! Nem kell semmilyen tudományos, elméleti kutatást végezni ahhoz, hogy ezt az ember lássa, meg tudja róla bizonyosodni. Mégis lehetséges, hogy a Földön is van ugyanolyan energia, mint a Napé. Csak még nem nyilvánult meg. Eddig még senki sem fedezte fel. Lehet, hogy egyszer ti majd ezt az energiát feltárjátok... Lehet, hogy a Föld lehet önálló is. Ez az energia megnyilvánul valamiben... A Nap energiája úgy nyilvánul meg a Földön, hogy kitárja a virágok szirmait. Ezért lehetséges, hogy majd lehet a galaxisokon át utazni akkor is, ha az emberek a Földön maradnak... Igen, akkor majd...

A professzor elvesztette a fonalat és elhallgatott. A hallgatóságban nem tetsző zúgolódás indult el. És elkezdődött...

A felszólaló felnőttek felálltak helyükről és állást foglaltak. Elvetették a professzor állítását, hogy esetleg lehetne Nap nélkül élni. A fotoszintézisről beszéltek valamit, amely a növények-

ben megy végbe, a környezet hőmérsékletéről, a bolygó mozgásának pályájáról, amelyről egyetlen bolygó sem térhet le. A professzor ült és egyre lejjebb hajtotta őszülő fejét. Vöröshajú kislánya minden felszólaló felé fordult, máskor viszont felállt, mintha apját az opponensek ellen pajzsként maga akarná védelmezni.

Egy tanítónőnek kinéző éltesebb asszony átvette a szót és arról kezdett beszélni, hogy nem jó csak bólogatni arra, amit a gyerekek mondanak, hazudni a gyerekeknek csak azért, hogy megnyerjük tetszésüket.

- Idővel minden hazugság kiderül és akkor majd hogy fogunk kinézni? Ez nemcsak hazugság, ez kishitőség - mondta az asszony.

A vöröshajú kislány kezével megragadta apja kabátjának az elejét. Azt kezdte el rázni s szinte sírva, kérlelően, rimánkodó, el-elcsukló hangon így szólt apjához:

- Apuci, te hazudtál erről az energiáról... Apuci, te hazudtál? Azért, mert mi csak gyerekek vagyunk? A néni azt mondta, hogy te kishitű lettél. Ha valaki kishitű lesz, az rossz?

A szabadtéri lelátóra csend ereszkedett. A professzor felállt, kislánya szemébe nézett, vállára helyezte kezét és halkán így szólt:

- Én elhittem, kislányom, azt, amit mondtam. A vöröshajú kislány előbb megdermedt, majd gyorsan felmászott a padra és magas gyermeki hangocskáján elkiáltotta magát:

- Nem igaz! Az én édesapám nem lett kishitű. Az én édesapám elhitte! Elhitte! A kislány tekintetével végigfutott az elcsendesült jelenlévőkön. Senki sem nézett rájuk. Édesanyja felé fordult. Ám édesanyja lehorgasztott fejjel ült és blúza úján ki-be gombolgatta a gombokat. A kislány újra végigpásztázta tekintetével a csendben ülő lelátót, majd édesapjához fordult. A professzor úgy, mint korábban, tehetetlenül nézett piciny lányára. A teljes csendben, most már nem halkán, hanem ismét szeretetteljesen csendült fel a vöröshajú kislány hangja:

- Az emberek nem hisznek neked, édesapám! Nem hisznek abban, hogy a Földön van olyan energia, amely még nem nyilván-

nult meg és ki tudja nyitni a virágok szirmait, mint a napocska. De ha ez az energia megnyilvánul, mindenki hinni fog neked. Akkor majd hisznek neked, ha megnyilvánul. Majd akkor...

Az ősz professzor vöröshajú kislánya gyors mozdulattal megigazította homlokán a haját, leugrott a lócák közötti járatba és elfutott. Egészen a szabadtéri szélére futott, a körülötte álló házak felé tartott, befutott az egyik ház ajtaján és kisvártatva ismét feltűnt az ajtóban. Valamilyen növényt tartott a kezében, egy virágcserepben. A virággal odafutott a már üres asztal előtt álldogáló felszólaló kisfiúhoz. A virágot a virágcsereppel az asztalra állította. Majd a jelenlévők feje fölött zengeni kezdett az erős és magabiztos gyermeki hang:

- Itt van egy cserép virág. Virágjainak a szirmai be vannak zárva. Mindegyik szírom becsukódott. Azért, mert a napocskától nem kaptak meleget, de most ki fognak nyílni. Azért fognak kinyílni, mert a Földön igenis van egy energia... Én leszek ez az energia... Én változom energiává, mely kinyitja a virágok szirmait.

A vöröshajú kislány ökölbe szorította kezeit és a virágra kezdett nézni. Csak nézett mereven anélkül, hogy pislogott volna.

A helyükön ülő emberek nem beszélgettek. Mindegyikük a kislányt nézte és valamilyen növénytel teli cserepet az asztalon.

A professzor lassan felállt helyéről és a lányához ment. Hozzálépett, vállon fogta és el akarta vezetni, de a kis vöröshajú megrázta vállát és ezt suttogetta:

- Inkább segíts nekem, apuci!

A professzor, valószínűleg zavarában, a lány mellett maradt, ismét vállára helyezte kezét és ő is a virágra nézett.

A virággal semmi sem történt. Olyan sajnálat ébredt bennem a kis vöröshajú lányka és az ősz professzor iránt! Kellenek neki ilyen galiba csak azért, mert kijelentette, hogy hisz a még fel nem fedezett energiában?!

Ekkor egyszer csak az első sorban felállt a kisfiú, aki a beszámolót tartotta. Félig odafordult a szótlanságban ülő közönséghez,

összeráncolta orrát és az asztalhoz lépett. Lassan és magabiztosan a kis vöröshajú lányka mellé állt. Úgy, mint a kislány, ő is az agyagcserepben álló növényre irányította tekintetét. De a növénytel úgy, mint eddig is, természetesen, semmi sem történt.

S ekkor valami rendkívülit láttam! Azt láttam, hogy a nézőtéren különböző korú gyerekek felálltak helyükről. A gyermekek, egyik a másik után, az asztalhoz indultak. Szótlanságban a többiek mellé álltak és figyelmüket összpontosítva a virágra néztek. Utolsóként egy hat év körüli kislány vezette egészen kicsi öccsét és együtt mentek el a virághoz. A kislány felment a színpadra és valaki segített neki kistestvérét az asztal előtt álló székre állítania. A kicsi fiúcska körülnézett, szemügyre vette az ottállókat, a virág felé fordult és elkezdte azt fújni.

Ekkor a cserépben álló növényen egyszerre csak az egyik virág szirmai lassan nyiladozni kezdtek. Nagyon lassan. Ezt azonban észre vették a nézőtéren elcsendesedett emberek. Voltak, akik szótlanságban felálltak helyükről. Addigra az asztalon már a második virág tárogatta szirmait, majd vele egyidőben a harmadik, negyedik is...

- Íííí...! - kiáltotta elragadtatott gyermeki hangon egy idősebb, tanítónőre emlékeztető nő és tapsolni kezdett. A lelátó megtelt tapssal. A lelátóról egy szép fiatal nő, a professzor felesége futott a professzorhoz, aki a virág körül álló és ujjongó gyermekektől félre állt és homlokát törölgette. Futásban ugrott egyet és a professzor nyakába vetette magát, majd csókolni kezdte arcát, száját...

A vöröshajú kislány csókolózó szülei felé tett egy lépést, de a beszámolót tartó fiú visszatartotta. A kislány ugyan kitépte karját, tett néhány lépést, de visszatért, odament a fiúhoz és begombolta a fiú szétgombolódott ingét. Elmosolyodott, gyorsan megfordult, majd ölelkező szüleihez futott.

Egyre több ember érkezett a nézőtér felől. Voltak, akik karjukra emelték gyermekeiket, voltak, akik megszorították az előadó kezét. A kis előadó a gratulálók felé nyújtotta kezét, de

másik kezével azt a gombot szorongatta, amelyet csak az imént gombolt be a vöröshajú kislány.

Ekkor valaki gombos harmonikán kezdett egy orosz és cigány táncra emlékeztető dallamot játszani. A színpadon egy idősebb férfi lábával dobantott s erre hattyúként úszott hozzá egy teltebb idomú nő. Két fiú kazacsokot kezdett táncolni. A virág kitarulkozott szirmaival csak nézté a buja orosz táncot, mely vidámságával egyre több embert vonzott magához.

A rendkívüli iskola képe gyorsan eltűnt, mint amikor a képernyő kialszik. A fűvön ültem. Körülöttem csak a tajga növényzete, de ott volt mellettem Anasztázia is. Bensőmben valamiféle izgalmat éreztem, boldog emberek nevetését hallottam és a vidám tánc zenéjét, s mindettől nem volt kedvem elbúcsúzni. Amikor fokozatosan elcsendesült lelkem, Anasztáziának ezt mondtam:

- Az, amit most megmutattál nekem, egyáltalán nem hasonlított semmilyen iskolai órára. Inkább valamiféle családok gyülekezete volt, amelyek szomszédságban élnek egymással. Egyetlen tanító sem volt ott, minden csak úgy önmagában zajlott.

- Tanító, Vlagyimir, volt, egy bölcs Tanító. Ez a Tanító senki figyelmét sem terelte el, nem volta magára.

- A szülők minek voltak ott? Érzelmekkel csak galibát okoztak.

- Az emóciók és érzések a többszörösére gyorsítják a gondolkodást. Ebben az iskolában napirenden vannak hasonló tanórák. A tanítók, a szülők egy cél felé törekednek és a gyermekek ugyanolyan értékűeknek érzik magukat közöttük.

- Bárhogy is van, a szülők részvétele a gyermekek tanításában valahogy nem tűnik mindennapinak. Hiszen a szülők nem tanulták a tanítás csínját-bínját.

- Sajnos, Vlagyimir, szokássá vált, hogy az emberek másnak adják át a gyermekeiket, hogy helyettük nevelje őket. Hogy kinek, az lényegtelen. Az iskolának vagy valamilyen más intézménynek. A szülők gyermekeiket gyakran a nélkül adják át, hogy tudnák, milyen világnézetet fognak rájuk kényszeríteni,

milyen sorsot alakít ki számukra valakinek a tana. Aki gyermekét a bizonytalanságnak átadja, lemond gyermekéről. S bizony azok a gyermekek, akiket édesanyjuk tanításra akárki-nek odaad, el is felejtik édesanyjukat.

* * *

Elérkezett az idő a visszatérésre. A kapott információk annyira betöltötték teljes lényemet, hogy már semmit sem tudtam befogadni, sem észrevenni abból, ami körülöttem volt. Anasztáziától gyorsan, csak úgy kutyafuttában búcsúztam. Azt mondtam neki:

- Ne kísérelj el! Ha egyedül megyek, senki sem fog zavarni a gondolkodásban!

- Rendben, ne zavarjon hát téged senki sem a gondolkodásban! - válaszolta. Amikor a folyóhoz érsz, ott találod nagypapát, ő majd segít neked csónakban a kikötőbe jutni.

Egyedül mentem a tajgában és a látottakra és hallottakra gondoltam. Egyre erőteljesebben érlelődött bennem egy kérdés: Mi történt velünk? Az emberek zömével? Hazánk ugyan általánosságban véve van, mindenkinek van, de kis saját Hazája senkinek. Még törvény sincs az országban, mely garantálná az embernek, családjának a lehetőséget, hogy legalább egy hektár földje legyen élete végéig. A pártok, vezetők egymást váltják, jólétet, javakat ígérgetnek, de a kérdést a Haza darabkájáról valahogy mindenki mellőzi. Miért? Hiszen a nagy Haza pici Haza-darabkákból áll. Kis hazai, családi földbirtokokból. Keretből és a rajtuk épült házakból. Ha ilyen Háza-Hazája senkinek nincs, akkor miből áll a Haza? Törvényt kell hozni, hogy mindenkinek legyen ilyen Haza-darabkája. Minden családnak, mely szeretne ilyet. Ilyen törvényt a képviselők hozhatnak. A képviselőket viszont mi magunk választjuk. Vagyis, olyanokat kell választanunk, akik ilyen törvényt hajlandóak hozni. Törvényt, de hogy kell egy ilyen törvényt megalkotni? Lehetne így is?

„Az állam, benyújtott kérelem ellenében, köteles minden házaspárnak megművelés céljából élethosszig tartó időtartamra egy hektárnyi területet juttatni, melyet a házaspárnak jogában áll utódaira hagyni. Az ezeken a családi földbirtokokon létrejött mezőgazdasági javak sosem lesznek adókötelesek. A családi földbirtokok nem képezhetik eladás tárgyát.”

Ez lenne a természetes. De mi van akkor, ha valaki ugyan átveszi a földet, de nem fogja művelni? Akkor törvénybe kell iktatni ezt is:

„Ha azonban a föld három év leforgása alatt nem kerül megművelésre, az államnak jogában áll azt visszavenni.”

Ha valaki azonban a városban akar élni, dolgozni és a földbirtokára csak mint hétvégi házába akar járni? Hát, akkor járjon! Az asszonyok amúgy is ki mennek majd szülni a családi földbirtokra. Akik nem ezt teszik, azoknak a gyermekeik nem bocsátanak meg. Ki fog ilyen törvényt betervezni? Párt? Milyen? Ilyen pártot kell alapítani! Ki fog az alapításával, szervezésével foglalkozni? Hol lehet ilyen politikusokat találni?

Meg kell őket keresni. A lehető leggyorsabban! Máskülönben meghalunk, de Házunk-Hazánk földjére még lábunkat se tesszük. Még unokáink sem fognak ránk emlékezni. Ugyan mikor adódik egy ilyen alkalom...? Amikor majd el tudjuk mondani: „Isten hozzád, Édes Hazám!”

* * *

Anasztázia nagypapája a folyó partján egy rönkön ült. Rögön mellette egy kis fából készült csónak ringatózott a víz hullámain. Néhány kilométerre lejjebb a tulsó parton a folyó árjával egy irányban található legközelebbi kikötőbe nem nehéz átevezni, de hogyan fogja az utat visszafelé az árral szemben megtenni? – töprengtem magamban, majd köszöntöttem az öreget és megkérdeztem tőle.

– Majd csak visszajutok lassacskán – válaszolta a nagypapa. A nagypapa általában mindig vidám szokott lenni, de ezúttal komoly volt és beszédesnek sem tűnt.

Mellé ültem a rönkre és azt mondtam:

– Nem tudom megérteni, hogyan tud Anasztázia ennyi információt magában tartani? Emlékszik a múltra és azt is tudja, hogy most, életünkben mi történik velünk. Mindent tud! Ezalatt a tajgában él, a virágoknak, a napocskának, az állatoknak örvendezik. Voltaképpen, mintha nem is gondolkodna semmin.

– Ugyan, minek gondolkodna? – válaszolta a nagypapa. – Ő az információt érzi. Annyit vesz el belőle, amennyit akar és amikor szüksége van rá. A válasz az összes kérdésre a térben, mellettünk van, csak tudni kell, hogyan kell azt fogadni, megszólaltatni.

– Hát ez az! Hogyan?

– Hogyan...? Hogyan...? Hát például egy jól ismert városban az utcán mész, saját dolgaidra gondolsz, s közben váratlanul egy arra haladó ember hozzád lép és megkérdezi, hogyan tudna valahová eljutni. Tudsz válaszolni az ilyen embernek?

– Tudok.

– Hát látod, ilyen egyszerű az egész. Te a saját dolgaidra gondoltál. A kérdés felmerült, de egyáltalán nem annak kapcsán, amire te gondoltál, az embernek mégis válaszolsz. A válasz bened őrződik.

– De hát ez csak egy kérdés, hogy elmagyarázzam, hogyan kell valakinek valahová eljutnia. Ha viszont egy járókelő megkérdezné tőlem, hogy mi volt a városkában, ahol találkoztunk, teszem azt ezerévvvel a találkozásunk előtt, senki sem tud rá válaszolni.

– Nem is, ha ellustul! Egészen a teremtés pillanatától fogva minden az emberben van, körülötte őrződik. Úlj már be inkább a csónakba, mert a legfőbb ideje, hogy elváljunk a parttól.

Az öreg beült az evezőkhöz. Amikor a parttól már olyan kilométerre lehettünk, a csendben evező nagypapa megszólalt:

– Azon légy, Vlagyimir, hogy ne ragadj le ebben az információban! A valóságot saját magad által határozd meg! Magad

által érezd az anyagot és azt is, amit nem látni! Kiegyensúlyozottan.

- Miért mondja ezt most nekem? Nem értem.

- Azért, mert az információban kezdtél turkálni, eszeddel kezdtél mindent meghatározni, de eszeddel ez nem sikerül. Az egész terjedelmét annak, amit az unokám tud, az ész nem tudja befogadni. Ha így teszel, nem fogod tovább érzékelni azt, ami körülötted történik.

- De hát mindent érzékelek. Itt a folyó, a csónak...

- Ha ez így van, akkor ugyan te, aki mindent érzékelsz, miért nem tudtál rendesen elbúcsúzni az unokámtól, a fiadtól?

- Hát lehet, hogy nem tudtam. Azért, mert globálisabb dolgokra gondoltam.

Valóban otthagytam Anasztáziát, voltaképpen el sem búcsúztam tőle és egész úton annyira erősen gondolkodtam, hogy észre sem vettem, hogyan jutottam el a folyóhoz. Hogy a nagypapa megértse, még hozzáfűztem:

- Anasztázia szintén másról álmodozik, globálisan, mindenféle érzelmekre neki nincs is szüksége.

- Anasztázia saját maga által érzi a létezés minden szintjét. Mindegyiket külön-külön is, nem egyiket a másik rovására.

- Mi van?

- Vedd elő a messzelátódat és nézz a parton álló fára, ahonnan elindult kis csónakunk!

Amikor belenéztem a messzelátóba, megpillantottam a fát, de a parton, a fa mellett Anasztázia állt és a gyermeket tartotta karján. Behajlított kezén egy kis batyu függött. Csak állt ott a fiunkkal és kezével a folyó árján egyre távolodó csónak után integetett. Visszaintegtettem.

- Az unokám valószínűleg elindult utánad. Arra várt, mikor fejezed be gondolkodásodat, mikor jut végre eszedbe a fiad és gondolsz majd rá is. Egy kis batyut is készített neked. De az információk, amelyeket kaptál tőle, fontosabbnak tűntek a számodra. A szellemiséget, de az anyagiságot is egyformán kell érezni. Akkor majd az életben szilárdan, két lábon fogsz állni.

Amikor az egyik szint a másikat uralja, az ember mintha lebénulna. Az öreg harag nélkül beszélt és közben ügyesen evezett.

Talán neki, talán magamnak próbáltam hangosan válaszolni:

- Számomra a legfontosabb most az, hogy megértsem... Én magam tudjam megérteni! Kik is vagyunk? Hová jutottunk?

RENDELLENESÉGEK GELENDZSIKBN

Tisztelt olvasók, mindaz, amit a könyvekben leírtam, én magam, személyesen hallottam Anasztáziától, én magam láttam és tapasztaltam meg. Minden esemény, melyet a könyvekben leírok, életem valóságos történése. Mindig – mindenekelőtt az első könyvekben – valós helyekről és emberekről írtam, amit sajnós az utóbbi időben nagyon megbántam. Ezeket az embereket ugyanis egyre gyakrabban kezdték zaklatni különböző kíváncsiskodók.

A mindenféle mendemondák, események és jelenségek, melyek velem és Anasztáziával kapcsolatosak, komoly problémává váltak. Ezen események sajátos értelmezése és következtetésként a belőlük adódó sajátos következtetések aggodalommal töltöttek el. Nem mindegyikükkel tudok ugyanis egyetérteni. Például nem helyeslem a dolmenek istenítését. Úgy vélem, hogy a dolmenekkel tisztelettel lehet és kell is kapcsolatot létesíteni, de semmi esetre sem szabad őket isteníteni.

Az Anasztáziáról szóló könyvek olvasói között különböző valláshoz tartozó emberek vannak, de akadnak közöttük sokféle más szellemi utat követő és különböző műveltségű emberek is. Úgy vélem, hogy az események mindenféle értelmezésére oda kell figyelniük. Mindenkinek joga van saját véleményének a kinyilvánítására, de ilyen esetben ne feledjük az elmondandókhoz még hozzátenni, hogy „ez az én véleményem, az én feltételezésem”. Na és természetesen, nem kell mindent, sem engem, sem pedig Anasztáziát egyfolytában misztifikálni. Különben Anasztáziát – még ha nem is teljesen egyszerű ember – valamiféle rendkívüli lényé lehet változtatni. Megtörténhet,

hogy voltaképpen Anasztázia a normális, egyszerű ember, rendkívüliek pedig éppen mi vagyunk? Tessék, most meg én vettem mások okítására. Ez csak azért van, mert ezek a körülmények aggodalommal töltöttek el.

Villámgyorsan terjed a tűzgömbökről szóló hír, amellyel Anasztázia kommunikál. Emlékeznek, tisztelt olvasók? Az előző könyvekben már írtam róla. E gömb szélsőséges körülmények között Anasztázia mellett terem. Akkor tűnt fel először, amikor a pici Anasztázia szülei sírján sírdogált, majd később a gömb tanítgatta őt az első lépéseket megtenni. Védelmeszte őt, amikor életére törtek. Amikor a nagypapa megkérdezte „Mi ez?”, Anasztázia így válaszolt: „Jóságos”.

Igen, Anasztázia ugyan kapcsolatban van vele, de igazándiból nem tudja, mit jelent ez a természetbeli jelenség. Miért is kezdtem most ezt a tűzgömböt emlegetni, mely ki tudja honnan jelenik meg? Azért, mert ez a gömb – ahogyan azt rengeteg tanú állítja – megjelent Gelendzsik fölött és nagy kavardást okozott. Manapság a nem teljesen jót akarók olyan híreket terjesztgetnek, mintha Anasztázia e gömb segítségével esetleg meg is tudná semmisíteni a számára kényelmetlen embereket. Mintha Anasztázia nemcsak a Fényes, hanem a Sötét Erővel is kapcsolatban állna. S itt bizony éppen maguk az olvasók öntenek olajat a tűzre. Tuapszében már engem is megkértek arra, hogy a gömböt irányítsam a Szocsi Városi Hivatal vezetésére, hogy azok is kezdjenek már ébredni úgy, mint a gelendzsikiek.

Tisztelt olvasók, most megpróbálom elmesélni Önöknek, hogy voltaképpen mi is történt Gelendzsikben és arra kérem Önöket, hogy a történetekhez nyugodtan és megfontoltan viszonyuljanak.

Gelendzsikben a helyi társadalmi szövetség arra készülődött, hogy a könyvekről olvasókonferenciát rendez. A szövetség vezetése és a város vezetősége közötti kölcsönös kapcsolat, finoman mondva, feszült volt. Ráadásul a második könyvben a város régi vezetéséről még én sem nyilatkoztam túlságosan

hízlegően. Ha e háttéri tényeket figyelembe vesszük...vajon meg kellett-e mindennek történnie?!

1999 szeptember 17-nek a második felében, az Anasztáziáról szóló könyvekről tartott olvasókonferencia előestéjén a városban feltámadt a szél és kitört a vihar. A város vezetőségének székháza előtti kisebb téren hirtelen megjelent a tűzgömb. A gömb további cselekvései, ahogyan arról most beszélnek, nagyon hasonlítanak Anasztázia gömbjének a viselkedésére.

A Gelendzsik fölött megjelent tűzgömb kikerülte a tér épületei tetején felállított villámhárítókat, s megérintette a tér közepén álló fát. Majd a tűzgömbből kivált néhány kisebb tűzgömb vagy sugár. Az egyikük berepült a polgármester dolgozószobájába, ott röpködött a jelenlévők szeme láttára, majd kirepült.

A másik ilyen gömb Galina Nyikolajevna, a polgármester helyettesének a dolgozószobájába repült, egy ideig állt a levegőben, majd az ablak felé libbent, az ablaküvegre a mai napig sem letörölhető jelet rajzolt és elrepült.

A rossz nyelvek azt állítják, hogy Gelendzsik város vezetősége szentté, vagy ha nem, akkor legalább is felvilágosulttá vált. Tudni vélik, hogy a vezetőség éppen a tűzgömbbel való esemény után foganatosított intézkedéseket a városba érkező olvasók fogadtatásának a javítása érdekében, a város körzetében található dolmenek rendbehozatalára, az évente megtartandó szellemi értékeket hordozó énekesztivál megrendezése és még sok más érdekében, amire korábban nem volt hajlandó.

A történekről keletkezett hír annak a meggyőződésnek adott hangot, hogy Gelendzsikben Anasztázia tűzgömbje járt. Én magam azt a változatot próbáltam hangsúlyozni, hogy a gömb voltaképpen egy gömbvillám volt, csak megnyilvánulásai véletlenül megegyeztek a könyvben leírtakkal. A város vezetőségének akkor amúgy is hoznia kellett valamilyen határozatot. De ugyan, ugyan! Azt kezdték nekem bizonygatni, hogy véletlenek pedig nincsenek. Ráadásul nem is egyetlen esetről van szó, hanem egy egész sorról. A történeket így indokolták meg:

„Amikor a véletlenek sorozatban kezdenek történni, azt már törvényszerűségnek nevezik.”

Természetesen el lehet mondani, hogy a véletlenek végül is egy sorozatba rendeződtek: Mind a mai napig érthetetlen, hogy tudta a gömb kikerülni a villámhárítókat. Miért érintette meg a téren álló hatalmas fát, lángolt fel és dörrent egyet a fa fölött, de a fában nem tett kárt, hanem elrepült a Városi Hivatal ablakához? Nevezetesen azokhoz az irodahelységekhez, amelyekben éppen azok az emberek ülészttek, akik hatáskörébe az olyan kérdések megoldása tartozott, amelyek a városba érkező olvasókkal függenek össze? Miért a tűzgömb látogatása után oldott meg a vezetőség hirtelen pozitív módon egy egész sor kérdést? Miért éppen e gömb megjelenése után jött el a törvényhozó testület elnökasszonya üdvözölni a jelenlévőket? Stb.

A szóbeszéd még azt is állította, hogy Gelendzsik városának polgármestere és az egész vezetőség annyira megváltozott, hogy Gelendzsik most virágzásnak indul és megtörténik az, amit Anasztázia mondott „...gazdagabb lesz Jeruzsálemnél és Rómánál”. Mások azt állítják, hogy a gömb mindegyikükre jól ráijesztett.

Miután Gelendzsikbe érkeztem, találkoztam a város polgármesterével és annak helyettesével. Láttam, megérintettem a jelet, amit a tűzgömb az ablakra rajzolt. Beleszagoltam a különös illatba, amely az irodában maradt utána. Tömjénre és kénre hasonlított, de nem éreztem semmilyen félelmet. Éppen ellenkezőleg, például, Galina Nyikolajevna, a polgármester helyettese szintén vidámabb lett, mint amilyen korábban szokott lenni. Ő is elmesélte nekem, hogyan történt az egész és megkérdezte: „Ön mit gondol, ez valamiféle jel akart lenni?”

A körülmények úgy alakultak, hogy a közönséges gömbvillámról szóló változatot az emberek nem tudták elfogadni. Sőt, engem vádoztak meg azzal, hogy a helyzetet leegyszerűsíttem.

Nem tagadom, hogy valóban igyekeztem egyszerűsíteni a dolgokat és nem csupán ezt az egy adott helyzetet. Miért? Hát azért, mert olyan információk birtokában vagyok, amelyek

arról szólnak, hogy akadnak olyan vallási felekezetek is, ahol a vezetők a hívőket Anasztázia rendkívüli képességeivel próbálják ijesztgetni. Azt állítják, hogy ezek a képességek nem Istentől származnak, mert Anasztázia nem ember. Erről szellemi dolgokkal foglalkozó kiadványaikban írnak cikkeket. El tudom képzelni, mennyire kiélezheti a helyzetet a gömb megjelenése Gelendzsikben.

Nem kívánom sem megcáfolni, sem bizonyítani azt, hogy a tűzgömb Anasztáziához tartozik-e vagy sem. Ennek most már semmi értelme sem lenne. Mindenki amúgy is kialakítja róla a saját véleményét. Én itt Önökkel, kedves olvasók, elgondolkodni szeretnék afelett, hogy vajon milyen erők megnyilvánulása lehetett a Gelendzsik városát meglátogató tűzgömb?

A Bibliában ez áll: „Gyümölcsökről ismeritek meg őket.” (Máté, 7,15) Miféle gyümölcsökről? Először: a tűzgömb a Városi Hivatal épületében semmilyen kárt nem tett. Sőt, még az ablakot sem verte ki, amelyre felírta jelét. Az irodában megőrződött illat nem kelt semmilyen rossz benyomást. Galina Nyikolajevna, az irodahelyiség háziasszonya, négy másik ember jelenlétében beszélgetett velem és senki sem érezte, hogy félt volna. A téren található fa fölött a gömb dörrent egyet, majd fényes villanást lehetett látni s azt mondják, hogy úgy tűnt, mintha az egész fa lángba borult volna, de az most is teljes egészségnek örvend. A város vezetősége a városba érkező olvasók ellátását biztosító szolgáltatások szintjének a javításáról adott ki álláspontot. Határozatot fogadott el a dolmenekhez indított kirándulásokról, amelyekről Anasztázia beszélt. Nem látok egyetlen kedvezőtlen következményt sem. Következésképpen a gyümölcsök kedvezőek.

Anasztázia a tűzgömről azt mondja, hogy önállóan cselekszik, nem lehet parancsolni neki, csak kérni lehet valamire.

Könyveimben a lehető legpontosabban igyekszem leírni azokat a helyzeteket, melyeket saját szememmel látok, melyeket saját magam átérzek és saját fülemmel hallok. A gelendzsiki tűzgömb esetét magyarázhatja mindenki a saját elfogadható

változata szerint. Mégsem lenne helyes, ha ezt az esetet bárki az emberek ijesztgetésére akarná felhasználni.

Ráadásul, ha továbbra is így mennek a dolgok, akkor akár a legközönségesebb helyzeteket is lehetne misztifikálni. Már most az a hír járja, hogy ez a tűzgömb segített nekem fellépni a Gelendzsikben megtartott konferencián. De ez nem igaz! Semmi közöm sincs hozzá. Ezekhez a szóbeszédhez a sajtó is nagymértékben hozzájárult.

A köztisztületben álló gonyok című folyóirat hosszú cikket közölt, amelynek szerzője ezt írja: „...országunkkal egy hatalmas méretű kísérlet folyik...”, e cikk szerzője pedig rólam azt írja, hogy: „...a fellépése nyolc óráig tartott. Ilyen szónokot én már régen nem láttam...” Majd egy másik folyóirat még hozzáfüzi: „...közben azonban olyan friss volt, mint az éppen lehullott harmat.” Mindezek az állítások, finoman szólva, eltúloztak és pontatlanok.

Először is, a konferencián nem nyolc órán át, hanem hat órán át léptem föl. A két órát a másnapi fellépésemből adták hozzá.

Ami pedig a segítséget illeti, az valóban volt, de nem volt benne semmiféle misztika.

A konferencia előestéjén Gelendzsikbe érkezett Anasztázia. A konferencia előtti éjszaka azt mondta, hogy jól ki kell magam aludnom. Felajánlotta, hogy elalvás előtt igyak meg valamilyen főzetet, amit a tajgából hozott nekem. Beleegyeztem, mert az utóbbi időben éjszakánként tényleg gyakran nem tudtam aludni. Amikor lefeküdtem, mellém ült, megfogta a kezemet, ahogy azt gyakran tette a tajgában (ezt a „Paradicsom érintése” című fejezetben írtam le). Én pedig úgy elaludtam, mintha valahová elrepültem volna. Amikor ezt a tajgában tette, mindig megnyugodtam.

Reggel ébredtem fel, kint gyönyörű idő volt, pompásan éreztem magam, hangulatom jó volt, örültem.

Anasztázia reggelire csak cédrustejet kínált. Azt mondta, hogy húst jobb nem enni, mert a feldolgozására sok energia

megy ell. Nekem pedig a tej elfogyasztása után kedvem sem volt húst enni. A cédrustejs után az embernek általában nincs kedve mást enni.

Amikor a konferenciára érkezett emberek előtt léptem fel, Anasztázia már nem volt mellettem. Az olvasók között állt csendben még egy ideig, aztán elment valahová – ki tudja, hová.

Már a cikkek megjelenése és a szóbeszéd beindulása után, melyek misztifikálták a konferencián tartott fellépésemet, magam is azt gondoltam, hogy Anasztázia segített nekem valahogy és megkérdeztem tőle:

– Elfelejtetted talán, Anasztázia, hogy legalább a fellépés vége felé fáradtnak kellett volna kinéznem? Minek kell mindenféle misztikát használni az emberekre?

Anasztázia elnevette magát és így válaszolt:

– Ugyan miféle misztika lehet abban, ha az ember jól kipihen magát, jó a közérzete és barátaival beszélget? Az pedig, hogy sokáig beszéltél, azért adódott, mert a gondolataid összekuszálódtak, egyszerre szerettél volna több témáról beszélni. Lehetett volna rövidebb és világosabb mondatokat is alkotnod, de ezt azért sem tudtad megtenni, mert szűk cipőt vettél fel és szorította a lábadat. Ezért nehezen folyt a vér az ereidben.

Hát látják, kérem, milyen egyszerű az egész? Nincs az én fellépéseimben semmiféle misztikum.

* * *

Tisztelt Olvasók! Egyre több levelet kapok Önöktől azzal a kérdéssel, hogy miért sem én, sem az Anasztázia Alapítvány nem válaszolunk a sajtóban megjelenő kritikus hangvételi cikkekre, a gyalázkodásokra, az engem személyesen és az olvasókat érő vádakra, hogy szektások vagyunk. Tisztelt olvasók, sajnálnám a védekezésre pazarolt időt. Ugyan minek válaszolni azoknak, akiknek kimondottan a szenzációkeltés a szándékuk? Novemberben egy újságíró (akinek vezetékneve Bi..., nem

mondom ki a teljes nevét, nehogy bevonuljon a történelembe) képes volt különböző címmel ugyanazt az anyagot öt különböző folyóiratban közzétesetni. Megváltoztatta a cikk címét, másképpen írta alá még a nevét is. A szövegben a mondatokat kissé átalakította, engem természetesen kérdőre vont és az erkölcs, az etika nevében ítéletet mondott fölöttem és üzleti spekulációval vádolt. Idővel majd maguk a szerkesztők látják el a dolgát. Tudom, mennyire nem szívlelik az ilyesmit a szerkesztők. Az újságírók körében ezt nem tartják etikusnak. Hiszen a szerzői jogdíjat úgy, ahogy az egy exkluzív cikkért kijár, minden egyes szerkesztőség kifizette neki. Ugyan miért kellene nekem vele perlekednem? Lehet, hogy nincs mit ennie? Ami a piszkot és hazugságokat illeti, amelyeket magából áraszt, azt gondolom, hogy minden visszaszáll rá és Anasztáziát semmi sem fogja érinteni.

Manapság az Anasztázia téma nagyon felkapott lett. Nem egy kiadvány valószínűleg éppen Anasztáziával érvelve igyekszik példányszámaikat növelni. Hiszen, Önök, kedves olvasók, már többen vannak, mint egymillióan. Képzeljék csak el, hogy egy ötvenezer példányszámban megjelenő hamisítványokat tartalmazó kiadvánnyal kezdek polemizálni. Természetesen Önök szeretnék azt elolvasni és így emelik a példányszámukat. Nem kell velük perlekedni. Hiszen Önök maguk jobban tudják, mint bárki más, hogy szektába tartoznak-e vagy sem. Ha bármilyen kiadvány rágalmozásokat közöl, erre a legjobb válasz az, ha lemondják az előfizetését.

Ami engem illet, én Önökkel csak a könyveimen keresztül tudok kommunikálni. Bennük próbálok választ adni egy egész sor kérdésre.

Jelenleg semmilyen üzleti vállalkozással nem foglalkozom, csak írok. Nem tartozom semmilyen vallási felekezethez. Magam igyekszem megérteni, mi micsoda az életünkben. Személyemről azonban és Anasztáziáról szóló kritikából, hazug kitalációkból valószínűleg még akad bőven. Lehet, hogy Anasztázia sok mindenkinek áll az útjában.

Ez majd még meg fog mutatkozni, de már most is világos, hogy Anasztázia, a szibériai remetenő úgy bizonyos vallási felekezetek számára, mint néhány hazai és külföldi ipari-pénzügyi impérium számára is veszélyt jelent.

Éppen ők boncolgatják előszeretettel a sajtóban a kérdést:

„Létezik vagy nem létezik?“, „Ki ez a Megre?“ és a kérdésre maguk is válaszolnak: „Nem létezik!“, „Megre – egy minden hájjal megkent vállalkozó.“ Ők voltaképpen Anasztázia létezéséről többet tudnak, mint bárki más, de számukra az a fontos, hogy mindenáron eltereljék az embereket az információ lényegétől. Az információ forrását kell mindenáron kikapcsolni, maguk alá rendelni és ha nem sikerül, akkor elpusztítani.

Az Anasztáziától eredő információk értékét valószínűleg jobban és gyorsabban fel tudták mérni, mint mi. Kinevetik azokat, akik egyáltalán felteszik Anasztázia létezéséről a kérdést. Csak gondoljanak bele kérem, hogy kételkedhet-e valaki a rádióban sugárzott valamilyen információ hallatán arról, hogy az adóállomás létezik-e vagy sem. S addig, amíg valaki komoly ábrázattal egyre azon a kérdésen rágódik, hogy „Anasztázia létezik-e vagy sem“, az Irkutszki, Tomszki és Novoszibirszki Területeken beindult a cédrusmagok erőteljes felvásárlása és exportálása. Valutáért! A Novoszibirszkból és Tomszkból érkező hírek szerint kínaiak foglalkoznak vele. A cédrustermés 1999-ben több helyen jó és bő volt. De a novoszibirszki gyógyhatású készítmények üzeme nem növeli az olaj termelését. Nincs elég mag. Olyan mag, amelyből nyugaton drága gyógyszereket készítenek, titokban őrizve a fő komponensüket.

Emlékeznek, kedves olvasóim, hogy még az első könyvemben arról írtam, hogy a magvakat külföldre szállítják? Amikor pedig információkat próbáltam szerezni a cédrusolajról, Lengyelországból azt a tanácsot kaptam, hogy „jobban teszem, ha a dolgot örökre elfelejtem.“ Ezen az éven még sikerült nekik leakasztaniuk a magukét. Ami a jövőt illeti, azt majd meglátjuk. A következő könyvemben arról fogok mesélni, hogy milyen meglepetést készített Anasztázia.

Én vállalkozó vagyok. Be akartam fejezni a megígért könyveket és újra vállalkozásba akartam fogni. Szándékaimat senki előtt nem titkoltam, én magam írtam erről a második könyvemben, ám mostanra szándékaim megváltoztak. Az üzleti dolgokban a nyugati okoskodókkal majd más szibériai vállalkozók összemérik tudásukat.

Szándékaim azért változtak meg, mert a kritikai hangvételű kiadványok szerzői az olvasóimat továbbra is becsmérlik és meg akarják félemlíteni. Szektásoknak nevezik azokat, akik az én – szerintük buta, semmilyen irodalmi értékeket sem képviselő – könyveimet olvassák. Természetesen igaz, hogy semmilyen magasabb végzettségem, sem tapasztalatom az irodalmi alkotásban nincs és azokat, akiknek van, idegesíti az általam írott könyvek közkedveltsége. Különösképpen az, hogy iskolai végzettségi szintem mellett még a szerkesztők szolgáltatásait is elutasítom. Kimondottan megbotránkozottatást váltott ki bennük az, hogy az „Anasztázia Sugarában Zeng Oroszország Lelke“ címmel egy ötszáz oldalas kiadványt adtam ki. De nem engedtem megszerkeszteni az olvasók leveleit és verseit sem, amelyekből ez a kiadvány áll. Ráadásul én magam írtam hozzá előszót, s azt írtam benne, hogy ez a kiadvány egy történelmi alkotás. Ezt a nézetemet továbbra is fenntartom. Ugyan hogy is lehetne róla másképpen vélekedni, ha olyan levelek kerültek bele, amelyek az életről, az ember rendeltetéséről, a mai emberek vágyairól szóló gondolatokat tartalmaznak. A levelek és a versek őszinték, különböző korú, különböző szociális csoportba és felekezethez tartozó emberek írták őket. S ez a kiadvány hatalmas sikernek örvend. Közkedveltsége eloszlatra azt a tévhitet, hogy manapság az embereknek csak detektívregények, sőt, csak a szexről szóló könyvek kellene. Az emberek képesek verseket olvasni, még ha azok nem is nagyon profi szinten, de annál őszintebben íródtak.

Mondták már nekem nem is egyszer, hogy: „Kesztyűt dobsz az egész írói társadalomnak és oktatási rendszerünknek. Széttaposnak, mint a férget. Soha, senki sem fog téged elismerni!”

De hát az én fejemben meg sem fordult, hogy én, mint író, bárkinek is kesztyűt dobjak. Nem állt szándékomban, de most, amikor még a sajtóban is azzal próbálják megindokolni könyveim közönségsikerét, hogy ez csak azért lehetséges, mert „Oroszország egy buta ország” és az én olvasóim mind ostobák, szektások, majd válaszolok nekik... Íróvá fogok válni! Egy picit még gyakorolok, tanulgatok, segítséget kérek Anasztáziától és író lesz belőlem. Új könyveket fogok írni és az egyszer már kiadott könyveket a világ legjobb nyomdáiban adom ki újra. Az Anasztáziáról és a mai Oroszország lakóiról írott könyveket évezredünk legjobb könyveivé teszem.

Így válaszolok a ma és a jövő kritikusainak is, de addig is ezt üzenem nekik:

„Isten Önökkel, kritikus uraim! Elmegyek a bár egy picit naiv, de annál szebb, jóságosabb és őszintébb Anasztáziával. Az új évezredünkbe megyünk immár több, mint egymillió olvasónkkal együtt, akik szívében egy gyönyörűség és ihlettel áthatott kép él. Az Önök szívében ugyan mi van, kritikus uraim? Fúj..., ne másszanak a mi új évezredünkbe! Menjenek..., csak menjenek a sajátjukba! Hiszen ha még át is másznának a miénkbe, amúgy is csak saját dühükbe és irigységükbe fulladnának bele. A mi évezredünkben beindul a gyönyörű együtt-teremtés, tiszta lesz a levegő, élővé válik a víz és kellemesen illatoznak majd a kertek. Én pedig tovább folytatom az újabb kiadványok kiadását, melyekben az olvasók versei és levelei lesznek. E sorozat címe „A Nemzet Könyve” lesz. Önök azt írják, hogy „a versek csapnivalóak”, de én azt mondom gyönyörűek.

Még CD lemezeket is ki fogok adni a bárdok dalaival, akik a Lélekről, Oroszországról és Anasztáziáról dalolnak. Önök azt mondják, hogy bárki tud gitárt pengetni, de én azt mondom, hogy a bárdok lelkükkel énekelnek. És ehhez hozzáteszem még Anasztázia szavait is: *„Egyetlen galaxisban sem létezik olyan húr, mely szebb, jobb hangon tudna zengeni, mint az Emberi Lélek Dalának a hangja.”*

Kedves olvasóim, üdvözlöm Önöket a mi új évezredünk hajnalán! Az Önök gyönyörű új együtt-teremtése küszöbén a Földön!

„Kik is vagyunk?” – így szeretném nevezni a következő könyvemet.

Az Önök iránt érzett mély tisztelettel, Kedves Olvasók,

Vlagyimir Megre

Folytatása következik...

TARTALOM

MINDEZ MOST IS LÉTEZIK.....	5
A TEREMTÉS KEZDETE	11
A TE ELSŐ MEGJELENÉSED	16
AZ ELSŐ NAP	24
A GONDOK BIZONYÍTOTTÁK AZ ÉLET TÖKÉLETESSÉGÉT BIZONYÍTOTTÁK.....	26
AZ ELSŐ TALÁLKOZÁS	28
AMIKOR A SZERETET	35
A SZÜLETÉS	38
AZ ALMA, AMELLYEL NEM LEHET JÓLLAKNI.....	44
KERÜLNI KELL VELE AZ INTIM KAPCSOLATOT	55
HÁROM IMA	58
ANASZTÁZIA CSALÁDJA	68
HOGY AZ ÖSSZES EMBER TETTÉT ÉREZNI LEHESSEN	75
EBÉD A TAJGÁBAN.....	82
KÉPESEK MEGVÁLTOZTATNI A VILÁGOT?.....	90
A RENDKÍVÜLI ERŐ	94
HA MAJD AZ APÁK MEGÉRTIK.....	103
AZ ÉLETÖRÖMÖT DICSÓÍTETTE.....	108
A TITKOS TUDOMÁNY.....	110
A GENETIKAI KÓD	120
HOVÁ TÁVOZUNK ÁLMUNKBAN?	123
MÁS VILÁGOK.....	131
A HÓDÍTÁS KÖZPONTJA.....	144
EMBEREK, ADJÁTOK MAGATOKNAK VISSZA A HAZÁTOKAT!.....	155

A KÉT FIVÉR	164
MÁR MA BÁRKI KEZDHETI ÉPÍTENI SAJÁT HÁZÁT-HAZÁJÁT	171
A KERÍTÉS	174
A HÁZ	183
A SZERETET ENERGÍJA	186
AZ Ő KÉPÉRE ÉS HASONLATOSSÁGÁRA	189
AKKOR KI A HIBÁS?	194
ÖREGEMBER A DOLMENNÉL	198
ISKOLA, VAGY AZ ISTENEK ÓRÁJA	203
RENDELLENESÉGEK GELENDZSIKBN	220

Vlagyimir Megre
Oroszország Zengő Cédrusai

Sorozat

1. könyv **Anasztázia**
2. könyv **A Zengő Cédrusok**
3. könyv **A Szeretet Tere**
4. könyv **A Teremtés**
5. könyv **Kik is vagyunk?**
6. könyv **A Család Könyve**
7. könyv **Az Élet Energiája**
8. könyv **Az Új Civilizáció**
- 8A. könyv **A Szeretet Szertartásai**

**Sok szeretettel várjuk
leveleiket, hozzászólásaikat:**

Magyarországon:
Dömötör Boglárka,
2083 Solymár,
Bocskai u. 10.
06 20 324 5382

Szlovákiában:
Bartkó Edith
Letná 38
040 00 Košice
tel: 0905/475 859

www.anasztazia.hu
anasztazia@anasztazia.hu

„Oroszország Zengő Cédrusai” Cédrustermékek

Kedves olvasók!

Van a szibériai tajgában egy parányi falucska, ahol a helybéliek cédrusmagvakat gyűjtenek és Anasztázia tanácsai szerint olajat készítenek belőlük. Az így nyert cédrusolajat egy natúrtermékek előállítására szakosodott novoszibirszki gyógyszergyár palackozza és csomagolja. A csomagoláson díszileg logónk az „Oroszország Zengő Cédrusai”.

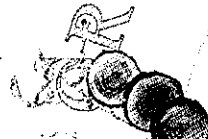
A cédrusolaj nagyon magas minőségi színvonalát és erős energiatartalmát tudományosan már többször bebizonyították ezért természetgyógyászok és alternatív orvostudománnyal foglalkozók melegen ajánlják annak használatát.

Manapság Oroszországban sokan gyártanak cédrusolajat és engem személy szerint nagyon elszomorít a tény, hogy azt Európa-szerte Anasztázia nevében forgalmazzák. Sajnos ezen termékeknek egészen más a minősége és a hatása is.

Ezekért a termékekért semmilyen felelősséget nem vállalok, mert rontják Anasztázia gondolati világának a hitelét és gátolják a pozitív változások folyamatának erejét.

Bármilyen kétség felmerülése esetén forduljanak az „Oroszország Zengő Cédrusai” termékek hivatalos európai képviselőjéhez, Jan Vladimírhez (Jan Vladimír, Import-Export von Naturprodukten, Schützlerbergstr. 143, 67468 Frankeneck, Deutschland, Tel: +49 6325-183857, Fax: +49 6325-183859, E-mail: info@zedernprodukte.de, www.zedernprodukte.de)

Szívélyes üdvözléssel

Vlagyimir Megré

A termékek megrendelhetők és megvásárolhatók

Szlovákiában:
Bartkó Edith
Letná 38
Košice
Tel/Fax: 055/6322730
Mobil telefon: 0905/47 58 59

Magyarországon:
ETHERIKOSZ Alapítvány
Csaba Attila
Budapest
Fax: 272-0896
Mobil telefon: 06 30 518-1265

E-mail:
anasztazia@anasztazia.hu
www.anasztazia.hu

CÉDRUSAI

Vlagyimir Megre

A Teremtés

Fordította: Bartkó Edith

Lektorálta: Kemény Zoltán és Horváth Katalin

A borítótérv Bartkó Edith fényképének felhasználásával készült.

Nyomtatás: Pauker Nyomdaipari Kft.

Kiadta: Silvana, Bartkó Edith

Kassa

2008

ISBN 978-80-969539-3-6

Vlagyimir Megre

A sorozat
magyarul megjelent könyvei

Harmadik Könyv
A Szeretet Tere

Ötödik Könyv
Kik is vagyunk?
(előkészületben)

A Szeretet Tere

Kik is vagyunk?